

SZÁZ ÉV HALÁL...

M
i
h
á
l
y
i

M
o
l
n
á
r

á
l
á
s
z
ó

hazát hív a
harangszó

Felvidék - Szepsi, 2020

Mihályi Molnár László

SZÁZ ÉV HALÁL....

- hazát hív a harangszó -

Felvidék - Szepsi, 2020

**(esszék, tanulmányok, beszédek, elemzések,
versek)**

*„... mély kötelesség: szeretni és szolgálni a népet, melyhez nyelv,
emlék, jó és rossz sors, s nyelvnél és fajtánál is erősebb kötőanyagok, a
közös nemzeti sors kötöz... Ez a dolgunk, Európában.” (Márai Sándor)*

Tartalom:

Ünnepi fohász Szent István napjára (vers)

Kárpát kárpitja alatt

Üzenet a végekről

Hazát hív a harangszó

Magyar sors és magyar észjárás

A lopott bicikli és egyéb furcsaságok

A bölcsők tisztessége és tisztasága

Felvidéki őrjárat száz évvel Trianon után

Száz év halál

Száműzetésben szülőföldünkön

Székelykapu

Szent István napi nyílt levél

Nagytárkányi üzenet

Megpróbáltatás, mely felemel és megerősít

Megtérésünk a romlottságból

A Mennyek Országának furcsa matematikája

Az új esztendő küszöbére

Azok a hetvenes évek

Azok a nyolcvanas évek

Európai őrjárat

Nyelvedben is édesanyádat tiszteled

Miért csináljunk világháborút?

Ünnepi köszöntő Szent István napján

„Halandók, merjetek!”

... de Petőfi nem alkuszik

Az örök áfium évszázada után

Beneš, a nagy illúzionista és likvidátor

Az önfeladás csábítása ellen való orvosság

Egyéniség és tucatember

Forradalmak vagy éhséglázadások

És dobtak egy csontot a kutyáknak

Ha Lucifer mutatja meg a jövőt

Révülés (Tóth Zoltán versei elé)

Legördült a függöny (Tóth Elemér 1940 – 2018)

Veres János emlékezete (meg nem élt 90. születésnapján)

Az elcsatolt országrész krónikása (Mács József 85 éves)

Emlékképek egy évfordulón (a vágssellyei Vörösmarty Klub)

Egy őrző a strázsán (Tóth Lajos 80 éves)

Kassa – a száz éve elrabolt város

Katalánkodunk.... ?

Szomorú láttelelet egy évszáza múltán

Trianon árnyai a lelkeken

Fohász

VERSEK

Ostromállapot

Szót !

Magyar siratófal

Fohász az évezred küszöbén

Napszentület II.

Találkozás szavaink erdejében (Gál Sándornak)

Kulcsár Ferinek odaútra

Tengely és kereszt

Csíksomlyói virradat

Ma már a szó

A felnégyelt haza

Annyi csak

Mégsem egyedül

Honvágy

Kérdés

Fohász a szélfúvásban (Mács József sírjánál)

A Tisza parttól a Csillagösvényig (Tiszai Nagy Menyhért emlékére)

Petőfi

Sötétség és megvilágosodás

Napforduló

Karácsony hajnalán

A Mindenségből az Örökkévalóságba

Magyar Golgota

TÖRTÉNETEK:

Madárkalitka

Gerinccsapolás

A SZERZŐRŐL

Ünnepi fohász Szent István napjára

*Siralomvölgyből kivezető
fény sugarúton,
sugaras fényutakon
időtlen örökidejű kegyelem,
léterejű,
feszülő fényhidakon,
lélekvezető nyomvonalon,
idebent feszülő húrú
hangtalan fényhegedűn
lélekben zengő ütemű,
mindenkor éltető derűt
jövellő,
üdvösség szárnyán emelő,
lélektől lelkes szerető,
öröktől örökkévaló,
mindenkor mindenható,
fiaddal irgalmat hozó,
érettünk nekünk üzenő,
utunkon irányt mutató,
nyomodban hozzád vezető
Egyetlen Hatalmas Isten !*

*Feléd fordítom arcom,
és hozzád fohászokodom
magyar népemért:
Ne kíméld,
büntesd meg bűneiért
oly keményen,
hogy visszatérjenek hozzád
szeretemben,
hogy felismerjenek ott is,
ahol hamis próféták
fosztogatják a hazát,
és meggyalázzák a keresztet !*

*Légy igazságos,
de mutasd meg irgalmadat,
és áraszd ki reánk kegyelmedet:
nem érdemtelenül,
hanem alázatunkért
és hűségünkért Tehozzád !*

*Vesd tűzre a fát, mely nem terem,
tépd ki gyökerét a gaznak,
mely csírázni sem hagyja a búzaszemeket,*

és nyiss ablakot a házon,

melyben sötétség honol !

Mutasd meg arcod újra e nép előtt:

lássák az Utat, mely Hozzád vezet !

Hozz békét e tájra,

melyet darabokra szaggatott a bűn

és a gyalázat !

Adj Igazságot Magyarországnak,

s legyen itt általad áldott az Élet!

Amen

Kárpát kárpitja alatt

(püünkösdi remény)

*elzúgott fölöttünk
a böjti szél
s itt maradtunk
mint szétszórt levelek*

*de vasárnapra
a Szent Igét
megmutatta
hogyan beteljesedett*

*s a hegy nyergébe
gyűjt egybe ismét
és sólyom köröz
a Somlyó-csúcs felett
kiterítve védő szárnyait
mert Anyánktól jött*

*élő üzenet
ha elfogadjuk
kinyújtott kezét
hogyan összetartson
lélek és a hit*

*bár a sátán
maga tépte szét
de egybeforr
mi akkor megrepedt*

Üzenet a végekről

Trianonban árvaházzá tették a Szent Korona országát, a Kárpát-medencét. Felnégyelték, kifosztották, meggyalázták. Gyermeküket gonosz mostohák kezére bízta: Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben és Délvidéken.

A területbitorló mostohák egyre idegesebbek és türelmetlenebbek, mert nem bírják átnevelni, nem tudnak édesanyánktól elidegeníteni.

Mert tudjuk: nem vagyunk árvák, és édesanyánk él. Őt nem tagadjuk meg. Ahogyan ő sem mondott le rólunk, nem tagadott meg minket soha.

Mi is hazára, otthonra, gondoskodó édesanyára vágyunk. immár egy évszázada erőszakos elszakítottságban. Szülőföldünkön hontalanul.

Ennyi a bűnünk. Már ha ezt bűnnek lehet nevezni, mert számunkra megtartó erő és remény.

Aki ezt nem éli, annak nem fáj, és nem érzi. S aki nem érzi, nem is érti sorsunk keresztútját.

Azoknak mondom hát, hogy legalább tudjanak róla.

Legalább itt, Európa kellős közepén!

.....

Hazát hív a harangszó

Ünnep vagy gyásznapi?

Helye és ideje van a szántásnak és vetésnek, és ideje a szüretnek, betakarításnak. Helye és ideje van a munkának és pihenésnek, az ünnepnek és életörömmel. De helye és ideje van az emlékezésnek, az elcsendesedésnek és gyásznak is.

Am akasztott ember házában kötelet nem emlegetünk, és a halotti torban csak a részek és ügyefogyottak dárídnak.

A húsvét a feltámadás ünnepe, az örömhíre: a vasárnap.

De a keresztrefeszítés napján, nagypénteken csendben, böjtölve, gyászban emlékezünk és fohászunk.

Így van ez rendjén!

Emberi törvény ez, mert megtartó tapasztalatból táplálkozó és az isteni rendbe ágyazott hagyomány!

Nem véletlenül tették kötelező ünnepé a bolsevik megszállók és helyi bérenceik a leigázás véres évfordulóját. A harsány ricsajozás bizony az agyosítás és a hagyományrontás módszere, hogy szennyes hordalékával elhomályosítsa a jövő felé forduló és múltunkat elemző emlékezést. Emberi és magyar jövőkéunktől akartak (s akarnak még ma is) megfosztani. A morbid hatalmak és rendszerek betegesen ragaszkodnak az ilyen megalázáshoz.

Mert vajon melyik szülő rendezne ünnepséget gyermeke halálának vagy elrablásának évfordulóján?! És vajon hogyan nézne az ki, ha az aradi kivégzések napján, október 13-án ünnepelnénk a magyar szabadságot, vagy a mohácsi tömegsír fölött ropnánk a táncot a függetlenség örömeire?!

Muhi puszta, Mohács, Nagymajtény, Segesvár, Világos, Arad, 301-es parcella... – csupa sorscsapás, tragédia, gyász, éberségre és bölcsességre figyelmeztető veszteség, helytállásra ösztönző történelmi

tény és tapasztalat. Nem ünnep! Nem is eltántorító szomorkodás, hanem gyászkeretes évforduló! Gyásznapi Hitet erősítő emlékezés. Amint a népünk és országunk feldarabolásának, szétszakíttatásunknak és keresztrefeszítésének napja, a június 4-ei trianoni döntés is az. A 100. évfordulón pedig ez sokszorosan igaz.

Legyen majd ünnep a feltámadás!

Tegyük ünneppé történelmi igazságtétellel! Az igazságtalanság törvénybe foglalt deklarálásával, a jóvátétel követelésének kinyilatkoztatásával!

Minden más napunkat pedig tegyük ünneppé az összetartozás óhajával és érzésével! De június 4-e gyásznapi mindaddig, míg a diktátumot semmissé nem nyilvánítják, amíg el nem ismerik, hogy nemzetközi bűntény volt, a magyar nemzet felszámolásának kísérlete, egy népirtás szándékának deklarálása!

Szóljanak a harangok! Hazát hív a harangszó!

.....

Magyar sors és magyar észjárás

Nem fegyverrel és vérrel szerzett hatalom a magyar titok életcsodája, de gyakran fegyverrel és vérrel kellett megőrizni, megvédeni, hogy az őrzők tovább adhassák gyermekeiknek és unokáiknak. Olyan erő van e titokban, ami évszázados rejtőzködés és bujdoklás után is képes felszínre törni, mint a bűvópatak a karszthegek barlangos üregeiből: kristálytisztán és életet adón. Van ebben vérségi eredendőség is, de ugyanakkor az évezredek során kristályosodott és csiszolódott műveltség (látásmód, lelkület, nyelv és nyelvhasználat, dallam, ritmus, hitvilág és magatartásforma) is hordozza magában, jelekbe rejtve távoli üzenetét.

Kőrosi Csoma Sándor is látta, érezte és hitte, hogy a nyelvünk és meséink nyomvonalán eljuthatunk az őshazába, és felismerhetjük valódi rokonainkat. Már tudjuk, hogy jó irányba indult, és a tibeti kolostorokban is kaphatunk támpontokat, hisz azóta a nepáli magarok, az afgán hegyek közt rejtekező fehér hunok, a kínai, mongol és türk hegyek közt élő ujgurok is látóköreinkbe kerültek. Ők is tudnak rólunk, eddig is tudtak, mi vagyunk azok a mondáikban megjelenő testvérek, akik nyugatra vándoroltak tőlük. De vajon a Szent Korona Országának földjén élőkben buzog-e ez a bűvópatak, vagy elapadt a kiszáradt vagy kiszikkasztott sivatagban?

Sámánok és papok, költők és hadvezérek is hirdették a csodát, keresték a titkát, felmutatták az áldozatot, de csak addig jutottak el, hogy őrizni, védeni, csiszolni és átörökíteni kell mindazt, amit kaptunk. Nem kívánom én sem megfejteni a titkot, de talán körbejárhatjuk egy-egy pontját, amit ismerünk belőle.

Egyik titok a nyelvünk, amit két évszázad óta magukat tudós kutatóknak nevező aktakucakok próbálnak így meg úgy, erre meg arra, ilyen meg olyan dobozba begyömöszölni, pedig nem azt kellene keresnünk, hogy melyik szava mely más népéhez hasonlatos, melyik nyelvi fordulata rokonítható ehhez vagy ahhoz a csoporthoz, mert az az igazság, hogy a mi nyelvünk olyan mély és ősi gyökerű, hogy inkább csak eredeti szógyökeiben és csiszoltságában, eredendő értékeiben, önmagában vizsgálható. S hogyha ehhez valami más nyelv hasonlatos, akkor keressék azt, hogy az idők folyamán azok hol kerülhettek kapcsolatba népünkkel vagy nyelvünkkel. Szókincsünk gazdagsága, nyelvi szerkezetünk kifejezőképessége, csiszoltsága és árnyaltsága bizonyítja, hogy több ezer esztendő tapasztalata rejlik benne. Isten szavunk is a legősibb lejegyzett sumér szövegű Isten megnevezéssel

rokonítható, ami azt igazolja, hogy hitvilágunk és mitológiai képünk is több ezer évet ölel át. És mindaz, ami az évezredek folyamán a világról alkotott felfogásunkban, a magatartásunkban, munkánkban és alkotásainkban sajátos módon kristályosodott ki, azt népünk műveltségének, kultúrájának nevezhetjük. Ezt tükrözik dalaink, táncaink, meséink és mondáink, viseletünk és szokásaink, költészetünk, életfelfogásunk, vagyis egész életünk, amit úgy adunk át gyermekeinknek és unokáinknak, hogy megfogjuk egymás kezét, egy asztalnál étkezünk, együtt tartjuk meg ünnepeinket, ősünk nyelvén szólítjuk meg az Istent, és egy hazában élünk a Szent Korona és Égi Patrónánk védőszárnyai alatt.

Nem anyagi haszon reményében őrizzük meg, és igaz emberként nem is adhatjuk el semmilyen csábító ajánlatért sem, mert aki megtagadja az édesanyja és édesapja tiszteletét, kulturális örökségét, azt negyedíziglen bünteti a Mindenható, azokat elsöpri az idő, mint a könnyű havat az útról a szél. Ám aki megőrzi és megtartja e titkot, az a nemzedékek sokaságában támad fel újra és újra, mert ezerszeres jutalom jár érte az Örökkévaló Úr kegyelméből.

És aki így szeret, annak minden a javát szolgálja majd!

.....

A lopott bicikli és egyéb furcsa történetek

avagy miért jogos és időszerű a trianoni diktátum felülvizsgálása?!

Ma már bizonyíthatóan nemzetközi bűnténynek könyvelhető el az ezer évig egységes területű Magyar Királyságot feldaraboló trianoni békeszerződés, amelyet ma már sem békét hozónak, sem szerződésnek nem lehet nevezni.

Miért bűntény?

- *Magyarország a háború kitörésekor nem volt független állam, hanem az Osztrák-Magyar Monarchia része, tehát nem volt, mert nem lehetett a világháború kezdeményezője (amivel főleg a háború révén meggazdagodó franciaországi és angliai bankok befolyása alatt lévő kormányok és sajtótermékek vádolták, amivel hamis jogalapot formáltak a szigorú megbüntetésre).*

- *Már bizonyítható, hogy Franciaország és Nagy-Britannia már 1909 májusában megegyezett a közös háborús felkészülésről!*

- *Magyarország (Magyar Királyság) a keresztény Európa védelmében vívott 1526-os mohácsi csata után részben török megszállás és részben (később teljesen) Habsburg osztrák uralom alá került, ami ellen többször is függetlenségi szabadságharcot kellett vívnia (pl. 1703-1711. Rákóczi, 1848-49. Kossuth). 1849-ben Ausztria akaratából, orosz haderő bevetésével, Nyugat-Európa uralkodóinak hallgatóságos beleegyezésével eltiporták Magyarország önállóságát. Ezért nem lehetett önálló döntésköre sem hadügyi, sem külügyi sem pénzügyi kérdésben!*

- *A Magyar Királyság a fennállása és önállósága alatt nem folytatott hódító háborút. Területe a Kárpát-medencére terjed ki, amit korábban hun és avar őseink is birtokoltak. Időleges vagy hosszabb területi gyarapodása csak csatlakozás (Horvátország Szent László meghívása óta) vagy házasságok révén történt. Ellenben több esetben kellett védekeznie idegen hódítás ellen (tatárok 1241, törökök a 14. századtól), s lett Európa védőpajzsa, amely során saját lakosságának jelentős része elpusztult vagy rabságba került, de befogadott menekülőket (tatárok elől a kun és besenyő csoportokat, német telepeseket, majd a török hódítás elől menekülő román, szerb és más szláv népeket, később galíciai zsidókat is). Így vált jelentős számú más nemzetiség országává is. Például az északi részekre befogadott cseh, lengyel, ruszin, fehér horvát, goral*

szláv népcsoportokból alakult ki a 15. századot követően egy szláv (ma szlovák) nemzeti közösség, amelynek egységes köznyelve még a XX. század elején sem volt.

- Magyarország a Habsburg uralom alatt nem lehetett (a rágalmozó vádpontok szerinti) más népek elnyomója, hiszen osztrák irányítás alatt állt, és latin majd német nyelv volt hivatalos. A magyar nyelv csak 1843-at követően vált hivatalossá. Tehát hazugság mindaz, amit a cseh, román és szerb propaganda nyomán Magyarországgal kapcsolatban az angol és francia sajtó is felhasznált valódi céljainak leplezésére, saját népük megtévesztésére.

- 1849 és 1867 között osztrák diktatúra, önkényuralom volt. Az 1867-es kiegyezést követően a duális Osztrák-Magyar Monarchiában a külügy, pénzügy és hadügy nem állt magyar hatáskörben. Magyarország nem is készülhetett háborút indítani, és nem mellesleg a hadviselő hatalmak közül 1914-ben a Monarchia számított legkevésbé arra, hogy háborúba lép, és a legkevésbé volt erre felkészülve. (ellentétben Franciaországgal, Angliával, Németországgal és Oroszországgal!)

- A békediktátum a történelmi jogfolytonosság elvét követve a Cseh Királyság, Lengyel Királyság, Román Királyság, Szerb Királyság jogfolytonosságának helyreállítását elfogadta, de az osztrákok által leigázott Magyar Királyságról szándékosan „elfeledkezett”. Ellenkezőleg, a fentieket Magyarország területeivel „ajándékozta” meg, és valójában franciaországi bankok befektetési területévé tette, így azok lettek a háború busás haszonélvezői. Leginkább tehát azok érdekében állt a háborús konfliktus, mert bizonyíthatóan ugyanazok a bankok adtak magas kamatra hiteleket a győztes kormányoknak a fegyverkezésre már a háború kitörése előtt. Ezért nem engedték a békekötést 1916-ban, és szedték rá az USA-t a hadbalépésre, hogy befektetéseik el ne vesszenek. Az USA 10 milliárd kölcsönrel támogatta az antantot, amit az USA-ban kellett elkölteniük élelmiszerre és hadianyagra, s mivel mindez kevésnek bizonyult a győzelemhez, ezért 34 milliárdos költségvetéssel és több mint 2 millió katonával biztosította befektetéseinek biztonságát, és egyúttal azóta is tartó európai befolyását. A hadbalépést az elnök így indokolta:

„... az igazság sokkal fontosabb, mint a béke, és harcolnunk kell azokért a dolgokért, melyek mindig is a legközelebb álltak a szívünkhöz – a demokráciáért, azok jogaiért, akik alávetik magukat a hatalomnak, hogy beleszólhassanak a saját kormányzásukba, a kis nemzetek jogaiért és szabadságáért és a jog egyetemes uralmáért [...] hogy így békét és biztonságot hozzunk minden nemzet számára, és végre szabaddá tehessük a világot.”

(Részlet Woodrow Wilson elnök 1917. április 2-i kongresszusi beszédéből)

- *A háború és az új határok megrajzolása gazdasági érdekeket szolgált! A határok megállapításánál nem vették figyelembe sem a nemzetiségi, sem a népesedési, sem a történelmileg kialakult közigazgatási viszonyokat. Csakis a győztesektől függő (azok befektetési területévé váló) utódállamok gazdasági stabilitásának és katonai stratégiai szempontjai számítottak (vasút, nyersanyag, bánya, termőterület, csomópont). Például a színmagyar Csallóköz csak azért került Csehszlovákiához, hogy az iparra épülő cseh területeknek legyen élelmiszerforrása, mert az ország több milliárdos kölcsönöket kapott a franciaországi bankoktól például a fegyverkezésre, védelmi művek építésére (amit szintén francia cégek kaptak meg!), és a kamatokat törleszteni kellett. (szinte nevetséges, hogy a Csallóközt egyenlő értékűnek minősítve az eredetileg Csehszlovákiához rendelt Sátoraljaújhellyel „cserélték le” a tárgyalások során.) Tehát a fizetőképesség volt elsőrendű! Ugyanakkor a megcsonkított Magyarország ugyanezen bankoktól nem kapott, hiába kért hitelt a talpraálláshoz, mert a pénzvilág abban reménykedett, hogy a csődbe jutó ország önként behódol, és olcsón felvásárolható lesz. Csak Olaszország (Mussolini) segített, s ezzel újra kényszerpályára (az olasz-német szövetség felé) terelték Magyarországot! Még az 1938-as foci VB-t is ezért kellett elbukniuk, hogy az olasz támogatás megmaradhasson.*

- *A háború legnagyobb haszonélvezői a szélsőséges és keresztényellenes cionista befolyás alatt álló bankok voltak, ezért volt érdekük a minél kiterjedtebb, hosszabb ideig elhúzódó fegyveres konfliktus fenntartása, és ennek érdekében juttattak hatalomra olyan kormányokat, amelyek ennek szolgálatában cselekedtek. Ugyanezen bankok finanszírozzák azóta is, most is a legnagyobb háborús konfliktusokat. Mindezek valódi emberiség ellene bűntények! A mai napig felelősségre vonás nélkül.*

- *A trónörökös szarajevói meggyilkolása után az osztrák császár azonnal hadat kívánt üzeni Szerbiának, de erre csak egy hónap múlva került sor, mert Tisza István magyar miniszterelnök ellenezte. 1918-ban Tisza a királytól engedélyt kapott, hogy nyilvánosságra hozhassa az 1914-es történéseket, feloldozást kapott a titiktartási esküje alól. 1918. október 17-én bejelentette, hogy dokumentumokkal fogja alátámasztani, hogy ellenfeleik tervszerű aknamunkával törekedtek Magyarország megalázására és tönkretételére. Mielőtt ezt megtehetette volna, ügynökök végeztek vele (a későbbi judeobolsevik rendszer szabadkőműves hadügyminisztere Schwartz-Pogány is köztük lehetett). A német diplomácia erőszakkal fenyegető és zsaroló magatartásának volt jelentős szerepe abban, hogy Tiszát a háború mellé állítsák, tudatva, hogy a háború elkerülhetetlen, de Magyarországot az orosz haderővel szemben nem fogják megvédeni, ha nem csatlakozik.*

Látható, hogy a békediktátumot önző haszonélvezési célból, aljas indokokkal, hamis adatokkal és hamisított dokumentumokkal támasztották alá, ahol a magyar félnek csak látszólagosan adták meg a védekezés jogát, mert a tárgyalásokon nem vehetett részt, s amikor megszólalási jogot kapott (1920, január), akkor már a döntés megszületett, és csak a látszat megőrzése miatt kapott szót az odarendelt magyar delegáció.

- Magyarország részéről az aláírás június 4-én erőszak és zsarolás hatására történt, mert Magyarország idegen megszállás alatt állt.

Ezért jogos, szükséges, és az igazságosság elve alapján kötelező a szerződés teljes körű felülvizsgálása és a jogos jóvátétel szerinti revíziója, figyelembe véve azt is, hogy ez a jogtalanság alapul szolgált a második világháború utáni 1947-es párizsi békeszerződéshez.

1920-ban sem a magyaroknak sem a Magyar Királyság területén élő nemzetiségek számára nem adták meg az önrendelkezés jogát. Mert azok a kisebb-nagyobb csoportok, amelyek az elszakadást követelték csak az antant hatalmai által felbérelt ügynökök közvetítésével kerültek képbe, és az ügynökök által megfogalmazott követeléseket terjesztették elő, hogy ezzel ürügyet fabrikálhassanak az elszakadáshoz, de *tömegebázzissal nem rendelkeztek, és népkarantot kifejező felhatalmazással sem rendelkeztek.* Azokat a szervezeteket és csoportokat viszont meg sem szólították, amelyek a Magyar Királyságon belül képzelték el nemzeti közösségük jövőjét, holott igazolhatóan nagyobb közösségi háttérrel rendelkeztek. Például szlovákság képviselőit felkért Andrej Hlinkát a szabadkőműves háttérű Beneš és Masaryk körei különböző ígéretekkel szedték rá a csatlakozásra, amit később maga is megbánt, beismerve, hogy a magyarok jobban bántak nemzetével az elmúlt évszázadokban, mint a csehek tíz év alatt.

Megállapítható tehát az is, hogy Magyarországot nem azért darabolták fel, mert a nemzetiségek el akartak szakadni, nem is azért, mert kezdeményezője lett volna a világháborúnak, hanem azért, mert FEL AKARTÁK DARABOLNI ÉS ELOSZTANI önző anyagi érdekek miatt. Tehát a piaci és befektetési haszonszerzés céljai miatt sodorták háborúba, és e célok érdekében támogatták az elszakadási szándékú akkor még jelentéktelen szélsőséges csoportokat. Önrendelkezésről tehát sem akkor sem azóta nem beszélhetünk!

Szlovákia egyébként sem az 1920-as sem az 1947-es békeszerződésben nem szerepel. 1920-ban nem létezett, viszont 1939-ben Csehszlovákiából kiválva

(a magyar többségű települések nélkül, amelyeket a bécsi döntés visszaadott) önálló államként Németország oldalán vonul be Lengyelországba, tehát a világháború kezdeményezőjeként szerepelhetne. Mindezeket elhallgatva csak Németországot tették felelőssé, holott a támadás a Szovjetunióval kötött szerződés, a „Molotov-Ribbentrop” paktum néven elhíresült megegyezés szerint és közösen végrehajtott akció volt. Szlovákia viszont 1945-ben ismét Csehszlovákia részeként szerepel, ami annak is köszönhető, hogy az elnöki jogköröket bitorló Benes teljesen jogtalanul lemondott Kárpátaljáról, amire a szovjeteknek volt szükségük a Kárpát-medencében kiépítendő hídfőálláshoz a csatlósáik ellenőrzésére. *(Benes 1939-ben lemondott elnöki posztjáról és Svájcból üdvözölte az új elnököt. Közben 1945-ig alkotmányos elnöki jogköre egyébként is megszűnt, tehát 1945-ben jogtalanul adott ki dekrétumokat !!! Tehát ezeket minden jogállamban ennél fogva is érvényteleníteni kellene, következményeit pedig reparálni!)* Kárpátalja átadása és Szlovákia háborús szerepének elhallgatása ellenében Benes szovjet támogatással szabad kezet kaphatott a németek és magyarok fölött, hogy „tisztá szláv államot” hozhasson létre. Az 1945. április 5-én Kassán kihirdetett kormányprogram, amely az elnöki dekrétumok alapjául szolgálnak, már rendelkezik a magyar és német nemzeti közösség kollektív bűnösségéről és likvidálásuk lehetőségéről. *Ezeknek a dekrétumoknak a felülvizsgálása nem történt meg, de mind Csehország mind Szlovákia parlamentje védelmébe vette és megtámadhatatlanná nyilvánította!* 1992 végén Csehszlovákia megszűnt. *(Megalakulása körülményeinek hagyományához hűen népakarat nélkül, és a parlamenti pártok erre szóló mandátuma nélkül, mert olyanról döntöttek, ami nem szerepelt sem választási programjukban, sem alapelveikben a Szlovák Nemzeti Pártot kivéve, s ezért azt is mondhatnánk, hogy a csehszlovák törvényhozás egy szélsőséges ellenzéki párt programjának rendelte alá magát. Vagy inkább azok szolgálatába állt, akiknek az volt az érdekük, hogy a gazdag iparral rendelkező Csehországot majd olcsón megkaparinthassák befektetéseik számára, ha majd az kiesik a Németország és a Szovjet érdekszféra ütközőzónájából?).*

Amennyiben Szlovákia ennek jogutódja, akkor Csehszlovákia minden jogi felelősségét is viselnie kell, vagyis azt, hogy 1920-ban jogtipró módon csatolták a Magyar Királyság felvidéki részét Csehországhoz. Illetve azt, hogy az 1939-ben az önállóvá lett Szlovákiát a háborús kezdeményezés miatt a vesztesek közés kellett volna sorolni, és ennek következtében többek között visszaszolgáltatni a Magyarországtól Csehszlovákiának adott háborús kártérítést is...

1992-ben Csehszlovákia két országra való szétválásáról a prágai parlament úgy döntött, hogy a megszavazó pártoknak erre nem is volt felhatalmazása, mivel nem szerepelt a választási programjukban, ráadásul a megszavazó létszám valójában alig képviselte a választásra jogosult lakosság

egyharmadát. Viszont népszavazást nem írtak ki (!) a kérdésben. Ennek titkos háttéralkui közt az szerepelt leginkább ellenérvként a népszavazással szemben, hogy akkor a magyaroknak is meg kellene adni a lehetőséget, hogy hová akarnak tartozni, amibe ugye nem mehettek bele. A németekről ekkor már alig beszélhetünk, mert a három és fél milliós német közösséget 1945 után a benesi dekrétumok alapján deportálták (3 millió), lemészárolták (200 000) illetve szétszórták és megfélemlítették. (Német pénzügyi körök 1992-ben azért támogatták milliókkal Meciar kampányát, hogy kettészakítsa az országot, és Szlovákia megalakulásával Csehország kikerült a Németország és Szovjetunió közti ütköző zónából, ezzel Csehország a nyugati körök szabad befektetési prédává válhatott... ezzel viszont azt is elérték, hogy nem jelentkezett német fenntartás a dekrétumokkal kapcsolatban, amelyek a német lakosságot nagyobb mértékben sujtották a magyaroknál) Fontos megjegyezni, hogy a pozsonyi parlament már jóval a szétválást jóváhagyó föderációs parlamenti szavazás előtt elfogadta az önálló Szlovák Köztársaság alkotmányát, amely már az első mondatában kirekeszti a területen élő magyar nemzeti közösséget („*Mi, a szlovák nemzet kinyilvánítjuk...*”), tehát nem Szlovákia állampolgáraitól beszél. Az már csak kuriózum, hogy Szlovákia alkotmánya jogfolytonos elődjének tünteti fel a Nagymorva Birodalmat, amely soha nem létezett, csak Nagymorávia, de az sem ezen a területen volt, hanem a mai Szerbia vidékén, az ottani Morava folyónál. Ilyen alapú jogfolytonosság szerint a magyar nemzet akár Kínáig deklarálhatná ennél is legitimebben az államát, ha a szkíta-hun elődöket vesszük figyelembe. Valójában a 18. századtól magát szlovákként megfogalmazó nemzet a Magyar Királyság északi területére főleg a 14. századtól érkező és befogadott különböző szláv (cseh, lengyel, ruszin, goral, fehér horvát) népcsoportok összeolvadásából alakult ki, és a Szent Korona fennhatóságának köszönheti ezen a területen a kialakulásához szükséges védettséget. Ez nem bűn, nem erény, hanem tény, amit ha objektív módon tudnának értelmezni, oktatni, elfogadni, akkor egy gyümölcsözőbb együttműködés jöhetne létre. Mert végre nem valami ellen, hanem valamiért fogalmazhatnák meg magukat!

A fosztogató osztogatók által megjutalmazott utódállamok (Csehszlovákia, Románia, Jugoszlávia) 1920-ban maguk is tisztában voltak azzal, hogy mennyire nem jogosultak ezekre a területekre, ezért mint a tolvaj a lopott biciklit, hozzákezdtek a jogtalanul bitorolt dolog átfestéséhez. Ilyenkor ugye ki kell vérsni a gyártási számot, el kell tüntetni minden olyan dolgot, ami az eredeti jogos tulajdonosra vallana, és megakadályozni a hozzáférést az eredeti tulajdonos számára.

Az eredetvizsgálatot megelőzendő az alábbi feladatokat tűzték ki célul:
Átírni a történelmet, megváltoztatni az etnikai viszonyokat, meghamisítani a népszéki statisztikai adatokat, kisajátítani az őslakosok birtokait, betiltani vagy korlátozni az őshonos lakosság nyelvhasználatát, a megszállók betelepülése, őshonos lakosok deportálása, megfélemlítése, életfeltételeinek megrontása, iskolarendszerének degradálása, leépítése, a tananyag történelmi és földrajzi adatainak átfogalmazása, meghamisítása, közvetlen vagy közvetett kényszerítés vagy csábítás az eredeti nemzeti identitás feladására, államhűségre és államnyelvre kötelezés a munkaviszonyban, az eredeti közigazgatási területek célirányos átszervezése, „felhígítása”, a behódolók megjutalmazása pénzzel, pozícióval, az ellenállók megfélemlítése, bűnössé nyilvánítása, az őshonos magyarok történelmi nagyjainak rágalmozása, emléküik meggyalázása, a települések és földrajzi nevek átnevezése, eredeti nevek használatának tilalma, nemzeti jelképek használatának büntetése, az önrendelkezési jogot követelők felelősségre vonása, sajtóbeli meghurcolása, közéleti kirekesztése ! Vagyis egy módszeres és szervezett etnikai elnyomás és tisztogatás zajlik immár száz éve az erőszakkal megszállt területeken!

Ezekre a példák százait tudnánk felsorolni. S amikor a sértett panaszt emelt vagy feljelentést tett, nem ritkán vádlottá minősítették. Ennek klasszikus példája a közelmúltból Malina Hedvig ügye, de hasonló volt a kassai Esterházy szobrot a meggyalázástól védelmező Köteles László esete is, akit tanúnak idéztek be, majd vádlottként hallgatták ki. Esterházy meghurcolása és azóta is tartó hazug megítélése pedig már az égre kiált! De nincs sem politikai, sem parlamenti akarat a demokratikus viszonyok helyreállítására.

Mindezek következtében az elszakított és megszállt területeken a magyarság összlétszáma és arányszáma is jelentősen csökkent, a demográfiailag elvárható másfél vagy két millió magyar helyett fél millióan sem vallják már magyarnak, és helyenként az egykori színmagyar településeken is kisebbségbe szorult, mint például az 1910-ig magyar többségű és további német, ruszin, szlovák lakosságú Kassán jelenleg két és fél százalék a magyarok száma. Szepsiben 97 százalékról 25-re esett vissza. És vannak falvak, ahol a temetőben az 1945 előtti sírokon szinte csak magyar felirat olvasható, most pedig egyetlen magyar sem lakik ott (például Hollóháza szomszédja a határ északi oldalán Eszkáros).

A tények ismeretében ki lehet jelenteni, hogy mindez egy nemzetközi bűntény által lehetővé tett szervezett és módszeres etnikai elnyomás következménye.

Ez adja annak a követelménynek a jogalapját, hogy a valós tények feltárásával, nyilvánosságra hozatalával az igazság fényében láthassuk és

láthassa a világ is a történéseket, amelyek nélkül a mai viszonyok sem értelmezhetőek tárgyilagosan. A tények megismerése után pedig le kell vonni a politikai és jogi konzekvenciákat!!!

Ahogy a megtalált és azonosított lopott biciklinek is vissza kell kerülnie jogos tulajdonosához!

.....

A bölcsők tisztessége és tisztasága

„Ki láthatna el a bölcsőig, amely létünk hajnalán a nyelvünket ringatta? Ki mondhatná el, hogyan látta őt pólyás korában, ajkán az első szavak gyöngygyöngyözésével? ... Senki sem láthatta őt a bölcsőben, de csecsemő-arcát bárki földidézheti magának, ha lehajol egy cseppet. Nem a földig, nem az alázatig. Hanem ahol egy gyermek keze repdes szülői kéz után. Induljatok el vele az anyanyelv ösvényein, és meglátjátok a bölcsőt, amelyért a Kőrösi Csoma Sándorok hasztalan keltek halálig tartó vándorútra.

Akik kiléptek önmagukból, egyedül a gyermekkel jutnak vissza az egyetlen lehetséges otthon égtájai alá, a gyermekkel, aki anyanyelvének ösvényein elindulva testvérnyelvek, testvérnépek, humánumának közös tereitől küldheti majd köszönetét az egyetlen lehetséges indíttatásért a bölcső felett virrasztóknak.

Mit csináltál a rád bízott talentumokkal? Nincs más számonkérés: csak gyermekeink tekintetében. Ahány szóra váró gyermek a jövőnek megannyi lámpása a meglódult időben.” – Sütő Andrástól vettem az idézetet, az Engedjétek hozzám jönni a szavakat c. könyvből, amelyben azt a gondot, örömet, felelősséget és Isten által adatott küldetést írja meg, hogy miként indul el unokájával a szavak és gondolatok országútján egy nagyapa, hogy felfedeztesse a gyermekkel a világot, és egyben beavassa a titokba, amely az anyanyelvet beszélő közösség számára megtartó erő és kegyelem, de a kívülről érkező idegennek csupán szókincs és mondatfűzés. Pedig itt sokkal többről van szó. Eppen Sütő írta volt azt is, hogy „míg egy népnek titkai vannak: véglegesen nincs meghódítva”.

Miért írom ezeket? Mert népünknek az egy évszázada elszakított felvidéki része (és a többi is) a meghódítottak kínjának gyötrelmeivel kényszerül együtt élni, s a mécses fénye, amely a lelkeket őrzi, egyre inkább halványul, sokan már nem is látják, nem is tudnak róla, és idegen csillogások, csábítások gerjedelmei felé fordultak és ferdültek el. A gyermekek fele már nem ismeri a nagyszülők bölcsőjének nyelvét. Száz év alatt nem gyarapodtunk, hanem egyharmadára apadtunk. Mit jelenthet vajon az elkóborolt bárányok számára a szilaj kosokkal és komondorokkal védett selyemrét és a pásztorok önfeledt dalolása? És mivé lesznek a farkasok erdejében, ha már nem hallják sem a vezérkos kolompját, sem az anyjuk rézcsengőjének csilingelését? És vajon mit mond egy idegen nyelvre fogott gyermeknek Petőfi és Kossuth, Mátyás király és Szent István neve és szava?

Mélyet szántott az országba és a lelkekbe is a trianoni hatalmi önzést és pénzhétséget tápláló kufárok ekéje, és ezek a sebek nem forrnak be, bárhogyan is próbálják eltakarni a világ elől, bármilyen propagandával is akarják elvakítani az igazságra kíváncsiakat. Mint San Gennaro vére a környezetben, ez is felfakad, s buzogni kezd újra. Mert egy népet, amelynek

küldetése van, és amely már többször is megjárta a Kárpátok Golgotájának keresztútját, nem lehet eltörölni csak azért, hogy az önkényes hatalom óhaja beteljesedjen. Zrínyi, amikor számbavette a szomszédainkat a török megszállás idején, hogy kikre is számíthatunk közülük, csak a lengyelek barátságát tudta felemlíteni, de azok is épp a muszka betolakodók szorongattatása alatt sínylődtek, ezért szomorúan, de mégis biztatóan mondhatta, hogy csak saját magunkban és a jó Istenben bízhatunk. És hol van már azóta a másfél évszázadig rabságban tartó török hadsereg?! Ám vannak olyanok is Európában, akik ismerik sorsunkat, történelmünket, és bennünk reménykednek, mint Pió atya, aki ezeket jegyezte fel a világ számára: *„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában, páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”*

... és akkor mi miért vagyunk kicsinyesek, kishitűek, önfeladók? Miért tagadják meg oly sokan őseiket, apjukat és anyjukat: pénzért, rangért vagy hiúságból? Miért nem fontos számukra a gyermekük jövője, boldogulása, lelkük tisztasága? Bizony sokan vannak, akik már szánják, bánják gyászos döntésüket. Az unokák nem látogatják őket, legfeljebb csak a halálukat várják, hogy osztozhassanak a pénzzé tehető örökségen. Nem csoda, hiszen akit nem a dolgok természetes rendje szerint indítottak útra az iskolába, az életbe, hanem érdekből, anyagiakért, azok már ennek a behódolásnak a követői, rabjai, rabszolgái és áldozatai lesznek: Sorvadó gerincű, emberségükből is kiforduló hitvány emberi torzók.

Nem elég azt mondani, hogy magyar gyermek magyar iskolába való! A nyelv, a hagyomány, a szokás, a kultúra ennél sokkal többet jelent, de a nyelvvel együtt a hozzá tapadó érzéseket, hitvallást és életformát is megtagadja vagy elveszíti az, akit zsákutcába tereltek vagy csábítottak. Ám azt nem tudják, nem is sejtik, hogy a megszálló hatalom számára csak addig vagyunk érdekesek, míg be nem olvadunk vagy el nem tűnünk innen, s aztán csupán azt kívánja, hogy az ő áruját vegyünk, az ő meséit szajkózzuk, és választáskor az ő jelöltjeit támogassuk. Idáig züllött a világ! Ám maradtak még „kicsike tüzek”, parázs a hamu alatt, emberi melegség a védőpajzs mögött, s ez adjon reményt a feltámadáshoz!

A kicsi emberke első nagy szellemi élménye és teljesítménye az, hogy megtanul beszélni. Az emberséget is ez tudta felemelni, kiemelni a természet magasabb szintjére. Ez tette lehetővé, hogy az eljegesedő világban meg tudjon maradni. Akik elmenekültek a rosszabbodó viszonyok elől, azok megrekedtek egy alacsonyabb szinten, akik pedig nem tudták elsajátítani a kommunikáció eme formáját, vagyis a beszédet, azok nem tudták

megszervezni közösségi életüket, a feladatok közös megoldását, azok elpusztultak. A Kárpát-medence jégkorszaki népessége az emberiségnek az az ága, amely a civilizáció magasabb fokára tudott lépni, megtanult beszélni, a barlangokban menedéket találva túlélte a szinte lehetetlen viszonyokat, és mint a legújabb régészeti leletek igazolják, még az írás is itt fejlődött ki először. Hiszen a 10 ezer éves tatárlaki leleteken rovásjelek vannak, és ezt vitték magukkal a kedvezőbb éghajlati viszonyok idején innen kirajzó csoportok is. Innen kerül a Fekete-tenger partvidékére a Duna mentén. Később a Boszporusznál átszakadó repedésen át ez a 130 méterrel mélyebben lévő édesvízi tó kb. három év alatt sós tengerré dagadt a Földközi-tenger bezúduló vizétől. Az ott lakók menekülni kényszerültek, mint a bibliai Noé, akinek bárkája nem volt más, mint a víz emelkedésekor a szárazföldön hatalmas gerendákra épített kunyhók sora, amelyeket a víz megemelt és magával ragadott. Az emlékezet pontos a sumer legendákban is, hiszen a Kaukázus felé kellett sodródniuk, ha nyugaton tört be víz. Ott az Ararát hegye illetve az Urartu-tó is, ahonnan a Tigris vagy az Eufrátesz mentén oda jutunk, ahol a sumerek a rováshoz hasonló ékírást használták, és az Úrnak emelték Ur és Uruk városát, majd ahol Babilon is épült, az emlékeiket és tudásukat pedig átvették a melljük telepedő és a tudásukat onnam merítő zsidók, és sajátjukként őrizték tovább, hiszen Ábrahám (Appa-Ham vagyis a Had Apja) erről a vidékről származott.

Egy másik népcsoport Noé népéből, mint Nimród, kelet felé indult, Belső-Ázsia irányába: lettek belőlük szkíták, hunok, burjátok, türkök, avarok, magarok, médek, pártusok és ujugurok egyaránt. Valamennyien rovásírást használnak. Sokan visszatértek az őshazába, a Kárpát-medencébe, vagy egészen az itáliai félszigetre jutottak, mint az etürk vagy etruszk nép, amely szintén rovásjeleket hagyott a sírokon. Trójában pedig a médek laktak, akiknek fegyverei a Gömör-Tornai-karszt bronzleleteihez hasonlatosak. Ennyi rokonság és egyezés után, amit már a genetika is egyre pontosabban igazol, nyugodtan mondhatjuk, hogy egy ősi kultúra, egy üzenet és egy küldetés őrzői és letéteményesei vagyunk mi magyarok. Nem vagyunk kisebbek, sem alább valók, de többnek sem gondoljuk magunkat. Csak többet tettünk le a Kárpát-medence (s talán Európa!) közös asztalára. Többet, mint amennyit meg tudnának bocsátani a későbbiekben itt menedéket kapott népek. Ezért nem tud tárgyilagosan értéket mérni és mértéket tartani az, akinek nem ér elég messze az emlékezete a történelemben! Mi viszont csak úgy tudjuk megőrizni, folytatni az örökséget, ha nem engedünk a tudatrombolók és lélekrontók hamis szirénhangjainak.

Krisztus előtt háromszáz évvel Nagy Sándor globalizálni akarta a világot. Meghódítani, saját magát istenként dicsőíttetni, és a nagy, egységes birodalom eszméje érdekében egyetlen nyelven várta el a hódolatot: görögül. (Napoleon, Hitler és Sztálin is hasonlókból reménykedett, de valamennyien

gyalázatosan végezték, és így kell végezzék a jelenkori globalizálók, a Rotschildok és Sorosok is!) Nagy Sándor azt is elrendelte Szuzában, a perzsák székhelyén, hogy tízezer görög tisztje vegyen feleségül egy-egy gazdag perzsa lányt. A gyermeküket felkínáló családok adókedvezményben részesültek, ami után máris megugrott az „önkéntesek” száma. Szűz lányukat áldozták fel anyagi reményeik oltárán! (mintha a hétfejű sárkánynak a népmesékben) És ahogy ezt szintén Sütő András elemzi, a szolgálai maszk alatt elsorvadtak az eleven emberi vonások, és a „kezdeti képmutatás agresszív ragaszkodássá változott”. A hódító Alexandrosz meg volt győződve arról, hiszen ő Arisztotelész tanítványa volt, hogy ezzel a legjobb jót cselekszi a leigázottakkal, mert a magas kultúrát közvetítő görög nyelvvél és kultúrával ajándékozta meg őket. Azt hihetnénk, hogy ekkor a perzsák sorsa megpecsételődött... de nem így történt. Egy évvel a szuzai rendelkezés után a magát halhatatlan istennek gondoló hadvezér ott vonaglott keserves kínok közepette, és meg is halt Babilon romjainál, ahol egykoron az Úr elrendelte, hogy különböző nyelvek legyenek, mert emberi erővel istenné senki nem lehet, akármily anyagi világból való tornyot is emel az ég felé. És a perzsa anyák mégis és csakazértis perzsa meséket mondtak és perzsa dalokat daloltak gyermekeiknek, és megismertették őket a próféták szavaival, ahogyan az imát is anyjától kell megtanulnia a gyermeknek.

A helyzet lehet bármilyen kilátástalan, de soha ne legyen reménytelen, s amíg az ősi szavak és ígék otthonra lelnek a gyermeki lelkekben, addig szabadságvágyukat nem törte meg semmilyen hatalmi becsvágy vagy parancs. Mert isteni segítséggel emberré lehetünk és emberek maradhatunk! Ez a sorsunk, ami ellen nem is érdemes lázadoznunk... mert így van ez rendjén.

Ez az „egyetlen lehetséges indíttatás” népünk és nyelvünk meg-megújuló bölcsője felett.

.....

FELVIDÉKI ŐRJÁRAT 100 ÉVVEL **TRIANON UTÁN**

**GONDOLATOK AZ EGYSÉGRŐL, HELYTÁLLÁSRÓL,
ÖSSZEFOGÁSRÓL ÉS A ZSÁKUTCÁKRÓL.**

BEVEZETŐ ALAPÁLLÁS

AZ EURÓPAISÁG KÉRDŐJELEI

Politológusok, kultúrtörténészek és az irodalmárok is elfogadták, hogy az EURÓPAISÁG három alappillére a következő:

- A KERESZTÉNY ERKÖLCS
- A GÖRÖG BÖLCSESSÉG
- A RÓMAI JOGREND

még hozzá az alábbi értelmezésben:

1. A Tízparancsolatra épülő (Istent hűséggel elfogadó, az emberi életet, szülők által átadott eredendő értékrendet és hagyományt és a család egységét tisztelő, mások emberi méltóságát, jogait, emberi értékeit és tulajdonát tiszteletben tartó) és a jézusi szeretetből táplálkozó **KERESZTÉNY ERKÖLCS**, mint értékrend és magatartásforma.
2. Az emberséget, szabadságot, testvéri szeretetet, becsületet, tisztességet és egyenrangúságot sugárzó, a lélek és a test harmóniáját szem előtt tartó **GÖRÖG BÖLCSESSÉG**, mint életfelfogás, életszemlélet, gondolkodásmód vagyis filozófia.
3. Az igazságosságra, egyenjogúságra, pártatlanságra és méltányosságra alapozott **RÓMAI JOGREND**, mint a társadalmi rend és béke jogszokásból táplálkozó közmegegyezéssel szabályozója.

Az egykoron európaiságnak nevezett három tartópillérnek viszont mára csupán a csonkjai látszanak, mert mindezeket megkerülte, megvette vagy bekebelezte az anyagi és haszonelvű pénzvilág, a hitetlenségre és érzéketlenségre ösztönző piaci szemlélet, valamint a hagyományt, családi egységet, nemzeti közösséget és emberi értékrendet megkérdőjelező liberális, szocialista vagy sovinszta életrontás, amit mindezek hazug tömegmanipulációja, propagandája és reklámhadjárata aljas szándékkal és fondorlatos módon ömleszt a világra.

Európa pedig napjainkban egyre inkább a múlt ködébe tűnő illúzióvá válik. Csak „kicsike tüzek” pislákolnak még itt-ott, de ezeket is vízagyúkkal próbálják kioltani a pokol angyalnak öltözött csillagai.

A helyzet kilátástalan, de nem reménytelen! – ahogyan elődeink is vallották nagy szorongattatásokban. Ám éppen ez a remény, ez a hit, ez a mély gyökerekből táplálkozó és gerincet tartó önbecsülés adott mindig erőt, bátorságot és bölcsességet a talpra álláshoz, helytálláshoz, a megmaradáshoz.

1. rész

Miért is kellene bejutnunk a megszálló hatalom törvényhozásába egyáltalán.... ?

"Hogyha nem kell senkinek, hát az ördög veszi meg" (József Attila)

Egyes károgó varjak már-már katasztrófáról, apokalipsziszról, kipusztulásról beszéltek és riogattak arra az esetre, ha nem jutna be magyar képviselő a pozsonyi parlamentbe. El sem töprengenek azon, hogy vajon hozzátartozik-e ez a létfeltételeinkhez, vagy csupán arról akarják elterelni a figyelmet, hogy valójában nem is ez a helyzetünk rendezésének az igazi útja.

Ez a kálvária 1920-ban kezdődött, amikor még a trianoni döntés aláírása (vagyis a jogtiprás jóváhagyása) előtt Prágában ülésezett teljesen jogellenesen, az érdekes módon megrendezett választások után létrejött Nemzetgyűlés. Ott az Országos Keresztényszocialista Párt nevében lépett fel máig tanulságos és példamutató felszólalásával Körmeny-Ékes Lajos (Kassa nemzetgyűlési képviselője) június 2-án, amit érdemes részletesebben újra közzétenni, és megkérdezni, hogy hajlandók lennének-e jelenlegi jelöltjeink a bejutás előtt elmondani, mármint a helyzetünk 100 éve tartó jogellenes, erőszakos és tarthatatlan voltáról:

„Tisztelt hölgyeim és uraim! a csehszlovák magyar és német, keresztény és kiscgazda párt képviselői nevében van szerencsém a következő elvi jelentőségű deklarációt előterjeszteni:

Azt a tényt, hogy az úgynevezett Csehszlovák államba belekényszerített magyar területek lakossága a nemzetgyűlési választásokban résztvett, a cseh állam egyes politikusai és a sajtó egy része alkalmul használák annak megállapítására, hogy a Szlovenszónak elnevezett terület magyarsága és németsége a maga jószántából, vagy legalább is az adott helyzetet jogilag is érvényesnek elismerve és abban megnyugodva foglal helyet a csehszlovák nemzetgyűlésen és ezzel megerősíti az entente államok megbízottai és a cseh politikusok között létrejött szerződésnek azon állítását, hogy a csehszlovák állam, a területén élő népek akaratóból jött létre. (Taps.)

Meg kell állapítanunk, hogy a tényeknek ilyen, a külföldi közvélemény megtevesztését célzó beállítása, a valót nem fedi.

A területi hovatartozandóság kérdésében nemcsak a magyarság és a németiség, de maga a szlovák nép sem lett megkérdezve, és így nem is nyilatkozhatott. (A magyar képviselők helyeselnék) Az igazság az, hogy Felső Magyarországnak katonailag védtelen területét a cseh csapatok megszállták, és annak lakosságát a bosszú politikája - mint figurákat a saktáblán - erőszakosan áttolta egy új államalakulat keretébe. (Egy hang: már régen ezt akartuk)

A választásokban való részvétel azért nem volt elkerülhető, mert egyrészt a törvény a szavazást érzékeny büntetések terhe alatt kötelezőnek mondta ki, másrészt, mert a szabadságától teljesen megfosztott, közel másfél év óta állandóan sanyargatott és a sajtószabadságnak vala mint általában a véleménynyilvánítás szabadságának elkobozása által még a panaszemelés lehetőségétől is elzárt (A magyar képviselők helyeselnék) magyarság és németiség egyedül így, ezen az úton vélte biztosíthatni a maga számára a lehetőséget arra, hogy a vele elkövetett példátlanul súlyos nemzetközi igazságtalanságokkal, a közjogi és magánjogi jogfosztásoknak ellene alkalmazott egész rendszerével szemben, tiltakozó szavát messzehangzóan felemelhesse. (Taps.)

Nyíltan a világ elé kell tárunk, hogy az egyoldalú nemzetiségi hozzátartozás alapján, önkinevezéssel létesített, magát nemzetgyűlésnek nevezett politikai csoport alkotta választási törvény súlyos büntetésekkel szankcionált "választási szabadságának" . . . (Hangzavar, bekiabálások)

Elnök (csenget): Kérem, hogy a szónokot ne szakítsák félbe, tessék folytatni !

dr. Ékes Körmendy (folytatja): . . . valóságos arculcsapása az, hogy a Magyarországtól elszakított területek lakossága statárium, katonai diktatúra és cenzúra szigora alatt volt kénytelen választani; továbbá meg kell bélyegeznünk, hogy a politikai hatóságok még ezt a "választási szabadságot" is tömeges politikai letartóztatásokkal korlátozni és az ekként alkalmazott megfélemlítés útján magát a választási eredményt is befolyásolni igyekeztek. (A magyar képviselők helyeselnék).

A választások eredménye ilyen előzmények miatt és azért sem tükrözi vissza a valódi nemzeti erőviszonyokat, mert a magyarság és németiség lakta területeken a cseh katonaság tízezrei, továbbá a cseh közalkalmazottaknak és a mesterségesen odatelepített egyéb személyeknek és mindezek hozzátartozóinak nagy tömegei is

leszavaztak, s végül mert a választókerületek tudatosan úgy lettek kikerekítve, hogy a magyar és német kerületekben egy-egy képviselő illetve szenátor megválasztásához csaknem kétszer annyi szavazat volt szükséges mint a többi kerületekben. Így történhetett, hogy a magyarság és németiség nem nyerte el még azt a képviseletet sem, amely őt számarányánál fogva a reá nézve hátrányos választási törvény és kerületi beosztás szerint is megillette volna.

Ha már kénytelenek vagyunk az entente (antant) hatalmak által reánk kényszerített kemény sorsot túrni, viselni fogjuk azt Istenbe helyezett bizalommal, teljesíteni fogjuk minden nehézségek és veszélyek dacára elvállalt kötelességeinket, de arra soha sem leszünk kaphatók, hogy a velünk szemben elkövetett jogtalanságokban - bár hallgatag is - megnyugodjunk.

A magyarságnak és németiségnek a keresztény-szociális és kisgazdapárt képviselői legelső kötelességünknek ismerjük az egész világ élő lelkiismeretét felhívni arra, hogy mi, akaratunk ellenére, erőszakosan lettünk a magyar nemzet testéből kitépve, és az ezeréves Magyarországnak ideálisan egységes területéből erőszakkal lettünk kiszakítva; ittlétünk tehát távolról sem e népjogellenes ténynek jogi elismerése, de élő és állandó ünnepélyes tiltakozás e rólunk-nélkülünk való, embertelenül igazságtalan rendelkezés ellen.

Tiltakozunk az ellen is, hogy a cseh államhatalom a politikai élet legfőbb megnyilvánulását, a nemzetgyűlési választásokat, a Magyarországtól erőszakosan elszakított területeken is foganatosította akkor, amidőn azoknak hovatartozandósága még jogszerűen el nem döntetett.

Parlamenti kötelességünk az idegen keretek közé szorított és ott súlyos elnyomás alatt szorongatott egy milliónál nagyobb számú magyarságnak és a hasonló sorsban élő német testvéreinknek törvényes eszközökkel való, de megalkuvást nem ismerő elszánt védelme mindazon időpontig, amíg eljön a népek között a belátás és megértés órája (Bekiabálások: Éljen! Kun Béla!) és amikor mindenki szemében igazság lesz, hogy a magyar volt talán az egyetlen a világháború versengői között, aki győzni is anélkül akart, hogy mástól valamit elvegyen, és aki csupán a saját pusztá létéért és adott szó szentsége alapján nemzeti becsületéért küzdött. (Sok hang egyszerre. Bekiabálások. Az elnök csenget. Német nyelvű bekiabálás: "Magyar disznó" azt mondta ! Ez botrány ! Szünni nem akaró zaj.)

Elnök (csenget): Kérem a frakcióvezető helyetttest, menjen a helyére. Kérem a szónokot, hogy folytassa.

Körmendy-Ékes (folytatja): *Ha mások bűnei miatt mindent elvesztettünk is, a becsületünk megmaradt, (A magyar képviselők helyeselnek) és éppen ez kötelez bennünket annak világos és határozott kijelentésére, hogy önrendelkezési jogunkat soha és semmiképen fel nem adjuk, (A magyar képviselők helyeselnek) azt fenntartjuk, követeljük.”*
(Éljen! Taps. Zaj.)

Nem csoda, hogy Körmendy-Ékes Lajost nem szerette a megszálló hatalom, olyannyira, hogy törvényt hoztak, miszerint akik nem a Csehszlovákiának körberajzolt területen belül születtek, azokat ki lehetett utasítani az országból. Persze nem a bányászokat és földműveseket toloncolták ki, hiszen a munkánkra, adónkra igényt tartottak, ha csendben hagyjuk magunkat beolvasztani, és nem követeljük jogainkat, igazságunkat. Erről írják a történelemkönyvek, hogy az első Csehszlovákiában demokratikus rend uralkodott. Olyannyira, hogy a sorproni népszavazás után, amikor az Ausztriának ítélt városban a lakosságnak megadták a népszavazás lehetőségét, akkor visszakerült Magyarországhoz, de másnap már készültségbe helyezték a csehszlovák (s talán a román és szerb) hadsereget is, nehogy valamiféle önrendelkezést, népszavazást merjen bárki is követelni. Körmendy-Ékesnek tehát, aki ugyan nem Kassán született, de már 1906-ban a város megbecsült polgáraként az egyik főszervezője volt Rákóczi újratemetésének, 1925-ben mennie kellett. Helyette választotta meg Kassa polgársága Márai Sándor és Radványi Géza édesapját, Grosschmidt Gézát szenátornak (őt 1935-ben Esterházy János követte). Mindhárman elsődlegesen az itt élő magyar nemzeti közösség érdekeit szolgálva teljesítették feladatukat. Ezt azért is fontos megjegyezni, mert egyesek ilyen posztokra kerülve úgy gondolják, hogy az államhatalom érdekeit kell a magyarok között képviselniük!

Tehát a kérdés adott, mert a 100 éve elszakított, önrendelkezésre jogot nem kapott, alapjogaiban korlátozott és e területen őshonos magyar nemzeti közösségként élők számára

jelöltjeink akarják-e megjeleníteni, képviselni és védeni érdekeinket?!

Miként és milyen alapelvek szerint?!

XX

2. rész

Esterházy helytállása

„Mi magyarok nem irigyeljük a csehektől azt, hogy nemzeti életük szabadságához eljutottak, nem irigyeljük, hogy állítólagos sok szenvedés után az élet örömeihez is elértek, csak nem ismerjük el, hogy a szerencse e kedvezése jogot adna nekik ahhoz, hogy velünk, mint letiport ellenséggel bánjanak! ... az igazság az, hogy a valódi demokrácia jótékony, új életet fakasztó harmata helyett bennünket folyton a demagógia jégesője ver... ne kívánják tehát, hogy bizalommal és reménykedéssel nézzünk elébe” – Grosschmid Géza kassai szenátor (Márai Sándor édesapja) felszólalása a prágai parlamentben 1928. június 21-én.

Ha valaki bárhová el akar érní, akkor nem csupán a célját, hanem a saját helyét és helyzetét is tisztáznia kell. Vagyis fel kell vázolnia, hogy honnan jön, hol van, merre tart. Erre a húszas és harmincas években a felvidéki magyar érdekképviselő jó példát mutatott. Itt most ne beszéljünk a behódoló talpnyalók által vagy a megszállók nagy pártjai által mesterségesen létrehozott úgynevezett „magyar pártok”-ról vagy képviselőkről, mert ilyen propagandafogások szinte mindenhol és minden korban előfordulnak a külvilág megtévesztésére vagy a szavazóbázis megosztása és züllesztése céljából.

A valódi magyar érdekképviselőt az Országos Keresztény Szocialista Párt (OKSZP) illetve a Magyar Nemzeti Párt jelentette. Mindkét párt szinte ugyanazon céllal alakult, hogy *a Felvidék idegen megszállásának jogtalanságát leleplezze és kinyilvánítsa, és a leigázott magyar közösség érdekeit, jogait védelmezze, emberi és*

nemzeti önbecsülését táplálja és megerősítse. Csupán a megvalósítás módszereiben (békülékenyebb keresztény vagy radikálisabb nemzeti) és a szavazóbázis területi vagy társadalmi besorolásában voltak eltérések. Viszont a célokban és az önmeghatározásban azonosulni tudtak, ezért volt természetes a közeledés és 1936-ban az egyesülés az Egyesült Magyar Párt nevet felvéve. Ebben jelentős szerepe volt a fiatal Esterházy Jánosnak, aki már harmincévesen a Népszövetség egyik bizottságában a felvidéki magyarokat képviselte, majd 1932-ben az OKSZP elnöke lett, és 1935-ben Körmendy-Ékes valamint Grosschmid Géza nyomdokaiba lépve Kassa jelöltjeként bekerült a csehszlovák parlamentbe. Első felszólalásában máris nyilvánvalóvá tette, hogy kiket képvisel és mit követel a jogtalan állapotok ellenében: „Akaratunk ellenére odacsatoltak Csehszlovákiához, követeljük, hogy a csehszlovák kormány teljes körben tisztelje a mi kisebbségi, nyelvi, kulturális és gazdasági jogainkat!“. Később Pozsonyban még pontosabban fogalmaz: „Mi magyarok a csehszlovák köztársaságot mindig, mint az emberi gonoszság és tudatlanság életképtelen tákolmányát néztük, és tudtuk nagyon jól, hogy ennek a mesterségesen összeragasztott és országnak csúfolt szörnyszülöttnek semmi létjogosultsága nincs...”

Amikor 1936-ban Benes elnök miniszteri bársonyszéket kínált neki, ezt elutasította, mert egy magyar képviselő ilyet csak akkor fogadhat el, ha népének, a felvidéki magyarságnak a jogállása rendezett. Amikor 1938-ban a Felvidék magyar többségű települései teljesen jogosan visszakerülhettek Magyarországhoz, Esterházy nem fogadta el a felkínált jövedelmező budapesti ajánlatokat, hanem maradt azok képviselőjére, akik községükben nem alkottak többséget, ezért Csehszlovákiában, majd az 1939 márciusában létrejött Szlovákia területén rekedtek. Például Pozsonyban a szlovákok 1910-ben csak 10 %-ot képeztek (a 42 % német és 41 %-os magyar őshonos népesség mellett), és 1930-ban a betelepítések és népszámlálási csalások után sem voltak többségben, ám a magyarok részaránya sem érte el az ötven százalékot. Esterházy helytállása biztatást és reményt jelentett: *„...itt maradok köztetek, és veletek fogom átélni a rossz napokat is... mert ha másokat maradásra biztatok, én sem mehetek el innét”.*

A népe sorsában osztozó képviselő a népének útmutatója, vágyainak megfogalmazója és a megpróbáltatásban a lelki támasza tud lenni. De tudatosítania kell, hogy a megalkuvása vagy önkéntes behódolása esetén szétszéled a nyáj, és a pusztulás lép a helyébe. Esterházy tudta, hogy mire vállalkozik, és ezt vállalta mindhalálig. Bár ellenfelei nem szerették, de helytállása miatt tisztelték. Rosszakarói viszont rettegetek tőle és miatta, mint a tolvaj a leleplezéstől. Beneš óhaja teljesedett be a halálra ítélésében, amit hamis vádak alapján a jogrend megcsúfolása közepette távollétében hoztak meg, és még a szovjet gulagok pokolából is hazahozatták, hogy kivégzésével véglegesen megtörjék azok akaratát és önbecsülését, akiket képviselt és bíztak benne. A német megszállás alatt üldözött, de Esterházy jóvoltából megmentett zsidók közbenjárására az ítéletet „kegyelemből” életfogytiglanra változtatták. Jellemét és hitét azonban a kommunista börtönök alattomos kegyetlensége sem tudta megtörni. Csak a fizikai egészségét ásta alá.

Aki nem ilyen hittel és elszántsággal szeretne népünk képviselőjére vállalkozni, az máris lépjen hátrább.

Esterházy tisztessége nem szorul védelemre, őt az isteni gondviselés adta nekünk, hogy legyen példaképünk! Ugyanakkor elsőrendű feladatként kell kitűzni minden gazdasági programtól előbbrevalóan, hogy Esterházy nevét megtisztítják minden hazug megítéléstől és besorolástól, amit 75 év óta a területünket bitorló hatalom ráaggatott, mert mit ér a pénz becsület nélkül.

EZT JOGOSAN KÉRJÜK ÉS ELVÁRJUK MINDENKITŐL, AKIK VALÓBAN EGY MAGYAR ÉRDEKŰ ÉS LELKÜLETŰ ÖSSZEFOGÁSBAN GONDOLKODNAK.

„Mi azért vagyunk, nekünk az a küldetésünk, az a hivatásunk, azért harcolunk, hogy fajunkat, nyelvünket gerincesen fenntartsuk és a jobb magyar jövőt ezzel biztosítsuk.” . Groschmid Géza szenátor, 1928. június 29-én az OKSZP érsekújvári ünnepségén mondott beszédéből **A magyarság egységéről.**

3. rész

Megfélemlítéssel a behódoltatás útján

„A maga magáról lemondott nemzetet nem veszi számba a történelem.” (Kossuth Lajos komáromiakhoz írott torinói leveléből)

Duray Miklós a csehszlovák parlament megszűnése előtti utolsó ülésén tényként, valóságként és az igazság megállapításaként mondhatta el, hogy Csehszlovákia hű maradt hagyományaihoz, mert népakarat nélkül jött létre, és népakarat nélkül szűnik meg. Tegyük hozzá, hogy 1992-ben az ország szétválasztásának terve csupán a Szlovák Nemzeti Párt választási programjában szerepelt, tehát mindazok, akik megszavazták (és ez háromötödös alkotmánytörvényként történt), azoknak nem is volt megbízatásuk vagy felhatalmazásuk (mandátumuk) ilyenről dönten, tehát még a nép által delegált hatalomgyakorlásról sem beszélhetünk. Ám Trianon óta az ilyen önkény és gátlástalanság a Kárpát-medence kétharmadát erőszakkal megszálló és leigázó idegen hatalmak számára sajnos mindennapos gyakorlat ma is. Úgy látszik, hogy a világhódító nagykuttyák és „emberjogi aktivisták” számára ez nem jelent gondot... Azt sem kifogásolták (Lichnstein kivételével !) és máig elnézik, hogy mind a szlovák mind a cseh törvényhozás elutasította a benesi dekrétumok hatálytalanítását, sőt parlamenti védelem alá helyezték a jogszerűtlenül kiadott népellenes törvény erejű rendeleteket, és mindkét testület jóváhagyott egy Beneš-dekrétumok sérthetetlenségéről szóló határozatot (Pozsonyban az 1487/2007 számút). Csak az MKP szavazott ellene, vagyis ebben az országban csupán önmagunkra számíthatunk, és az igazságosság terén nincs parlamenti szlovák szövetségesünk! Ismét egy sarokpont, amely megkérdőjelezi az ország demokratikus jellegét.

Felforgatásban, népirtásban és gátlástalanságban a malterosszájú Edvard Beneš aligha nevezhető kisebb figurának Hitlernél, csak szerencsére nem oly erős ország élére került. Már az

első világháború alatt és előtte is mestere volt a sunyi és hazug propagandának, ezért fordultak hozzá bizalommal az antant háborúcsinálói, hogy majd általa fogják levezényelni a „csehszlovák (?) nép önrendelkezési akaratát”. Céljait a több nyelven kiadott és az antant politikusai között terjesztett hazugsággyűjteménynek is besorolható írásában fogalmazta meg, amely szerint a Monarchiát szét kell verni, és főleg a magyarokat kell megbüntetni. Hogy ezt ő maga találta-e ki, vagy mások mondatták vele akkor, nem lehet tudni, de később ennek a gyűlöletnek a jegyében folytatta életét és karrierjét. Egyik ilyen megnyilatkozása volt például 1920 februárjában a Nemzetgyűlésben: *„A Szent István egykori koronájához tartozó területek uralkodó osztályai által képviselt magyar népet minden szövetséges egyöntetűen a világháború legfőbb segítőjének, ha ugyan nem az első számú felelősének tartja.... Az egész világ elborzadt ezeknek a tősgyökeres mongol politikai viszonyoknak a láttán, és megértette, hogy a háborút nem egyedül az egykori Osztrák–Magyar Monarchia végzetes politikája robbantotta ki, hanem sokkal inkább Budapesten, mint Bécsben készítették elő.”* Arról a tényről persze máig hallgatnak (vagy elhallgattatnak), hogy Magyarország (azóta dokumentálhatóan) nem volt és nem is lehetett felelőse a bankárvilág hasznát szolgáló háborúnak. Éppen ezért gyilkoltatták meg szabadkőműves ügynökökkel a titoktartási esküje alól feloldozott Tisza Istvánt, nehogy elmondhassa az Országgyűlésben a valódi okokat és indítékokat, azt is, hogy egyetlen magyarként a bécsi koronatanácsban a hadüzenet ellen szavazott, majd német nyomásra és zsarolásra volt kénytelen engedni a császár akaratának, ellenkező esetben a német hadsereg nem nyújt segítséget egy várható Erdély felé törő orosz invázió esetén.

Beneš 1936-ban elnökké választották, de 1938-ban, amikor a nagyhatalmak müncheni szerződése lehetőséget adott a világháború utáni békeszerződések igazságtalanságainak korrigálására, akkor október 5-én lemondott és elhagyta az országot, a háború alatt pedig jogszerűen is lejárt öt éves elnöki mandátuma. Tehát 1945-ben, amikor semmiféle választott törvényhozása még nem volt az országnak, ő teljesen jogalap nélkül

kormányt nevezett ki a baráti társaságából, akik Kassán kormányprogramot hirdettek és ő törvény erejű rendeleteket (dekrétumokat) adott ki, akkor semmiféle elnöki jogkörrel nem rendelkezett. Igaz, hogy Angliában emigráns kormánynak nevezték magukat, de az angol diplomácia nem elnökként sem kormányként, hanem csupán a csehszlovák emigráció vezetőiként kezelte őket. Ilyen minőségükben tervezték el Csehszlovákia háború utáni helyzetét. 1942-ben Beneš hagyta jóvá a prágai német helytartó Heydrich elleni merényletet, bár a prágai ellenállók ezzel nem értettek egyet. Ám Benešnek az volt a szándéka, hogy a várható német megtorlás véráldozataira hivatkozva jogosult legyen Csehszlovákia visszaállítására. Ez annál is fontosabb volt, mert a cseh ipar a háború utolsó napjáig kiváló minőségben és szabotázs nélkül kiszolgált a német hadsereg megrendeléseit és ezért nem sorozták be a cseh fiatalokat katonának. Nem tudható, hogy ebben a sátáni tervben milyen szerepe volt a drezdai tömeggyilkosságban máig mentességet élvező angol hadsereg vezetésének, de tény, hogy a német megtorlást követően, Lidice férfi lakosságának kivégzése után az angolok és franciák érvénytelennek nyilvánították a korábban általuk is aláírt müncheni szerződést. Hasonló vérgőzös áldozatként tervezte meg Beneš 1945-ben a prágai felkelést, ahol a teljesen felszerelt német haderővel szemben csupán pisztolyokkal vagy utcakövekkel rendelkeztek a prágaiak. Szinte garantált volt a több ezer cseh felkelő véráldozata, amire Benes már büszkén hivatkozhatott volna! Ám ekkor megjelenik Prágánál a németek által szovjet hadifoglyokból toborzott Vlaszov tábornok hadserege, amely segítséget kínált a Cseh Nemzeti Tanácsnak, ha cserébe menedéket kapnak érte a szovjetek elől. Ők kényszerítették végül fegyverletételre a németeket, és nem csupán a súlyos véráldozatot kerülték el, hanem Prága óvárosi emlékeinek felrobbantását is, amit a német hadsereg már megszervezett. Benes ezt a pusztítást legnagyobb indoknak szánta, hogy Csehszlovákia megindokolhatóan a győztesek oldalán szerepelhessen. A mentesség helyett azonban végül maga Smrkovsky dobta ki Vlaszov helyettesét, majd a szovjetek kezére játszották a „prágai

felkelés” valódi harcosait. (Vlaszovot aztán a szovjetek kivégezték, elfogott katonáit lágerekbe vitték, például Auschwitzba, ahol a szovjetek fejlesztették tovább és „üzemeltették” a haláltáborot, ahová egyébként felvidéki magyarokat is elhurcoltak, például a Bódva völgyi Koper Andrást.) Beneš ekkor már a szovjetekkel lepaktálva Sztálin elvárásainak elébe menve próbálta népiértó elképzeléseit megvalósítani, és bűnlajstromát terheli a kassai kormányprogramnak a magyarok és németek likvidálására ösztönző tervezete, amelyben a haláltáborok felállítására is megkapta Sztálin támogatását, és máris beindították a Szudéta vidéken élő 3 és fél millió civil német lakosság zaklatását, kifosztását, elüldözését, halomra gyilkolását, halálmenetek elindítását. Brünmben például 1945 május végén a főtérrre terelték a város mintegy 30 ezer német lakosát függetlenül attól, hogy gyerek, csecsemő, aggastyán, beteg vagy várandós valaki, és másnap reggel kiadták a parancsot, hogy erőltetett menetben gyalog induljanak el az 50 kilométerre lévő Ausztria felé. Többségüknek élelmük sem volt, s menet közben semmit sem kaptak. Nem véletlenül jut eszünkbe Radnóti kálváriája, csak azzal a különbséggel, hogy azt az időszakot német fasiszta megszállásnak nevezik, míg ezek a szörnyűségek a „demokratikus és szabad Csehszlovákiában” estek meg. Az országút mentén máig tömegsírok vannak, mert csupán alig 15 ezer ember érkezett meg Ausztriába, és még ott is rengetegen meghaltak a megpróbáltatás és a segítség hiánya miatt, hiszen az osztrákok éppen szovjet megszállás alá kerültek. Talán éppen ezért nem tudnak autópályát építeni Brünntől déli irányban, mert a hosszú útvonal mentén eddig még csak egy tömegsírt tártak fel eddig, Pohořelicénél, ahol több mint 800 ember maradványára találtak. A többiek csontjai máig ott porladnak jeltelenül! Amikor Sidonia Dědinová ezeket megírta („Eduard Beneš - likvidátor“ c. könyvében), elképzelhető, hogy milyen felháborodást váltott ki a csupán tankönyvi ismeretekkel rendelkező csehek körében. Még saját apja is le akarta beszélni arról, hogy nyilvánosságra hozza, bár ő maga is tanúja volt ilyen tömeggyilkosságoknak. Félte lánját a hazugságban nevelt

tömegek haragjától. Pedig mindössze megtörtént dolgok, hiteles tények, szemtanúk és túlélők vallomásai szerepelnek a kötetben. Ilyen sötét és súlyos a történelem árnyéka! Egyesek talán éppen ezért mondják, hogy hagyjuk békén a múltat, a holtakat. Ám a temetetlen halottak lelke fogja egyszer sírba vinni a gyilkosok utódait, ahogyan a gyógyulatlan és lefojtott seb elfertőződése a testet...

Talán megérthető, hogy sem a csehek sem a szlovákok nem mernek, nem tudnak, ezért nem is akarnak szembenézni történelmüknek ezzel a sötét és titkosított oldalával, ám ez nem mentesít az alól, hogy a tényekkel szembesítsük az országot, és minősítsük Beneš-t és rendeleteit, a korszak borzalmas jogtiprásait (deportálás, vagyonelkobzás, reszlovakizáció, Esterházy elleni vádak és ítéletek stb.) és rémtetteit.

Az már külön kuriózum, hogy Benešnek semmi joga nem volt arra, hogy a Csehszlovákia visszarendezése érdekében, a németek és magyarok likvidálásának óhajával és Szlovákia dicstelen háborús szereplésének elfelejtése érdekében a Szovjetunió javára lemondjon az 1920-ban ide ítélt Kárpátaljáról, hogy aztán az egészet Ukrajához csatolja, amint később a Krím-félszigetet is. Ám akik mögött nem áll legalább egy nagyhatalom, azoknak továbbra sem lesz joguk vagy módjuk az önrendelkezési jog gyakorlására, a népszavazásra.

Így már érthető, hogy a jelenlegi Oroszország ellenes uniós propaganda légkörében az EU nagyvezéreinek miért lenne kényelmetlen Beneš viselt dolgainak felülvizsgálata! Mert bizony a sok szörnyűségért és emberiség ellenes gazságokért sem Beneš-t sem másokat nem vontak soha felelősségre, ezért továbbra is jeles államférfiként dicsőítik, szobraikat koszorúzzák, utcák és intézmények viselik nevét.

Ha tehát valaki demokratának nevezeti magát és népe képviselője akar lenni ebben az országban, annak az ország alapjait érintő dekrétumok és azok következményeinek felülvizsgálatát kell zászlójára tűzni. Mert nem csupán holmi sérelmekkel, hanem

elévülhetetlen súlyos bűntényekkel kell szembesítenünk az ország közvéleményét és a törvényhozását!

Nem tehetünk úgy, mint a biciklitolvajjal, aki esetleg majd nagylelkűen megengedi, hogy néha felülhessünk az azóta átfestett járgányra, amit tőlünk lopott el. Csak csodálkozhatunk, hogy továbbra is nemzetközi bűnszövetkezetek segédkeznek a Kárpát-medence peremvidékén zajló eredetvizsgálati hamisításban.

És még ennek is mi fizessük meg az árát, és legyünk hálásak érte?!

Ebből a szolgálalkú megalkuvásból és behódoló lojalitásból, és a gazemberek érzékeny lelkiületének tiszteletéből volt már elégünk!

Akinek oka van rá, az igenis rettegjen a leleplezéstől !

Csak féltő, hogy a Kárpátok bércei roppannának meg a remegéstől...

xxx

4. rész

***Őshonosan nemzetként, de megtűrt idegenként
szülőföldünkön***

"Választanunk kellett Csehszlovákia megteremtése vagy a népszavazás között." (Tomás Garrique Masaryk, Csehszlovákia első elnöke)

"Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt." (Lloyd George, angol miniszterelnök, 1929. október 7-én mondott beszédében)

Ha az anya áldott állapotban van, akkor a gyermeke áldás lesz, ha várandós, akkor várják a kisdedet, de ha terhes, akkor nyűg és teher. Nem mindegy a megnevezés. A történelemkönyvek polgári demokráciának nevezik Csehszlovákia első két évtizedét, holott a hatalmi önkény, a nemzeti felsőbbrendűség érvényesítése, a

történelemhamisítás és a leigázottakkal szembeni gőgös beképzeltség volt a gyakorlata. Joggal énekelhettük a cseh himnusz első sorát: „*Hol van honom, hol otthonom?!*” Évtizedekig *nemzetiségi kisebbség névvel illettek bennünket a megszállók, aztán egyre sűrűbben a sajátjaink is, még azokon a településeken is, ahol bezeg abszolút többségben éltünk. Ezt a kisebbségi, kisebbrendűségi, senkiségi tudatot táplálták belénk vagy etettek vele a felbérelt elfajzottak is. Például ezzel a céllal jött létre, ezt szolgálta ki s teszi máig az Új Szó. Ezen az úton eljutva a „megtúrt idegen betolakodó” szintig! Manapság már mindennapos, hogy a sajtóban vagy a közbeszédben azzal rontsanak ránk, hogy: „**Menjetez haza, minek jöttetek ide, mit kerestek itt.....**” ! És már az sem ritka eset, hogy egyes magyar származású személyek is annyira eleresztik magukat lojalitásban és szervilizmusban (ami tömör magyar szóval seggnyalást jelent), hogy talán bocsánatot kellene kérnünk azért, hogy itt lábatlankodunk, de már nem sokáig, mert gyermekeink számára elsőrendű kötelességként szabták meg, még a magyar népmesék vagy az egyéb alapismeretek rovására is, hogy megtanuljanak szlovákul. Mert azért sok egyéb jogunk megtagadása mellett ezt az egyet nagylelkűen megengedik, sőt kötelezővé teszik nem csupán az oktatásban, hanem ott is, ahol egymással kommunikálunk. Amikor például egy magyar ember vagy intézmény egy másik magyart akar megszólítani egy plakáton, akkor is oda kell írni kötelezően mindent az ország egyetlen hivatalos nyelvén, és még azt is megszabják, hogy ezt nem tehetjük kisebb betűvel, mint a magyar szöveget, és ha nem tesszük, akkor jön a fenyegetés, megtorlás, pénzbírság, felszámolás.... Ennyire félnek és rettegnék még mindig azon oknál fogva, hogy a magyar népesség száma 100 év alatt nem apadt le teljesen, csupán a felére csökkent, miközben a szlovákok gyarapodása két és félszeres volt. Micsoda undorító népség vagyunk mi, hogy még mindig nem voltunk szívesek belepusztulni a feldarabolásba, kisemmizésbe, megtorlásokba, jogfosztásokba, deportálásokba, lekicsinylésekbe, megaláztatásokba és a mindennapos megfélemlítésekbe? Himnusz-törvény, Malina Hedvig, szurkolóverés, a piros-fehér-zöldért kiszabott pénzbírságok, iskola*

folyosóján magyar beszéd miatti felpofozás, magyargyűlölők szobrainak felállítása, magyar feliratok lefestése, leszerelése, nemzetünket gyalázó jelszavak megjelenése... És már az iskolai oktatás részévé vált, hogy a gyerek azt tanulja: „mi csupán egy kisebbség vagyunk, és kötelességeink vannak a rólunk gondoskodó ország iránt”. Mert már sokan nem a szülők elvárásainak, nem a gyermek természetes igényeinek akarnak megfelelni, hanem az igazgatónak meg a tanfelügyeletnek, meg a szomszédoknak, a szlovák közvéleménynek, s újabban az EU demokratáinak. Miközben az alkotmány azt mondja, hogy a szülőket elsőbbségi jog illeti meg a gyermekeinek adandó nevelés tekintetében, mégis olyat kényszerítenek bele az oktatásba, amit sem a szülő nem akar, sem a gyermek lelki fejlődése nem indokol, mert történelmünket, nemzeti létünket, emberi alapjogainkat kérdőjelezik meg. Mert a hatalom nagyon jól tudja, hogy ha a felnőtteket nem tudja betörni, akkor ki kell sajátítania, el kell rabolnia a gyermekeink lelkét!

Mi pedig azt tudjuk, hogy a hazugságokra épült ország, nevelés, oktatás előbb-utóbb az igazság fényébe kerül, és összedől minden, amit addig emeltek, csak hogy a romokban heverő házból nehéz ám újra otthont építeni, hogy talán továbbra is hontalanok leszünk a szülőföldünkön. Mert aki segítséget kínál, az is csak uralkodni, szerezni és birtokolni akar. Ezért mégsem halogathatjuk tovább a TÉNYEK, A VALÓSÁG ÉS AZ IGAZSÁG kimondását! Ezért nem a hatalomnak és a kitudjamilyen közvéleménynek kell megfelelnünk, mert gyermekeink számonkérő tekintete ennél fontosabb. Ki kell mondanunk, hogy kik vagyunk és mit akarunk! Ki kell mondanunk, és helyt kell érte állnunk!

Ezért kellene őriznünk legalább emlékeinkben, fogalmainkban és megfogalmazásainkban a lelkek egészségének tápláló szavait, hogy tudjuk: mi az IGEN és mit jelent a NEM, és mi az anya, apa, család, otthon, nemzet, haza, Isten, ember jelentése, mi a valódi tartalma. (akitől mindezt elveszik vagy meg sem kapja, az belepusztul, vagy a bűn útjára sodródik, ami miatt el lehet ítélni, fel lehet kötni, de a bűnös helyzet újabb bűnök forrásává lesz, s a társadalmat tesz sírba

a „halált hozó füvek”, melyeket a holtak vére is táplál. Ezért idéztem meg József Attila figyelmeztető és fenyegető jóslatát a gondoskodás és gondviselő útmutatás nélkül hagyott fiatal nemzedék helyzetéről egy lelkéből kifordult világban, amikor sem Istent, sem hazát, sem otthont sem szülői szeretet nem kaphatott, akinek nem figyelnek felkínált tiszta szívére, akkor a Sátán veszi kézbe a fiatalok irányítását.)

*Ha mindezzel tisztában vagyunk, akkor elmondhatjuk, hogy nem holmi betolakodó kisebbség vagyunk, hanem a Felvidéken, a Szent Korona országa területén őshonos, de egy erőszakos idegen megszállás alatt élő MAGYAR NEMZETI KÖZÖSSÉG vagyunk, a magyar nemzet szerves része. És nincs hátrább! Amíg ezt nem így vállaljuk, ha ezt nem vállaljuk, akkor ennek valóság tartalma minden pillérében összeroskad és elporlik. Ha a török megszállás 160 esztendeje alatt elődeink Törökországnak nevezték volna földjüket vagy töröknek vallották volna magukat, akkor napjainkban alig beszélhetnénk magyarul, s mára már nem csupán a Kárpát-medencében, hanem Európában sem nagyon töprenghetnénk a keresztény kultúráról... Tudjuk, hogy ez nem ment áldozatok nélkül, mert ebbe beletartozott Nándorfehérvár vagy Eger vára, Hunyadi, Dobó s a Zrínyiek helytállása **MERT AZ ELŐDÖK ÉS A TÖRTÉNELEM ISMERETE ÖNISMERET.** Az önismeret pedig az önérzet és öntudat alapja, hogy becsülni tudjuk értékeinket, mindazt, amit elődeink létrehoztak és megőriztek, ami nyelv, kultúra és történelem, ami otthon és szülőföld, ami hit és haza. Mert aki mindezt nem értékeli és nem becsüli, „az embernek hitvány, magyarnak is alkalmatlan” senki. De aki őrzi, ápolja, gondozza és becsüli, az önmagát is becsülni tudja, van **ÖNBECSÜLÉSE.** Embernek nevezheti magát, és még igaz embert nevelhet gyermekéből.*

Mert nem a jóllakottság a jólét alapja, hanem az emberi önbecsülés és magatartás. És akik csupán jóllakatni akarják a népet, közben szellemi maszlaggal táplálják, a liberális vagy szocialista propaganda jelszavaival, illetve hazug történelemmel, azok nem becsülik sem embertársaikat, sem önmagukat. Azok nem szolgálni, hanem csupán hatalmat szerezni, uralkodni, birtokolni és

megtollasodni akarnak! Jó lesz őket felismerni, nevükön nevezni és útilapával feltarisznyázni, mert ilyenekre nincs és nem is lesz szükségünk!!!

Adjon az Isten bölcsességet hozzá!

XXX

5. rész:

A rendszerváltás liberális csapdájában

(A kész átverés c. műsor három évtized múltán)

„A szellem embere önmagában keresi a felelősséget, vádat emel a kultúra papjai ellen, akik nem őrizték elég hősiesen a szent szöveget, alkudoztak a hamis prófétákkal, s egy mohó gépi civilizáció martalékának dobták oda az európai kultúrát... Európa nem a harctereken pusztul el, hanem a lelkekben... Elmerül a földrész végzetében. Egy üde és mohó imperializmus, az amerikai, mely a gépi civilizáció és a nyersanyagok kifogyhatatlan bőségével rendelkezik, érdeklődve pillant körül a világban, mert most látja, fiatal történelme során először, az alkalmat, mikor népek, földrészek, világnézetek és korhadó társadalmak fölött magához ragadhatja a vezetést, az uralmat a nyersanyagok, piacok, az emberek által lakott földrészek nagyobb fele, igen, a vezetést a világ fölött.” (Márai Sándor: Kassai őrjárat, 1940)

Most egy kicsit térjünk vissza a harminc éve történetekre, mert akkor adódott újra alkalom Esterházy megválasztása óta, hogy ismét valamiféle közakarat, népakarat teljesülhet, vagyis szabad választások lesznek. Azért mondom, hogy valamiféle, mert szabad választásokról csak akkor beszélhetnénk, ha minden jelölt vagy jelölő szervezet egyenlő eséllyel indulhatna, egyformán felkészülhetne, és a polgárok valóban teljes körű információkkal rendelkeznének a jelöltekről, pártokról és a választási programok fogalmairól. Márpedig ez nem volt így! A választás szabadsága nem jelenti ma sem azt, hogy a választók így vagy úgy ne lennének hazugságok által befolyásolva. A reklám, a propaganda, a tömegtájékoztatás hatékonysága és profizmusa nem kis anyagi háttérrel igényel, s akinek ez nem jut, annak esélye sincs az ilyen megmérettetésben, legyen bár a világ legjobb és leghozzáértőbb embere. A mai értelmezésben a demokrácia alatt a gazdasági

hatalom által megszerzett többségi szavazatokkal bejutott csoportok önkényét kell értenünk! Hogy ennél jobbat még nem találtak ki? Lehet. De nem is nagyon kerestek! *Ahogy Jézust leszavazta a felbérelt jeruzsálemi csőcselék, úgy dőlnek el ma is a dolgok!*

1989 nyarán, amikor még a politikai rendőrség vizslató megfigyelése alatt szerveztem (szerveztük) a honismereti kerékpártúrát Gömörben (Gombaszögről indulva a Murány, a Vály, Sajó völgyét bejárva), a kuntapolcai táborhelyen egy szakadár csapat úgy döntött, hogy bizony nem veri fel a sátrat a dombtetőn, ahová helyi barátaink elképzelték, mert csepergett az eső. Felajánlva a békés távozás lehetőségét és a befizetett részvételi díj arányos visszaadását, még elrendeztem, hogy a helyi sportklub öltözőiben tölthetik az éjszakát, amíg ez a „rosszul szervezett időjárás” el nem múlik. Dusza Pista barátom is számonkérte, hogy az első esti tábortűznél a programismertetésnél miért azt a jelszót tettem hozzá, hogy „hulljon a férgese”. Akkor azt találtam mondani (bár még nem gondoltam, hogy oly közeli lehet az idő), hogy a Csemadok ne utazási iroda legyen, hanem arra kell felkészítenünk a leendő magyar értelmiséget, mostani diákokat, hogy ha kell, akár a kormányrudat is meg tudjuk ragadni. S aki erre vállalkozik, az pattanjon fel a biciklire, és jöjjön fel velem tábort verni. Kuncz Laci, az énekmondónk volt az első, aki követett. Másnap reggelre kisütött a nap, csodás panoráma tárult elénk, a helyiek (a Demeter testvérek és barátaik) valóban kiváló táborhelyet találtak nekünk. Ferenc Gyuri barátunk is kapott egy százéves gerendát, s ebbe a kemény fába vágva fejszójét kezdett faragni. Az esti sztrapacskára minden „szakadár” visszakönyörögte magát a többiekhez. Később egy bejegyzésben az jelent meg, hogy ez volt a túrák egyik legszebb táborhelye! Talán azért is, mert újra együtt és egy kis tapasztalattal gazdagodva folytattuk. Persze addig sem voltunk megosztottak, hanem csak néhányan lemaradtak helyzetértelmezésben, gondolkodásban vagy előrelátásban. Ez még nem megosztottság (bár voltak, akik azzá akarták élezni a helyzetet), hanem a felkészültség hiányának és a

tájékozottság elégtelenségének következménye. Az elmaradottság vagy eltévelyedés még nem ok arra, hogy az így kialakult különböző rétegek miatt megosztottságról beszéljünk. Amikor viszont kívülről szervezeten valakik le akarnak szakítani egy egész tömböt a hagyományokat követő csoportról, népről, nemzetről, ott már a megosztó igyekezet valóban megosztottsághoz vezethet. És jogos a kemény visszavágás is!

A túra végén budapesti barátaink meghívták a túrázókat a martonvásári „sorsközösség” táborba, ahol a Kárpát-medence népének, főleg magyarságának helyzetét és jövőképét próbálták felvázolni az elemzők, ahonnan a végén a Páneurópai Piknikre mentek az első határnyitásra. Már ekkor látni lehetett, hogy a dolgok nem történnek véletlenszerűen, de Csehszlovákiában a vezetés még a brezsnyevi keménykedést gyakorolta, holott Moszkvában Gorbacsov már lazított a gyeplőn. Novemberben végül itt is fordulat következett be. Már Tóth Lajos születésnapján, november 18-án kiderült, hogy egy Soros hálózat (és TGM) által befolyásolt csapat Gene Sharp (nemzetközi liberális felforgató) kézikönyve szerint elkülönül, és ők *alapították meg az FMK-t (Független Magyar Kezdeményezés), aminek fő célja ugyanaz volt, mint ami szerepet 1949-ben a kommunisták a Csemadoknak szántak: a felvidéki magyarokat behódoltatni az új hatalom előtt.* Viszont míg a Csemadokból az egypártrendszernek „köszönhetően” a negyven év alatt ellenálló szervezet lett, addig az FMK rövid időn belül a nemzetvesztő liberalizmus felvidéki kirendeltségévé korcsosult. (Ezért volt veszélyes és hibás lépés 1998-ban a velük és Bugár Bélával létrejött egyesülés! De mégis mily könnyen megették a többséggel, hogy együtt jobbak és erősebbek lehetünk. Azzal édesgetve, hogy azért kell bekerülni a parlamentbe, mert csak az rúghat gólt, aki a pályán van. Arról persze jótékonyan hallgattak, hogy nekünk ezen a pályán csak az öngólra adnak lehetőséget! Azt viszont, hogy egybe nem illő dolgokat varrnak egy zsákba, nem vették figyelembe. Vagy talán egyesek éppen ezt akarták, mert tudták előre, hogy mi lesz belőle. Az eredményt ismerjük: a magyar érdekképviselő helyett zsákutcába, személyeskedésbe, saját vagyoni gyarapításába, kiskakasok szemétdombi kukorékolásába torkollott az egész...) Amikor magyarországi ismerősök kérdezték, mi a különbség az

Együttélés és az FMK között, hiszen korábban sokan ugyanazon rendezvényeken együtt kívántuk a kommunista rendszer bukását, akkor azzal példálóztam, hogy *akik a túráinkon, táborainkban a rőzsét gyűjtöttük az esti tábortűzhöz, akik beszereztük az ennivalót és a bort, vállaltuk a táborőrséget, azok az Együttélésben vagyunk, míg akik most az FMK-s csapatban hatalomittasan paroláznak a kormánnyal és forradalmárnak neveztetik magukat, azok sem tüzelőt nem szedtek, sem a kajához nem járultak hozzá, de a tábortűznél az első helyekre telepedve szerettek szalonozni és borozgatni a közös készleteinkből. Ez a liberális parazitizmus nemzetközi jellemzője is.* Ebből talán jobban érthető, hogy mit jelent a széthúzás, a megosztottság és sunyi megosztás fogalma. Ezek nem alkalmoszerű megfigyelések, mert a pszichológiai tanszéken a szakdolgozatomat sem véletlenül írtam pedagógiai szociálpszichológiából, arra készülve 1968 után, hogy a kommunizmust talán ezzel a fegyverrel kellene legyőzni, mert tankokból a szovjeteknek van több, az eszünket viszont nekünk lehetne hatékonyabban használnunk. De ehhez még a történelmi és helyismereteinket is alaposabban el kellene mélyítenünk. Akiket felkészületlenül érnek ezek az események, (ezt üzenik a görög drámák és a történelmi tapasztalatok is) azok hatalomhoz jutva könnyen elveszíthetik emberi tartásukat, jellemüket, megbízhatóságukat.

A királyhalmeci kishíradói műsoraink is felkészítő, csapatépítő jelegűek voltak: *Játsszunk Európát!, Milliók egy miatt, Engedjétek hozzám jönni a szavakat, Édesanyám rózsafája, Amerika ígéret volt, Az atomkor alkonya, A császár új ruhája stb.* Ezek a kisközösségek, csoportok, mozgalmak érlelték ennek a nemzedéknek a feladatvállaláshoz szükséges ambícióját, készségeit, tapasztalatait. Lassan már mindannyian csupán kívülről vagy odaátról szemléljük az eseményeket, de még szeretnénk megosztani tapasztalatainkat.

De itt be kell vallanunk saját mulasztásainkat is, amelyekről az információk hiányában talán nem is tehattünk, de megtörténtek. Az 1990-es választások előtt sokan be tudtak furakodni a magyar szervezetek vezetőségébe, még olyanok is, akiknek a pozíciószerezés és a nemzeti szöveg csak megbízatás volt. Küldték őket! Nem csupán a kommunista titkosrendőrség egykori ügynökeit, akiket ezzel jól lehetett ingyen zsarolni, de jöttek nyugati „jóemberek” is, akiknek csak az volt a célja, hogy Kelet-Európában olyan

kormányok alakuljanak, amelyek kiárusítják a közvagyon, az állami vállalatokat, és szabad utat engednek a nyugati befektetőknek, akik ezt mind bagóért bekebelezik. Későn ismertük fel ezt is, hogy nem nekünk volt szükségünk a Nyugatra, hanem nekik volt szükségük arra, hogy a teljesítményi fedezet nélküli kamatokból származó értéktelen milliárdjaikat valódi értékekre válthassák be. Az elmúlt fél évszázad egyik legnagyobb pénzmosásához segédkezett mindenki, aki 1989 után az elszabadult privatizációt és az állami vállalatok kiárusítását megszavazta. Azt hívén, hogy a kommunista tervgazdálkodásból így lehet átlépni a piacgazdaságba. Csak egy példát említhetnék, amikor Havel elnököt az USA-ban magasra értékelve kitüntették, mivel beszüntette a csehszlovák fegyvergyártást, és ezzel „jelentősen hozzájárult a világbékéhez”. Ezzel viszont az ország több milliárdos bevételtől esett el, ám az addigi piacait ismét a „világbéke” jegyében az USA fegyvergyárai foglalták el! Nesze neked liberális demokrácia!

Egyértelművé vált egyhamar, bár sokak számára máig ködös és érthetetlen, hogy a liberalizmus jelszavai mögött hamis szándékok húzódnak. Azt hirdették, hogy „nyitott társadalmat” kell létrehozni, de ezzel nem az értékekkel megrakott szerelvények jöttek be szabadon az országba, hanem a szemeteskocsik: ténylegesen és átvitt értelemben egyaránt. És nem csupán szabadon, hanem teljesen gátlástalanul. A „másság tisztelete” jelszóval is a bűnnek akartak nyitottak utat, holott csakis a MÁSFAJTA ÉRTÉKEKET lehet és szabad tisztelni, de nem az értéktelent és embertelent. A liberális demokrácia az egyéni szabadságjogokat tartja elsőrendűnek, de ezzel együtt megkérdőjelezi éppen a társadalom megtartó pilléreit: a közösségi jogokat, a család és a nemzet egészségének létjogosultságát, a keresztény egyházak szerepét, a tízparancsolat megtartását. Közben olyan propagandát csatolnak elképzeléseikhez, hogy el kellene foganunk a betegest vagy a természetellenest, az egészségestől eltérő nemi hajlamokat és a közösség szétzüllesztését és felhígítását az idegenből importált népekkel. S ami még

aggasztóbb, hogy a fasizmusnál semmivel sem jobb egykori kommunista diktatúra neveltjei és követői és a liberálisok összefogva élvezik a nemzetközi haszonelvű uzsoracivilizáció csúcsszerveinek támogatását, szövetkezve azok ellen, akik az emberi alapértékeket és hagyományokat védik.

Alapvető feladat tehát, hogy a felvidéki magyarság, ha tisztelni akarja őseit, történelmét, kultúráját, hagyományait, nyelvét, de saját gyermekeit sem akarja vágómarhának tekinteni, akkor a LIBERALIZMUS ILYEN FORMÁJÁT radikálisan elveti, ilyenekkel nem lép szövetségre soha.!!! Ezért csakis az egészséges emberi alapértékek megőrzésére, fenntartására törekszik!

Lehet, hogy a mai szétzilált európai közgondolkodásban ez a magatartás már nem megszokott, mert a pénzvilág a társadalom minden szintjét maga alá tudta gyúrni a nyugati anyagi és haszonlevű világban, de éppen Kelet-Európa őrizte meg a lelki egészség gyökereit.

Ahogy Mára fogalmazott 1940-ben is a világháború rettenetének árnyékában: „. Tovább kell építeni ezt az életformát. Meg kell tölteni mindennel, ami korszerű, meg kell őrizni benne mindent, ami időtlen. ... Mindenünk megvan hozzá: csak hit és konok akarat kell; hit szerepünkben, akarat a butaság és az indulatok rémuralmával szemben. ... Hivatásérzés, az európai szerep tudata, s mély kötelesség: szeretni és szolgálni a népet, melyhez nyelv, emlék, jó és rossz sors, s nyelvnél és fajtánál is erősebb kötőanyagok, a közös nemzeti sors kötöz... Ez a dolgunk, Európában. Ilyen meggyőződéssel épült ez a templom, ahol most megnyugodtam és otthon érzem magam.” (*Kassai őrjárat*)

xxx

6. rész

Európai zsákutcákban tévelyegve

„... minden szabad, de nem minden használ!” (Szent Pál)

Újkori információs rabszolgaság a demokrácia zászlaja alatt

Az elmúlt harminc évben már mi is megtanulhattuk, hogy minden reklámhadjárat és választási kampány csupa néphülyítés. Mégis megesszük vagy bevesszük, bár gyakran ér csalódás, amikor sem a termék nem az, amit a hirdetés vagy a csomagolás ígér, és a zengzetes jelszavak után a szabadság, jólét, demokrácia, tisztesség és jellem helyett önző hatalmi gögöt, fosztogató osztogatást, gátlástalan birtoklási vágyat és jellemtelen képmutatást kapunk. És befogják a szánkat azzal, hogy a többség erre szavazott... ezért demokratikus. Mert a demokráciával is úgy vagyunk, mint a korábbi rendszerrel, amikor létező szocializmusról (ami van) és működő szocializmusról (ami majd lesz valamikor) beszéltek, de a pesti vicc ezt is leleplezte, mert a létező szocializmus nem működött, a működő szocializmus pedig nem létezett. Ahogyan Márai Sándor már jóval korábban jelezte, amikor egyesek, főleg nyugaton azzal érveltek, hogy a kommunizmus jó dolog, csak rosszul csinálták meg, de ideje felébrednünk, mert *„a kommunizmust csak úgy lehet megcsinálni, ahogyan megcsinálták, mivel a poklot is csak a Sátán tudja szakszerűen befűteni!”*. Ez a demokrácia is olyan amilyen, vagyis a többséget szerzettek hatalmi önkénye, és legfeljebb csak abban reménykedhetünk, hogy a hatalmat szerzők talán majd méltányosak tudnak lenni azok iránt, akik kiszorultak belőle, elfogadva, hogy talán azoknak is igazuk lehet. Addig is abban bízhatunk, amit Ancsel Éva filozófus mondott erről, hogy *eddig minden önkényes hatalom belebukott a győzelmébe.*

Észre kell vennünk, hogy egy információs szennyáradat zúdul ránk céltudatosan és szervezeten. Az összes kommunikációs rendszer erre van beélesítve. A piaci szereplők, gyártók és kereskedők így akarnak felszínen maradni, és bár a fogyasztóvédelem büntetéseket helyez kilátásba arra az esetre, ha a megnevezés vagy a termékleírás megtévesztő, mégis hazudnak, megtévesztenek vagy elhallgatják a kellemetlen tényeket. Hiába jönnek a szigorítások, még mindig olcsóbb a reklámon és a csábító csomagolástechnikán változtatni, mint a termék minőségét javítani. S ha betiltanak valamit, például egy adalékanyagot, akkor kitalálnak egy másikat, más néven, és még azt is hozzáteszik, hogy

ez most a legkorszerűbb, legegészségesebb, leginkább környezetbarát, leghatékonyabb stb. Mert ezek a reklám varázsszavai. S a többség el is hiszi, mert az összes érzékszervünkre irányuló elhitetés technológiája az egyik legjobban fizető szakma manapság, és úgy nevezik, hogy marketingmenedzsmen.

S A LÉNYEG: A NYERESÉG, A HASZON, A BEVÉTEL, A FORGALOM. A megszerzett gazdasági hatalommal pedig felvásárolható a befolyás a politikai hatalom alakulására és ezáltal az érdekérvényesítésre is. Megvehető a szavazat, a képviselő, a miniszter és még a akár főügyész is, akinek mindezt felügyelnie kellene, hogy ne történhessen meg. De van az a pénz! És aki erre épít, az megvehető emberekben, rángatható bábfigurákban és lefizethető kormányhivatalnokokban gondolkodik, amikor képviselőjelölteket támogat!

Ráadásul a politikai reklámban és kampányban még fogyasztóvédelmi megszorítások sincsenek arra az esetre, ha valaki romlott vagy mérgezett árut forgalmaz. Bármilyen jelszó, logó és zászló alatt bármilyen ígéret bevethető, mert ezt nevezik szólásszabadságnak, nyitott társadalomnak és a másság tiszteletének. Legfeljebb annyi a kitétel, hogy döntsék el a választók, s ha nem teljesülnek az ígérek, akkor legközelebb nem kapnak szavazatot. Ennyi a büntetés. Pedig itt is a nyereség és a haszon a tét, vagyis a hatalom megszerzése, amely által sokkal nagyobb értékű anyagi javak és társadalmi értékek sorsa dőlhet el. Valódi számonkérés vagy elszámoltatás azonban nincsen. Felelősségrevonás is csak ritkán, akkor sem a felelősök, hanem a beosztottaik szerepelnek a rendőrségi rovatban vagy a címlapon. Olykor egy-egy lázadás idején ugyan legéppuskázzák egymást, de leginkább megelégednek azzal, hogy bukott kormánynak, pártnak vagy politikusnak kiáltják ki az előző vezetést, de a rokonok nevére íratott vagyontárgyakkal a „független bíróságok” mit sem tudnak kezdeni. A nép pedig kielégül abban, hogy egy másik pártot juttat hatalomra, amelyik négy vagy nyolc év múlva ugyanarra a sorsra

jut. És a malom őröl tovább. De vajon milyen kenyér lesz a be nem vetett földeken termett vagy le nem aratott búza lisztjéből?!

A hatalom undorító természetéből kiábrándulók pedig passzivitásba vonulnak, nem szavaznak, nem választanak, és fokozatosan lejár a biológiai órájuk. Ám négy évenként mindig egy új, fiatal és tapasztalatlan választói réteg járul az urnákhoz, amelyet újabb technológiákkal kell elbolondítani, és közben senkit sem érdekel, hogy a lakosság fele emberi méltóságában meggyalázva, visszavonultan vár a csodára vagy valami hasonlóra. Mindhiába! Mert vajon mit is tudunk a választani nem járó, kérdőíveket elkerülő nem jelentéktelen (néha 50 % feletti), de passzív tömegről. Lehetnek dolgozók, szorgos, istenfélő emberek, akik a földi hívságokból és hatalmaktól már kiábrándultak, átlátnak a manipulációkon, az álszent és képmutató politikai prédikációkból pedig végképp elegük van, mert azt látják, *hogy a magukat fényező jelöltek már választások előtt hatalmi játszmákban, koalíciókban konspirálnak, egyezkednek, alkudoznak, és valamiféle felsőbb konszenzusnak akarván megfelelni éppen azt adják fel, amiért a választók esetleg érdemesnek találnák őket a támogatásra.*

Pedig milyen jó lenne egyszer azt látni, hogy valakik teljes mellszélességgel meghirdetik, hittel vállalják és akarják azt, amiről az idősebb korosztály már tudja, hogy ezért érdemes élni: önrendelkezés, területi autonómia, teljes jogú nemzeti egyenjogúság és egyenrangúság, vesszen Trianon, ez itt a mi földünk, az őshonos magyar nemzet jogán ! Elég volt a megszállásból, jogtiprásból, kisémmizésből, dekrétumokból, magyargyalázásból!

S ha nem is érik el a statisztikai küszöböt azonnal, de legalább a bizalmat megszerezték (vagy visszanyerték?), legalább megpróbálták. Mert a sorsunk egyébként száz éve sem Pozsonyban, Prágában vagy Budapesten dőlt el, hanem Londonban és Párizsban.

Ébresztőt kellene fújnunk? Csipkerózsika! A 100 év letelt. Nem kell tovább várnod a megváltó csókra! Ennek a nemzedéknek,

amely lassan kivonul a társadalomból az öröklét felé, még soha az életben nem volt alkalma sem joga, hogy erről dönthesse. Ha akár négy jelölt is volt, csak ezekből lehetett választani: nem rossz, nem jó, rossz, rosszabb. S ami esetleg jó lenne, arról a „konszenzus kedvéért” nagyvonalúan lemondanak, hogy még nincs itt az ideje, majd, ha jobbak lesznek a körülmények, idejétmúlt már családban vagy nemzetben gondolkodni, a modern ember erre már nem fogékony stb.

Pedig az önrendelkezés emberi alapjog. KÉRNI KELL, S HA NEM ADJÁK, KÖVETELNI ! Ha ez hiányzik az elvárásokból, az magyar ügyet nem képviselhet! Nem képmutató összeborulást, hanem hiteles, bátor, jellemes kiállást és feladatvállalást szeretnénk látni!!!

A fiatalok vidámak, lelkesek, bizakodók, jóhiszeműek és reményteltek. Van rá okuk, mert még úgy hiszik, hogy ők döntenek a sorsuk alakulásáról, jövőjükéről, s talán az egész emberiség jólétéről. És még nem volt alkalmuk sem idejük, hogy csalódjanak vágyaikban. Bár az emberi alapértékek nem változnak, de megítélésük, elfogadásuk vagy elutasításuk koronként változó. Ezek a fiatalok már egy másfajta családi, iskolai, társadalmi és információs közegben nőttek fel, például a kommunista rendszerről lassan szüleiktől sem lesz közvetlen tapasztalatuk, ezért nem érvényesek rájuk a korábbi elvárások képletei, és a választói magatartásuk sem tájolható be a korábbi sztereotípiák (megszokások és minták) szerint. *Pedig kettőn áll a vásár: hogy néhányan bekerülnek a hatalmi gépezetbe vagy a többséggel együtt kívül rekednek azon.* És elkezdődik a pártékonysági emlékeztetés! A külső behatásoktól nem is függetlenül!

Azonban politikai fogyasztóvédelem híján hiába is beszélünk itt szabad, titkos és általános választásokról, mert a többség fennakad a propaganda hálójának szövevényén, és úgy dönt, ahogyan beprogramozzák. Már régen nem a tisztesség, becsület, a meggyőződés vagy az elvek vállalása a kérdés, mert ezek a fogalmak csak a jelszavak szintjén szerepelnek a zászlókon vagy

plakátokon, leginkább csak választások előtt, de aztán eltűnnek, mint az áprilisi hó. A valódi cél már régen nem valamely társadalmi réteg vagy csoport érdekeinek képviselete, hanem a hatalom megszerzése, bekerülni azok közé, akik a piaci játékszabályokról, befektetési területekről és preferenciákról döntenek, ahol az emberi alapértékek már csak legfeljebb tizedrendű kérdést jelentenek az anyagi javak árnyékában, mert az életszínvonalat is az anyagi jólét pénzértékével fejezik ki, de nem az életminőséggel. Ennek a játszmának a kártyalapjait persze nem a kormányok osztják, mert ők is csak azok utasításait hajtják végre, akik a kampányt, vagyis a szemfényvesztést és elkápráztatást pénzelték. Néha mindkét oldalra osztanak pénzt a biztonság kedvéért, és több jelöltet is futtatnak, mint a stricik az utcalányokat, és aztán akármelyik is jut hatalomra, akkor is ugyanannak az elvárásnak kell megfelelnie. És ez bizony nem a képzelet szüleménye, nem összeesküvés-elmélet, hanem valódi gyakorlat. *Ha jól körülnézünk, találkozunk nem egy ilyen univerzális politikus gumiemberrel a mi tájainkon is, akik már ki tudja hány pártot, zászlót vagy irányzatot és kormányt szolgáltak ki, de valójában talán mindig ugyanannak a Gazdának az utasítására tették, és mindig is megvolt belőle a saját nem kevés hasznuk is.* Miközben NAGY JELLEMNEK ÉS AZ IGAZSÁGOSSÁG ÉS POLITIKAI BÖLCSESSÉG megtestesítőjének hirdetik magukat, addig az emberi és erkölcsi szintjük valahol a pince mélyén kaparászó ásóbéka alfelét sem éri el! Ezért csupán a demokráciának nevezett rablótanya nagy farsangi jelmezbáljának tanúi és elszenvedői vagyunk!

Így kerülhette meg a XX. század folyamán a pénzvilág mindazt, amit a demokratikus államrend tartópilléreinek nevezünk: a szabadon választott parlamentet, törvényhozást (a választók agymosásával a felvásárolt tömegtájékoztatás révén), a független bíróságokat (a bírókat jelölő szervek lefizetésével) és az ellenőrizhető végrehajtó hatalmat (az ellenőrző szerveket a parlament többségi szavazattal jelöli, a végrehajtó szerveket, csúcsán a kormánnyal pedig szintén a már ismert módon megválasztott parlament hagyja jóvá). Azt is mondhatnánk, hogy a kör bezárult, mert ezek a

látszatsdemokráciák olyanok, mint a filmgyári díszletek utcasora. Előlről igazi utcának mutatkozik, de valójában csupán hátulról kitámasztott deszkafal.

Úgy tűnik tehát, hogy ez a helyzet kilátástalan. Ám nem reménytelen, mert a tartórudak egyre korhadtabbak, az idő ellenük dolgozik, és mi is rásegíthetünk!

A jó Isten minden bizonnyal tesz még hozzá a javunkra.

S mindezek ismeretében ilyen áron akár bátrak is lehetnénk!?

xxx

7. rész

SZEMFÉNYVESZTŐ VÁLASZTÁSOK, MEGTÉVESZTŐ VÁLTOZÁSOK

„Most majd megmutathatod ki vagy: dicső ősökhez méltó, vagy hitvány utód!” (Szophoklész)

„Aki még nem kapálta a szőlőt, vajmi keveset tudhat a borról” (népi bölcsesség Szirmai Antal nyomán)

Megboldogult ifjabb korunkban, jó harminc éve, a változások utáni első választások idején egyik idősebb régi jó ismerősöm neve megjelent egy olyan listán, amiről akkorra már elég sokan tudtuk, hogy a Kész átverés című műsor része, de „független” és „magyar” jelszavakkal körbebástyázva. Tudva, hogy ismerősöm egy áldott jó ember, de jóindulatúan hiszékeny és naív is, ezért felkerestem, hogy esetleg felvilágosítanám. Ő viszont már lelkes jelöltként csak a kampányszövegek szintjén tudott velem értekezni, és mint a liberalizmus nem éppen búsképű lovagja ontotta magából a megváltás ígét a nyitott, toleráns, befogadó és jóléti társadalomról, arról az igazságos rendszerről, amely olyan méltányos tud lenni a magyar nemzet ügye iránt is, hogy a választások után ő személyesen fogja szavatolni a teljes körű egyenjogúságot és egyenrangúságot. Mert arról meg volt győződve, hogy bejut, mert pozsonyi

rendszámú autóval érkező jól öltözött „demokrata úriemberek” kérték fel őt erre a közszereplésre. Már pedig akkortájt a kassai rendszám is a hitelesség és a megbízhatóság garanciája volt a Bodroghközben. Olyan ferencjós-korabeli jóindulat honolt benne korábban is arról, hogy a hatalom jó, csak az idelenti emberek rontanak el mindent, amiről odafönt mit sem tudnak, és ezért fontos, hogy majd lesz, aki mindenről beszámol a „királynak”. Ez volt az illúzió! Egy valóságos csodavárás...

Persze, hogy nem jutott be, ami miatt végül búskomoran, visszavonultan és ki tudja milyen konzekvenciákkal éldegélt tovább. Vigasztalták, hogy őt „csak” egy húzóembernek szánták, aki miatt majd sokan szavaznak erre a listára, de csak ebben a régióban, mert másfelé a kutya sem ismeri, ezért hiába számított a képviselői székre. Becsapottnak és megalázottnak érezte magát, már csak azért is, mert régi barátai is elkerülték, hiszen éppen a valóban magyar érdekeket képviselő mozgalomtól vitt (húzott) el voksokat. Az már csak hab ezen a pöcegödrön, hogy aki végül bejutott erről az álmagyar listáról, az később jogerősen, csalásért és sikkasztásért lett elítélve. (de nem a politikai sikkasztásért és hazudozásért, mert ilyenért mifelénk még csak kitüntetésekkel osztottak, de büntetést soha)

Miért ez az emlékezés? Ma is hallottam, hogy ne vájkáljunk már a múltban. Már pedig, ha a tapasztalatokat nem elemezzük, akkor ismét vakvágányra siklik a vonat. Mert kisiklott már párszor: akkor is, amikor a három magyar képviselőből kettő (FMK és MKDM) elszabotálta a komáromi nagygyűlés célját, a Felvidéki Magyar Nemzeti Tanács létrehozását. És akkor még inkább, amikor ezt a három tényezőt egy zsákba szervezték MKP néven ki tudja milyen óhajnak vagy elvárásnak következtében! Azóta égszakadás, földindulás és a megélhetési konjunkturalovagok artistamutatványai a népfogyatkozás szakadéka fölött! A néphülyítés közepszerű szereplői a „szavazz a magyar listára” szöveggel még mindig azt gondolják, hogy ennek még van hitele. Az is a lelki szegénység bizonyítványa, hogy azzal riogatnak, miszerint

végünk van, ha nem jut be senki ezekről a listákról a megszálló hatalom képmutató parlamentjébe. Miért történhet ez meg?

Mert nem tanultunk a múltból, és nem mertünk nemet mondani a bűnre!

Mert a választásra jogosult felvidéki magyar testvéreinket (ne nevezzük már őket darabszámra értékesíthető választópolgárnak!) is hajlamosak voltunk rászédni arra, hogy a parlamentbe jutás a fő cél, mert hatalmas tragédia lenne, ha nem sikerülne, de ezért le kell mondanunk erről, meg erről, meg arról, meg amarról, mert „*csak így maradunk tárgyalóképes partnerek, koalícióképes kormánypárti tényező*” és az anyámtyúkjá aranyláncai sem lehetünk .... És akikkel mindezt megetették, de később mégis felébredtek, azoknak legalább a fele soha többé nem ment választani.

Ezért lett volna alkalmas, ha a lézengő ritterekből már egy sem szerepelt volna az újabb listán. Ám nem így történt, ezért folytatnom kell elmélkedésemet a választás dilemmáiról, de bizony nem csupán a választásokról van itt szó, hanem sokkal többről.

Az pedig már szinte röhejes, hogy a választási küszöböt alulról szagoló pártok olyan választási programot tesznek közzé, mintha kormányprogramot írnának..... olyat, amiből tizenkettő egy tucát, szinte semmiben sem különbözik a többitől, üres és tetszelgő semmitmondás... és ki sem olvasható belőle a sok frázis és közhely közepette, hogy tulajdonképpen kit akarnak megszólítani, kiket akarnak képviselni....

MERT AKI MINDENKIT, AZT SENKI SEM VESZ FIGYELEMBE ! Aki mindenkinek meg akar felelni, annak önmagát kell feladnia, és senkivé válik!

Nagy gazdasági beruházásokról, világmegváltó környezetvédelemről, nagyhatalmi diplomáciai tervekről, az oktatás és az egészségügy gyökeres reformjáról szólnak, holott ilyen kondícióval elég lenne csupán tömören és velősen közölni, hogy annyian nem leszünk, hogy a törvényhozás és az államigazgatás motorja lehessünk, ezért ezt meg ezt tudjuk majd

támogatni, ám a negatív dolgokat megakadályozásában, lefékezésében szerepünk lehet, ezért erre meg erre FOGUNK RADIKÁLIS NEMET MONDANI. Mert egy autó teljesítményét a motor adja ugyan, de biztonságához a féknek (bírálóknak, elutasítóknak, ellenzőknek) is jelen kell lennie. És azt is közölni kell előre, hogy melyek a tárgyalási alapfeltételeink, amelyekből semmit fel nem adunk! És persze olyan hiteles személyek által, akikben megbízhatunk, hogy ígéreteiket megtartják. Amíg erre nem látunk garanciát, minek tennénk egy voksot is a szemétdomb gyarapításához?!

A gazdasági fellendülésnek az emberi alapértékeket kell szolgálnia! Ennek számunkra egyik pillére a felvidéki magyar nemzeti közösség jogi és társadalmi megbecsülése: a teljes körű önrendelkezési jog, az egyenjogúság és egyenrangúság, és az eddigi jogcsorbítások és vagyoni retorziók helyreállítása és kárpótlása (pl. a Benes dekrétumok ügye, iskolaügy, nyelvtörvény).

Csak olyanokkal működhetünk együtt, akik ha demokratának neveztetik magukat, akkor elismerik, hogy a felvidéki magyar nemzeti közösség ezen a területen őshonos és a magyar nemzet része. És ezt alkotmányos jogokkal kell alátámasztani!

Mit ér bármilyen gazdasági program is, ha közben az eddig szokványos nyílt vagy burkolt nemzeti kisémmizés, elnyomás és megfélemlítés folytatódik, aminek egyenes eredménye a statisztikai fogyatkozás, holott ez nem demográfiai, hanem rendszerhiba miatti eredmény.

Ki kell tehát nyíltan mondani, tételesen felsorolni, hogy a magyar közösség számára jogcsorbító az alkotmány, jogcsorbító a jogrend Szlovákiában!!!

Vannak jó példák előttünk népünk képviselőit, akiket érdemes alaposabban megismernie mindenkinek: Körmeny-Ékes Lajos, Grosschmid Géza, Esterházy János.

És vannak negatív jelenségek, amelyekből ugyancsak tanulunk illene és kellene.

Ezek után várom, lehetővé teszik-e számomra, hogy tiszta lelkiismerettel mehessek választani!

Bizonyossággal tudom és hiszem, hogy ezzel a dilemmával nem vagyok egyedül!!!!

xxx

8. rész:

AKIK ÖNMAGUKAT SEM MERIK MEGNEVEZNI

Bejutni,..... ha van miért

„Lehetsz-e bölcs, lehetsz-e költő, mikor anyád sikolt...?!” (Dsida Jenő)

„Sorsfordító”, „sorsdöntő” utolsó és végleges lehetőséget emlegetnek, szajkóznak harsány reklámtáblák és kampánybeszédnek, miközben helyzetünk orvoslására legfeljebb csak fájdalomcsillapítót, tüneti kezelést vagy csak a sebeket eltakaró fedőkrémet mernek ajánlani. Ám ha valóban sorsdöntőnek hirdetik, akkor a fő okok eredőjére kell rámutatni, és azokat a gyökeres változásokat meghirdetni, amelyek a bajok forrását és okát orvosolják. Nem ezt látjuk, és már el sem hisszük ennyi képmutatás után, hogy valóban akarják is.

Szabad-e tehát farkast kiabálni, amikor nem az a veszély? Szabad-e elhítni a néppel, hogy ha nem lesz parlamenti képviselőnk, akkor itt a világvége, holott egy esetleges bejutás esetén a sorsfordításnak ilyen programmal és ilyen hozzáállással esélye sincs, maximum annyi, mint eddig is történt sokszor, hogy a nép fogalmát választás után már csupán a rokoni és baráti környezetre kiterjesztve értelmezték, hogy annak az anyagi helyzetén javíthassanak. A többieknek pedig csak annyit tudtak ígérni: majd ha jut!

Mert amikor mindenki csak a saját posztját, rangját, befolyását védi és félti, még akár a jelöltlista többi tagjának sárba tiprásával

is (amire rengeteg példát lehetne felsorolni az elmúlt 30 évből is !), és csak az anyagi lehetőségeket tartják elsőrendűnek, ott könnyű megosztani, szétszórni és eltiporni a népet. Az ilyen tömegekkel aztán nyugodtan meg lehet etetni rövid távon is, akár négy évenként újra ugyanazt a maszlagot. Ez az a tapasztalat, amit a hatalomra törekvők jól megtanultak! A legkiválóbb képmutatók és köpönyegforgatók pedig akár harminc évig is képesek simára gyalulni a rajongóik agyát tetszetős ígéretekkel. Ez főleg azok körében sikeres mutatvány, akik számára mindennek mértéke a pénz és vagyon, és nincs valódi istenhitük, így valami evilági nagyvezérben látják megtestesülni a szellemileg elég szűkre szabott világuk megváltóját. Sajnos ez már jó harminc éve is érezhető volt, amikor az egész Kárpát-medencében végzett értékrendi kutatás folyamán a felvidéki magyaroknál volt a legmagasabb az anyagiakban mérhető életszínvonal, értékrendjükben leginkább meghatározó volt az anyagiasság, és ezért talán nem is véletlenül leginkább fogadták el (akkor 15 %) hazájuknak azt a mostohaországot, amelyben élnek (legkevesébé Kárpátalján 2 %, és Erdélyben 4 %). (lásd a Balázs Ferenc Intézet felméréseit, amit a Felvidéken a Spectator Kutatóműhely végzett el!)

Szomorú, hogy ezek a mérési adatok tovább silányulnak, és hogy mindezek ismeretében az ilyen emberi elértéktelenedésre eszmerendszert (liberalizmus), pártot (Híd, Momentum, PS stb.) és egy hamis vezérmítoszt (Bugár) is fel lehet építeni. Elmezavar ez, amit egy jó pszichiáter kezelni is tudna még, de egy rókaelkű és haszonleső akár meg is lovagolhat, visszaélve az eltévelyedettek jóhiszeműségével, mert pl. akit rá lehetett szedni egy rossz iskolaválasztásra, amikor gyermeke sorsáról volt szó, azt egy laza politikai manőverrel is vályúhoz lehet csábítani. Mindezek után zengzetesen ki is nyilatkoztathatják, hogy széthúzás van, NINCS EGYSÉG ! És ideje ÖSSZEFOGNI VÉGRE! És mit tesznek erre?! Az eddig értékrendjüket őrzőket és védelmezőket, eredendő nemzeti és hitbéli hovatartozásukhoz ragaszkodókat kiáltják ki maradinak és széthúzóknak, majd felszólítanak mindenkit, hogy csatlakozzanak az ő karámjukhoz! „Legyen egység, legyen

összefogás!” Természetesen a meghirdetett közösségben már szó sincs a régi otthon helyreállításáról, az elrabolt dolgok visszaszerzéséről, csupán a napi abrak lehetősége a cél. És mindezt nem először játszották már el, miközben népünk és népeiségünk összességében is, de arányában még inkább megfogyatkozott. Mert egy normális és természetes népeiséggyarapodás esetén már két millió magyarnak kellene élnie a Felvidéken, de jelenleg immár ennek legfeljebb egyötöde van meg! A legifjabb választók rétegében a magyar fiatalok száma már nem éri el az 5 százalékot! Az összefogást hirdető, nagy fényképekkel megszemélt plakátok nem tükröznek egy határozott és lélekhez szóló arculatot! Csak önteltség, csak az ÉN, de nem a MI és nem a MINDNYÁJAN! Négy éve ugyanez volt, a szakadék szélén állva ... de azóta ugye nagy lépést tettünk előre.... A szakadék persze nem a parlamenten kívül maradás volt, hanem az a szellemi nyomorúság, ahová jutott, ahová juttatták magyar népünk érdekképviseletét. Mert parlamenti bohócok jönnek és mennek, közben tömegek lépnek az önfeladás útjára. S aki magyarságát feladja, az emberségéből kezdi a kivetkőzést...

Viszont a hamis riogatás és ijesztgetés közben az egyszerű ember fejében összemosódnak a fogalmak, és már nem is tudja, hogy miről beszélnek: a parlamentbe jutásról vagy a magyarok egységéről, a megmaradásról vagy az összemosásról. Mert a kettő nem feltétlenül ugyanaz. Ha már parlamentarizmus, akkor az egy önálló autonóm tartományi rendszer legyen. De ezt nem csupán kimondani félnek, hanem egyenesen tagadják ennek a szándékát! Trianon jogos felülvizsgálatát pedig már szinte bünténynek nevezik. Az ilyenek nem az egységet, hanem csak a saját zsebüket féltik! *Az egységről csak közös alapok, közös alapelvek, egységes önmeghatározás szerint, közös célok érdekében lehet beszélni!* Ezen feltételek nélkül csak az egy vödörbe összeöntött ebéd szintjén maradunk a rőfögő igénylők előtt... Ízlik vagy ne, csak ezt kapjátok! Ez a felháborító hozzáállás bizony népünk gyalázatos lesajnálása...

Ezért vannak kétségeim és aggodalmaim a jelenlegi helyzetben, mert nem az egység és nem is a szentháromság felé mutat, hanem az ördögi fondorlatra (*turpis et diabolica*), vagyis a KÉTSÉGESRE. Ezért még nem késő, és fontos és lényeges lenne gerincesen (nem jellemtelenül), határozottan (nem behódolón) megfogalmazni mindazt, aminek nyilvános kimondására 100 év óta minden felvidéki magyar vágyik. És ezek a következők lennének, és most ne mondja már nekem senki, hogy mit fognak ehhez szólni a szlovákok, a világ közvéleménye, az Európai Unió, meg a természetvédők, a tengerbiológusok meg a földönkívüliek. Az igazság kimondása soha sem lehet túl korán, mert minden halogatás a hazugság birodalmát gyarapítja, s akkor népünk is odapártol. Nem én találtam ki: de az igazság felszabadít! Ez a szabadság első feltétele, ám valójában nem is a szabadság a legfőbb érték, hanem a megszentelt élet. Ennek az igényével hittel és jogosan kijelentjük, akarjuk, kérjük és követeljük:

Mi, felvidéki magyarok:

1. – Leszögezzük, hogy igazságtalanul és erőszakkal elszakított, idegen uralom alatt élő őshonos magyar nemzeti közösség vagyunk, az egységes magyar nemzet része, és legalább 1100 éve ez az otthonunk.

2. – Kijelentjük, hogy soha nem egyeztünk bele az elszakításba, nem mondtunk le magyar állampolgárságunkról, soha nem kértük sorsunk idegenek általi igazgatását.

3. – Határozottan tudjuk, hogy őshonos nemzetként élünk ezen a területen, ezért nem vagyunk sem kisebbség, sem etnikai ritkaság, hanem magyar nép vagyunk., tehát a szlovákkal egyenrangú államalkotó nemzeti státusz illet meg bennünket.

4. - Kijelentjük, hogy 100 éve megfosztottak emberi alapjogunktól, az önrendelkezés jogától, azt a mai napig nem adták meg, sőt tiltják azt.

5. – Kinyilvánítjuk, hogy 100 év óta rendszeres és módszeres etnikai tisztogatás és megfélemlítés folyik a magyarság ellen, erőszakos és erőltetett asszimilációval kombinálva az államhatalom, az oktatásügy, a kultúrpolitika segítségével (népszámlálási adatok manipulálása, vagyonelkobzások, deportálások, erőszakos betelepítések, iskolák felszámolása, a destrukció anyagi támogatása, propaganda, történelemhamisítás, megfélemlítések Esterházy elítélésétől kezdve Malina Hedvigig))

6. – Kijelentjük, hogy jelenleg nem vagyunk egyenjogúak ebben az országban, csak megtűrt idegenként kezelnek bennünket. Azon a területen, ahol többségben élünk, gazdasági diszkrimináció folyik (beruházások, útépités, területfejlesztés).

7. – Kijelentjük, hogy az alkotmányban másodrendűként, a történelmi szemléletben meghazudtolva szerepelünk.

8. – Kijelentjük, hogy a magyar nemzet ellen gyűlöletbeszéd folyik: nemzeti nagyjainkat gyalázzák, és kötelező tananyagként ezt a hazugságot oktatják az iskolákban. Akinek szakmailag más a véleménye, azt el is bocsáthatják állásából.

9. – Kijelentjük, hogy a magyar nemzet elleni jogtiprásokat parlamenti védelem alá helyezték (pl: Benes dekrétumok), ami tarthatatlan, ezért meg kell szüntetni.

10. – KIJELENTJÜK, HOGY A FELVIDÉKI MAGYAR KÖZÖSSÉG HELYZETE IMMÁR TARTHATATLAN, EZÉRT KÖVETELJÜK A TELJES KÖRŰ ÖNRENDELKEZÉSI JOG MEGADÁSÁT !

11. – ELHATÁROZZUK, HOGY ALAKULJON MEG A

**FELVIDÉKI MAGYAR NEMZETI PARLAMENT !
MINIMÁLISAN A MAGYAR TÖBBSÉGŰ TERÜLETEKEN
TERÜLETI AUTONÓMIÁVAL !**

12. - Követeljük a hazugságok alapján igazságtalanul meghozott és a nemzetközi jogot tipró „Trianoni béke” felülvizsgálatát, amely alapjául szolgált az 1947-es párizsi békekonferenciának és több későbbi nemzetközi egyezmények is, amelyek ezáltal szintén jogtalanok és felülvizsgálatra szorulnak.

Ha valóban a felvidéki magyarok érdekében, igazán az egység alapján és tényleg mindannyiunk jövőjéért akarva szeretnénk parlamenti székeket szerezni, akkor ezt tegyék ki fényképeik helyett a plakátokra! Természetesen nem a „NAGY JELLEMNEK” („charakter”) önmagát kikiáltó tömegszerencsétlenség módszereit másolva a bejutás után!

„Mert az adókedvezmény vetekszik az ősök szellemével!” (Sütő András) .... és bizony sokan és sokszor megtagadták már azt az idők folyamán, de ezekhez nekünk többé ne legyen közünk.

xxx

9. rész

„Szép reményink hajnalcsillagánál...”

Bejutni, ha van miért és van kivel !

Össze kell fognunk, különben elveszünk! – de sokszor hangzott ez el a történelemben, ha végveszélyben voltunk. S a bátrak, az elszántak, a felelősséget érzők és vállalók máris csatasorba álltak a gyepűn, a végvárakban, a gázlóknál és a szellemi őrhelyeken is. Ám voltak azokban az időkben is menekülők, gyávák, meghunyászkodók vagy csak felelőtlenek, akik nem vállalkoztak

ütközetre. Olyanok is akadtak, akik azt vallották, hogy be kell engedni a várba az ellenséget, és aztán kell velük tárgyalni és megegyezni. És akkor is voltak saját zsebre szervezkedő árulók, akik nem tiszteltek sem nemzetet, sem családot, sem hitet, sem hagyományt, és mindenki háta mögött a haszon reményében egyezkedtek a támadókkal, miközben fennhangon azt hirdették, hogy ők a béke követői, akik szót tudnak érteni az ellenséggel. Dobó István is felkötötte az ilyen hitvány alakot az egri vár udvarán, mielőtt követője akadna. Mert a haszon és nyereség kísértése gyakorta képes átrajzolni a reménykedők emberi értékrendjét és hitét.

Amint látható, a teljes körű egység és összefogás csak látszat és képmutatás árán lehetséges, mert ha kimondjuk az igazságot, mindjárt lesznek, akik elpártolnak, mert nem merik, nem tudják, nem akarják vállalni. Vagy azért, mert tájékozatlanok, felkészületlenek esetleg tapasztalatlanok, vagy mert hamis információkkal félrevezetettek, vagy azért, mert gyávák és önálló döntéshozatalra képtelenek, vagy pedig azért, mert ők a hamiskártyások, akik nem ritkán megbízásból, idegen érdekek szolgálatában harsognak, kampányolnak és szervezkednek. Immár ma is nyilvánvaló, hogy 1994-ben a szlovák titkosszolgálatnak volt leginkább érdeke az, amit Bugár cselekedett. De nem volt ebben egyedül. Tavaly ismét akcióba lendültek, amikor fennállt annak a veszélye, hogy talán olyan mozgalom kerül a magyar érdekek megjelenítésének az élére, amelyet szélesebb körben is elfogadnának és támogatnának, mert nem a megalkuvás és behódolás, nem a hatalomhoz dörgölődés, hanem az alapérdekek teljes határozott és meg nem alkuvó követelése lenne a cél. A pénzügyi lobbis és a hátsó szándékú politikai fondorlat máris egymásra talált ennek az elfojtására! És ismét megjelentek a sajnálkozó nyilatkozatok, hogy mennyire megosztottak vagyunk, ezért össze kell fogni: bármi áron, bárkivel, csak nehogy letapossuk a kerítéseket, és főleg nem a trianoni határokat....

Persze el lehet hitetni az összefogás és egység illúzióját, és azt is, hogy a haza, az otthon, a nemzet van végveszélyben, de ha ehhez nem tűzünk ki méltó és igaz, hiteles és megfelelő célt (mint szabadság, függetlenség, egyenrangúság, önrendelkezés), és nem találunk hozzá valóban igaz, hozzáértő, bölcs és bátor embereket, akkor ez csupán politikai hazardjáték lesz, visszaélés a reménykedők bizalmával, jóindulatával és hitével, aminek következménye nem csupán politikai kudarc és a kalandorok lelepleződése, de a legnagyobb bűn, hogy az elcsábított és félrevezetett tömeg reményeinek és vágyainak hajója kap léket: és megfeneklik vagy hullámsírba süllyed végleg.

És hányszor eljátszották már ezt mivelünk is annyian....?!

Mert nem tudtunk, nem mertünk vagy nem akartunk nemet mondani a gonosz fondorlatának első megjelenésekor, amikor felismertük a kígyóban azt, aki küldte. Vagy csak nem bírtuk meggyőzni embertársainkat a vakságuk idején, hogy lássák meg a nyilvánvaló csábítást, amelynek lényege, hogy egyenrangúsítják a bűnt az erénnyel, és elhítetik velünk, hogy ezzel válik teljessé az egység. Amint most elhítetik, hogy az emberi alapértékeket megkérdőjelező, bűnös emberi viszonyokat támogató és istentagadó és anyagias liberális maszlag szellemi táplálék lehet. Mintha azt hirdetnék, hogy mindegy, mit iszol, forrásvizet vagy trágyalevet, mindkettő oltja a szomjádát, mert folyadék!?

Érdemes odafigyelnünk ezért is a kétezer éve nyilvánvaló útmutatásra: *„Óvakodjatok a farizeusok kovászatól, vagyis a képmutatástól. Nincs semmi elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne, s titok, ami ki ne tudódna. Amit sötétben mondtok, világos nappal hallják majd, és amit a zárt falak közt fülbe súgtok, azt a háztetőkről fogják hirdetni. Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljete azoktól, akik a testet ugyan megölik, de aztán semmi többet nem tehetnek.”* (Lukács, 12. 1-4.)

Az egységre és összefogásra valóban szükségünk van. Ez kétségtelen! De nem elvtelenül, nem lelketlenül és méltó célok nélkül!

Ahogy Szent Pál is intette a korinthuszi gyülekezet tagjait:
„Testvéreim!

Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket, éljetez mindnyájan egyetértésben, és ne szakadjatok pártokra! Forrjatok egygő ugyanabban a lelkiületben, ugyanabban a felfogásban!”

MI LEGYEN TEHÁT SZÁMUNKRA A KÖZÖS LELKÜLET ÉS FELFOGÁS? A teljes függetlenség és szabadság: Jézus követésében, a magyar nemzeti hagyományban, nyelvben, kultúrában, a történelmi igazságtétel akaratában. Amihez először nyilvánosan ki kell mondani a felvidéki nemzeti közösségünk helyzetének igazságát, hogy ebben az országban, őshonos szülőföldünkön nem vagyunk szabadok és függetlenek, nem vagyunk egyenjogúak és egyenrangúak! Még az önrendelkezésre sincs jogunk! Ebből következően egy egységre és összefogásra törekvő képviselő elsődleges és elengedhetetlen célja a teljes körű önrendelkezés legyen, aminek legalacsonyabb lépcsőfoka is a területi autonómiával és a történelmi igazságtétellel kezdődik! Aki ezt tagadja vagy aki erről lemond, az a felvidéki magyarság és az egész magyar nemzet árulója! Nem érdemel tiszteletet, sem megbecsülést, nem hogy képviselői jelöltséget. Ha egy is szerepel köztük ilyen, az egészet fertőzöttnek tekintve el kell zárni a nyilvánosság elől.

Mert ehhez jogunk van! Aki nem akarja, az jogairól mond le, aki ellenzi, az jogainkat csorbítja!

S aki nem meri vállalni, az ne tovakodjon előre!

Mert aki előljárónak készül, annak többet kell vállalnia, teljesítenie: tanulnia, és tudnia azokról a dolgokról, amelyben előljáró, élenjáró, vezető vagy képviselő akar lenni. Egyik dolog elnyernie a közbizalmat, de ha megkapta, akkor az felelősséggel jár: a hitelesség, hozzáértés, igazságosság, méltányosság és

emberség alapján. Így nyerheti el a közmegebecsülést. Ezek nélkül minden jószándék és jóakarát is csak porhintés marad, vagy az ellenkezőjébe csap át, és a hozzá nem értés miatti alkalmatlanság és türelmetlenség erőszakba fordul, amikor az előljáróból zsarnok lesz: a rettegés forrása valamint a közutálat és megvetés célpontja.

S vele együtt bukik az ügy is, amit képviselt!

A bölcsesség lelke segítse látásunkat, értelmünket, hogy jól láthassuk meg helyzetünket és lehetőségeinket, hogy helyesen tudjunk dönteni azok javára is, akik nem merik vagy nem tudják még mindezt felismerni!

Nem hallgathatunk tovább! Mert "VÉTKESEK KÖZT CINKOS, AKI NÉMA, ATYJAFIÁÉRT SZÁMOT AD A TESTVÉR..." □

(Babits M.: Jónás könyve, 3.)

Azért tartunk még mindig itt, mert ennek a szánalmas szlovák politikumnak akartak (és úgy látszik, hogy most is így akarnak) megfelelni, közben népünk is leapadt, és valójában nincs reális esélye a parlamenti bejutásnak sem, ami egyébként a mai konstellációban semmit nem oldana meg. Komáromban is 1994-ben Bugárék ilyen érvekkel álltak elő és vitték zátonyra a Felvidéki Nemzeti Tanács megalakítását. Már tudjuk, hogy nem lesz többé ilyen alkalom.

ÖNMAGUNKNAK KELL MEGFELELNÜNK, HOGY ŐSEINKHEZ MÉLTÓK LESZÜNK, vagy csak hitvány utód...

Aki nem kér, az nem kap! Talán Masaryk vagy a románok a parlamentben nyertek országot? Ezek után sem ezek a piszlicsáré szemétdombok fogják meghatározni a sorsdöntő irányt. Ebben a parlamentben legfeljebb a fék, a gát szerepét vállalhatnánk, teljes mellszélességgel, hogy megakadályozzuk a legrosszabbat, ha lehet, de szövetkezni olyanokkal, akik alapértékeinket megkérdőjelezik **SOHA NEM SZABAD ! Persze lesznek majd okoskodók, akik számonkérnek a választás után, hogy miért nem álltunk össze ezzel meg azzal, akkor az összesen ennyi meg ennyi százalék lenne, és**

akkor ennyi meg ennyi képviselőn ücsöröghetne a padokban (mintha a választási magatartást ilyen egyszerű összedáccsal ki lehetne számítani!), és megszavazhatnák a ..... Vajon mit is szavazhatnának meg? És vajon egy szlovák párt is akadna vajon, hogy alapjogainkat helyreállítsák? Hiszen eddig is mindig azt kaptuk: Minek nekik, hiszen magyarok!

AZ OTTHON NEM ATTÓL OTTHON, hogy van-e szoba, meg konyha, meg hűtőszekrény meg spajz, hanem attól, hogy abban a családjuk békében és háborítatlanul élhet, és nem idegenek szabják meg, hogy milyen nyelven beszéljünk, hogyan rendezzük be a házat., mire és hogyan neveljük gyermekeinket.

AZ OTTHON BÉKÉJE CSAK ÚGY FENNTARTHATÓ, HA EZT A MI CSALÁDJUK EGYETÉRTÉSBEN AKARJA, nem pedig mindig a szomszédhoz vagy az állami meg álcivil szervezetekhez dörgölődve és igazodva. Tehát kitűzhetünk mi itt hatalmas gazdasági fantazmagóriákat, környezetvédelmi, kórházi, oktatási és egyéb programokat, de a főcsapás iránya legyen a **TELJES KÖRŰ ÖNRENDELKEZÉS**, amit 100 éve megtagadtak, és azóta sem adnak meg!!!! Mert amíg erre nincs jogunk és módunk, addig ez az ország nem nevezheti magát demokratikusnak, ezért meg kell tenni az első lépést a demokratizálás felé. Ha nem is az egész Szlovákiában, de legalább azon a területen, ahol a magyar önrendelkezés megvalósul!

Akár tetszik, akár nem a megszálló önkényes hatalomnak! De akik még kimondani is félnek, azokról tudjuk, hogy nem is merik és nem is fogják vállalni.... tehát alkalmatlanok. A lista többi helyéről pedig nincs elmozdulás, az ott lévők azzal segítenének, ha tüntetőlegesen a lelépés esélyével megszorítanák az élenjárókat, hogy valljanak színt: **NYILVÁNOSAN, KÖZÉRTHEŐEN, EGYÉRTELMŰEN MINDEN SZINTEN**. Amíg ezt ki nem nyilatkoztatjuk, addig nem is érdemes elindulni a parlament felé! Minek akkor bejutni? Díszpintynek a megszállók és területbitorlók legalizálásához?

Ha ezt most nem teszik meg, akkor tudhatjuk, hogy másfelé kollaborálnak, és ez a halogatás az elkövetkező 10 évre újabb 100 ezer magyar lemorzsolódását jelentheti majd a Felvidéken! Akár egy magyar is bent a parlamentben, kár nem! Ha a vezérkos eltéved vagy megkergül, a nyáj is veszélybe kerül.

EZT AKARJUK?!!!!

xxx

10. folytatás

MERRE TOVÁBB FELVIDÉK?

Önbecsülés vagy jóllakottság?

Jól megy mostanában az útszéli transzparenszeket bérbe adó cégeknek, van kereslet, bár a nagyáruházak már a húsvéti reklámjaikat szeretnék kirakni, de még egy hónapot várniuk kell. Harsognak az ígéretek, száguldoznak a pozsonyi kocsik az utakon. Keresik a helyzetjelzőn a bejelölt településeket, mert már nem emlékeznek, hogy négy éve utoljára merre is jártak... Azt meg végképp jobb elfelejteni, hogy mit is ígértek. Csak a nép, az istenadta nép nem tolong, ha nincs valami hakni, féldeci vagy esetleg ajándékcsomag (toll, öngyújtó, mindegy hogy milyen felirattal, gyorsan levakarható, de ingyen van...). De már erre sem mozdulnak a kampánygyűlések felé... A postaládák degeszre tömve, s a gyerekek másnap már viszik is az iskolai papírgyűjtésbe a reklámújságokkal együtt. De jól megy nekünk! Mily bőven jut csillogásra, villogásra. Tiszta Amerika! Persze hogy az, hiszen itt még a drágább benzint is meg bírják venni az emberek. Bezzeg, ha tudnák, hogy miért is olcsóbb odaát...

A mi térfelünkön sem állt meg az élet. Most hirtelen magyarul szólítanak meg azok is, akik nem szívesen látják a magyar feliratokat nyilvános helyeken, mert az eredeti tulajdonlapra emlékezteti őket. Már pedig errefelé és a többi illetéktelenül elcsatolt területen a 100 évnél régebbi dolgok eredetvizsgálata tiltott dolog. Joggal gondolhatnánk, hogy akkor legalább a mieink

veszik a bátorságot, és elindítják a jogorvoslatot, a hamisított okiratok és bejegyzések felszámolását... De nem! „Országomat egy benzinkútért, bankért, focicsapatért” jelszó most a menő.

A jelenlegi kampány inkább emlékeztet valamiféle gazdasági konkurencia harcra, mintsem nemzeti érdekképviselőre. Mintha csak azért kellene kiszorítanunk Bugárt, hogy ezentúl ne az ő rokonai, ismerősei, barátai kapjanak nagy állami megrendeléseket, ne az ő földjeiket vegye meg a minisztérium a beültetett miniszter jóvoltából sokszoros áron, hanem a mieink kerüljenek előbbre. Persze van ebben is ráció, mert ő már bizonyította, hogy köpönyegforgatásban, szájszörtetésben, tolakodásban és túlélésben verhetetlen, és az egész sleppjük bőségesen megszede magát, minek még azt gyarapítani. És az sem mellékes, hogy vannak elegentehetséges rajongói, utánczóik és követői, akik még fejlesztik magukat, s ha igazán tanulni nem akarnak vagy nincs tehetségük a továbbképzéshez lomha értelmi szintjük okán, akkor vesznek maguknak egyetemi oklevelet. Mert régebben az ilyen üdvöskék számára meg kellett venni az érettségit, a felvételit, a vizsgáztatókat és a szakdolgozatot valamint az államvizsgát is. Csupa időpazarlás! A Híd módszere 5 az 1-ben! Ukrán diplomát olcsó pénzen! És a Nagy Jellem máris egyetemi végzettségű szakembereket tud az élen felmutatni. Itt aztán sem a sógorság, sem a komaság nem számít. Csakis a hozzáértés, a szakértelem, a józan és erkölcsös életmód! Itt-ott egy két garázda kilengés, sikkasztás, gorillasimogatás, kenőpénz belefér. Hiszen a többiek is ezt csinálják... Elvégre jogállamban élünk, ahol a főügyészt is a maffia jelöli.

Szóval nem ezekhez kellene magunkat mérnünk, ahogyan a mesében a levelibékák a saját sikerélményük kedvéért meghívják a teknősbékát is a magasugró versenyre. És még dicsekszenek is, hogy egyikük sem lett utolsó....

Nekünk önmagunkhoz, önmagunk értékrendjéhez, nemzetünk történelmi hagyományaihoz, államalapító Szent István királyunkhoz kellene felállítanunk a mércét! Nem alábecsülve, de nem is túlbecsülve lehetőségeinket és céljainkat ebben a helyzetben,

amiben vagyunk, hanem felnőnünk hozzá. Vajon jól látjuk-e, hányadán állunk? Aztán el kell döntenünk, hogy akarjuk-e és tudjuk-e becsülni önmagunkat, meg tudjuk-e becsülni elődeinktől kapott örökségünket, és akarunk-e emberi jövőképet gyermekeinknek. Vagy pedig mindezt félretéve hódoljunk be a pénznek és hatalomnak, amely esetleg, talán, egyszer, ha elég engedelmeseink, szófogadóak és lojálisak leszünk, nem követeljük jogainkat és elrabolt földjeinket, lemondunk minden jóvátételről, elveinkről és hitünkről, akkor odaengedi a vályúhoz néhány képviselőnk. Legalább ennyien részesüljenek a megszálló hatalom jóindulatából. A többiek pedig csak nem hálnak éhen, ha tudnak magukról gondoskodni. S ha legközelebb majd megint valami választás lesz, megint össze lehet őket terelni a kampánykarámba egy kis kukoricacsörgetéssel és azzal az ijesztgetéssel, hogy ide nem jön be a farkas. Viszont a korábban szétszéledt nyájból sokat felfaltak a vadak, néhányan szakadékba estek, mások meg elpártoltak más gazdákhöz, más legelőkre.

Így jelenleg nagy a veszélye annak, hogy a vezérkosok, amelyek már elhagyták a régi ismert csengésű csengőjüket, és most a nagygazdától kapott kolompokkal hívogatnak és riogatnak, ha nem tudnak elég jószágot magukkal csábítani, akkor nekik sem jut majd hely az etetőnél. Amiért majd azokat fogják szidni zsebük soványságát tapogatva, akik idejében figyelmeztettek arra, hogy soha nem idegen gazdától kell várni a gondoskodást, mert azok legfeljebb csak azért etetnek, hogy hízóttabban vág hassanak le. Ezért építették fel a vágóhidat is! *Látnunk kell, hogy jelenleg sincs olyan kormányzati esély, amelyben emberi alapértékeink jelentős részét fel ne kellene adnunk, ezért ilyennel számolni nem csak ostobaság, hanem bűn is!* Csakis ellenzéki szerepben lehet elképzelni az esetleges parlamenti jelenlétet, mert sem a korrumpálódott jelenlegi kormánypártokkal, sem a materialista és a természetellenes emberi kapcsolatokat támogató oldallal nem kollaborálhatunk. És nincs az a kompromisszumnak nevezett későbbi megalkuvó kokettálás, amit még egyszer meg lehetne bocsátani az elkövetőknek!

ARRA KELLENE ELŐSZÖR VÁLASZT ADNI, HOGY EMBERI JÖVŐKÉPET VAGY PEDIG EGY HITEVESZTETT, LIBERÁLIS, HASZONELVŰ ÉS ANYAGIAS VILÁGOT AKARUNK-E GYERMEKEINKRE HAGYNI! ÉS HA NINCS JÓ ALTERNATÍVA, AKKOR MI A KISEBBIK ROSSZ... Mert az életminőséget nem az anyagi jólét határozza meg elsőrendűen, hanem a lelki egyensúly: családjunk és népünk lelki békéje és biztonsága. Ha most ki merjük mondani ennek érdekében azt, amit már régen ki kellett volna nem csupán kérve, hanem követelve is, akkor négy év múlva már jóval előbbre leszünk!!!

S ha nem, akkor az idén sem, de legközelebb még kevésbé lesz bármire is esélyünk!

TALÁN MÉG NEM KÉSŐ JÓ IRÁNYBA FORDÍTANI A KOCSI RÚDJÁT?!

xxx

11.rész Elvszerű érdekképviseletet vagy látványos összeborulást?

„Három év óta mindig jövök, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki! Miért foglalja itt a helyet? De az így válaszolt: Uram, hagyd még egy évig! Körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre? Ha mégsem, akkor majd kivágod.” (Lukács, 13. 7-9.)

„Másnap pedig, amikor Betániából elindultak, megéhezett, és messziről meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert nem volt fügeérés ideje. Jézus megszólalt, és ezt mondta a fának: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé.” A tanítványai is hallották ezt. Azután Jeruzsálembe értek. Bemenne a templomba, Jézus kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, felborította a pénzváltók asztalait, a galambárusok székeit, és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomon. Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók

barlangjává tettétek.” Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el.” (Márk 11. 12-18).

Sokan emlegetik mostanában, hogy milyen kár, hogy nem fogott össze minden magyar párt, miért nem indul mindenki egy listán, mert akkor milyen sokan szavaznának rá, milyen sokan bekerülnének a parlamentbe. S ha azt mondom, elégedett-e azokkal, akik legutóbb bekerültek, akkor a többség nemet mond, mert hogy azok hazudtak, nem azt csinálták, amit ígértek, és összeálltak a maffiával, meg aztán nem is viselkedtek soha tisztességesen. Magyaroknak neveztették magukat, de emberségből elégtelent kaptak, s ezáltal nem csupán nem képviselték a magyar nemzetet, hanem szégyent is hoztak rá. Kétszeres bűn, sokszoros gyalázat!

Tehát, ha most ezek is rajta lennének a közös listán, akkor jobbak lennének? Mert ugye ők is viszenk egyedül is egy-két százalékot: a lekötelezettek és a balek módjára rászédettek révén.

Dehogy! Isten ments!

Szóval ennyit a propagandáról és a demagógiáról! Mert az az igazság, hogy olyanok kérik számon a nagy és felhőtlen összeborulást, akik még a szomszédjukkal sem tudnak megbékélni, illetve a másik felekezetű keresztényt is degradálják, akik még a saját családjukat sem tudják egybetartani, vagy a testvérükkel is haragban vannak, de egy politikai képvisellettől mégis elvárnák a nagy békés összeborulást és bevonulást a parlamentbe. Amúgy azt sem tudják megmagyarázni, hogy minek is lenne az olyan jó. Csak egyet tudnak, a lelátóról nézni, hogy most a mi csapatunk győz, és akkor milyen jó érzés ennek öröme a kocsmában legurítani néhány sört. Aztán négy évig várnak a következő meccsre. Igazi érvük nincs. A képzettebbek azért eljutnak odáig, hogy akkor a mi cégeink, a mi településeink, a mi rendezvényeink jutnának előnyökhöz, a mi képviselőink "delelhetnének szomjasan a vályúnál", természetesen azok rovására, akik most maguknak

osztják ugyanezeket. Tehát nem kormányváltásra vagy rendszerváltásra van szükség, csak gengszterváltásra, kormánybuktatásra. És idelent maradna minden a régiben.

Harminc éve csakugyan szívből, reményteljesen, örömmel és összefogva vágunk bele. Nem volt célunk, csak ellenfelünk, azt legyőzni: mert elégünk volt a kommunistákból. Aztán kiderült, hogy amit helyükbe kaptunk, az sem fenéig tejföl, és a többpártrendszer, a határtalan elszabadulás, az érdekcsoportok, a minden kakasnak egy szemétdombot jelszavak alatt ezt a látszólagos összetartozást és összefogást jól felparcellázták szándékosan (hogy uralhassák) és akaratlanul is (sértődés, kimaradás, véleménykülönbség stb. okán). A szemünk előtt zajlott le, hogy miként lesz a politikából magamutogatás és semmitmondó szemfényvesztés, az érdekképviseletből pedig képmutatás. Miközben a háttérben a hamiskártyások osztották le a cinkelt lapokat, részvényeket, befektetési területeket, privatizációs előnyöket. Ebből ábrándult ki a polgárok legalább fele, ha nem több. Sokan nem tudják pontosan elmondani, hogy miért nem járnak szavazni sem, csak sejtik, hogy ez nem valódi választás, mert a rossz és a még rosszabb között lehet, és legfeljebb csak így jellemzik a maguk módján, hogy „a szeme sem áll jól”, „a hangsúlyából is dől a hazugság”, vagy csak annyit, hogy „ez sem az én emberem”.

Az már más kérdés, hogy a dolgok természetes állapotához tartozik, hogy az emberek véleményrendszerét nem lehet kollektivizálni, sem globalizálni, mert természetes, hogy vannak véleménykülönbségek vagy nézetkülönbségek, de ezek ellenére még egyazon célt, egyazon utat választva, és békésen egymás mellett, sőt egymást is támogatva tudnak haladni, ha ezek nem az alapértékek ellentétes megítélésére vonatkoznak. Mert az emberi alapértékekhez való eltérő viszony érdekellentétbe csaphat át, ahol legfeljebb fegyverszünetet lehet tartani, ami látszólagos békét jelenthet ugyan, de nem egyetértést vagy kompromisszumot. Az alapértékek elvi kérdést jelentenek: csakhogy napjaink felvidéki

politikai játszóterén (és általában az Európai Unión belül) az elvtelenség uralkodott el, mert egy hamis politikai képzetrendszer uralja már kétszázötven éve a pártoskodók világát, aminek fő célja az volt már akkor is Franciaországban, hogy egy felülről befolyásolható és uralható törvényhozás, bírászkodás és államigazgatás jöhessen létre. Ez pedig a jobboldal és a baloldal hazugságának bevezetése. Azért hazugság, mert nem elvi alapon, csak címkézett megítélés szerint kerül valaki ide vagy oda. Holott az elvi alapú érdekképviseletben az lenne a lényeg, hogy az emberi értékrendet (emberség, szeretet, család, nemzet, haza, otthon, hit, Istenkép stb.) milyen mértékben fogadja el, tartja fontosnak életében, életszemléletében, magatartásában, emberi kapcsolataiban a csoport vagy a párt.

Mivel a jobb- és baloldali felfogás horizontális terítésű, ezért alkalmatlan ezt az elvi szempontot (mélységet és magasságot) tükrözni. Mert a függőleges (vertikális) értékmérés esetén fölfelé mutatnak az isteni rend irányába, lefelé pedig az anyagi és anyagiassz szemlélet lélektelenségére. És nem csak az a lényeges, hogy valaki vagy valamely csoport ezen a skálán hol foglal helyet, hanem az is, hogy milyen irányban halad rajta. A magatartás ugyanis nem állapot, hanem folyamat jellegű. Ahogyan az ősi példa: Ábel füstje fölfelé szállt, Káiné lefelé. Menny és Pokol között kell választani, üdvösség vagy kárhozat céljával. A jobb és baloldal szerinti beosztásnál mindkét széle a pokol felé mutat, a közepe pedig a langyos jellegtelenség.

A végső döntést ebben nem a nép hozza majd meg véglegesen, hanem a Mindenség Ura, a Legfelső Bíró, akit nincs az a földi hatalom vagy maffiózó, aki le tudna fizetni. Előtte azonban úgy kell élnünk és megnyilvánulnunk, hogy tetteinkkel előtte is el tudjunk számolni. Amiről tehát mi is dönthetnénk, hogy akarunk-e elvi alapon létrehozott valódi összefogást és érdekképviseletet, tudva azt, hogy úgy sem férhet bele mindenki, vagy pedig megelégszünk a jelenlegi látszattmegoldással, a megalkuvó lapító és számító behódolással, ami legfeljebb időleges helyi érzéstelenítésre

alkalmas, de nem a felvidéki magyarság helyzetének lényegi rendezésére.

A sorokat még mindig nem lenne késő rendezni, csak meghatározó rendező elvet kell belevinni: **VÁLLALNI VÉGRE AZT, AMIT EDDIG HALOGATTAK, AMIRŐL EGYÉNI ÉS ANYAGI ELŐNYÖK REMÉNYÉBEN LEMONDTAK ÉS FELADTAK.** Vállalni a Felvidéken legalább 1100 éve őshonos, és 100 éve nemzetközi büntény által, fegyveres erőszakkal, beleegyezésünk és megkérdezésünk nélkül elszakított és idegen államhatalom uralma alá kényszerített magyar nemzeti közösséggel való azonosulást, és e közösség igazságérzetének és önbecsülésének alázatos szolgálatát, igényét az önrendelkezésre és önigazgatásra (AUTONÓMIA), a történelmi igazságtételre (Trianon, Benes). Aki ezt nem meri, nem tudja vagy nem akarja vállalni, vagy ezzel nem ért egyet, az minket ne akarjon képviselni, nevünkben ne akarjon nyilatkozni. S mivel ezek a követelések a demokratikus rendszerek alapelvei, ezért a térség demokratizálását is szolgálják. S csak olyanokkal tudunk szövetségre lépni, akiknek a demokrácia ezen alapelvei elfogadhatóak!

A kenyértörésben felismerjük majd, hogy kik az igazak, s utána nem megosztva, hanem megtisztult közösségben élhetünk: lelkünket az ég felé emelve, kezünket testvéreink felé nyújtva békeességben. Mert a szabadság és függetlenség a fő értékek közé tartozik, de a legfőbb a megszentelt élet.

Máté 3. ¹⁰ "A fejsze már a fák gyökerén van: Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt."

12. fejezet:

Beérték Trianon gyümölcsei?!

*„S a hazának,
Mint anyának,
Aki gyermekei körében
Áll ragyogva örömeben,
Földérülne boldog napja:
Most fejét szenny s gyász takarja.*

*Földön futva,
Bujdokolva,
Mint hivatlan vendég száll be
A szegény s kaján telekbe,
Hol nevét rút ferdítésben
Ismerik csak átokképen.
Neve: szolgálj és ne láss bért.
Neve: adj pénzt és ne tudd mért.
Neve: halj meg más javáért.
Neve szégyen, neve átok:
Ezzé lett magyar hazátok.”*

(Vörösmarty: Országháza, 1846.)

Ma már nyilvánvaló, hogy az első világháború (amint a második is) nem eszmei, nemzeti, vallási vagy felekezeti ellentétek miatt tört ki. Ezeket legfeljebb csak jó ürügynek vagy gerjesztőnek használták a tudatlanná „tömegtájékoztatót” és harctéri vágóhídra szánt birkák számára. A valódi cél a világalom megszerzése és az ennek ellenálló rétegek felszámolása volt. Nem az, hogy melyik ország, hanem hogy mely bankok és az általuk kitarított gazdasági érdekcsoportok szerzik meg maguknak és darabolják fel érdekeltségi részvényekre a piacot, a nyersanyagforrásokat és a leigázott területet.

Trianon csak egy epizódja, de előre jól eltervezett részlete volt ennek a programnak. Elég csak arra rákérdezni, hogy az USA miért éppen az akkor (1917) vesztesre álló antant oldalán lépett háborúba, holott semlegességet ígért. Miért nem fogadják el az angolok és franciák IV. Károly és a németek békeajánlatát, amikor a német hadsereg már Párizs előtt állt, és az ajánlat az eredeti

határokhöz való visszatérést jelentette volna. Miért kellett megvárni az USA elnökválasztás eredményeit? Miért szállítottak civileket a hadsereg lőszerrel megrakott hajóin (Lusitania, Husatonic), és miért irányították ezeket a német tengeri blokád tűzvonalaiba? Mert így könnyű volt aztán meggyőzni a megtorpedózott majd felrobbant hajó ürügyével az amerikai közvéleményt a háborúról! És sikerült: de a plakátok, a propagandagépezet és a hadseregtoborzás már a hadüzenet előtt startra készen állt. És az amerikai diákok tankönyvei ezekről máig hallgatnak. Hazugságokat terjesztenek, tanítanak ma is.

A másik kérdéskör, hogy az antant országok sajtója miért híresztelte azt a hazugságot, hogy ezt a háborút főleg Magyarország és a miniszterelnöke Tisza István akarta és robbantotta ki. (Holott Magyarország nem volt független, a trónörököszt oroszok és németek által pénzelt terrorszervezet embere ölte meg, Tisza István pedig ellenezte a háborút, s csak a német zsarolásra fogadta el a csatlakozást.)

A válasz itt is egyszerű: Ürügy kellett a győztesek népe és diplomatái meggyőzésére, és a háború végén a közvélemény számára is természetesnek tűnjön, hogy a fiaik a magyarok miatt haltak meg a háborúban, ezért őket keményen meg kell büntetni. Fel kell darabolni a Kárpát-medencét, vagyis az 1000 éves Magyar Királyságot! Hiszen még a háborút valóban meghirdető Ausztria is részesült a Magyar Királyság területéből! Vagyis itt már a viláгурalmi törekvések útjában álló magyar nemzet elleni gyilkossági kísérletről beszélhetünk! Nem az agresszorokon múltott, hogy nem pusztultunk bele.

Ehhez találták vagy szervezték meg minden területen már a háború előtt azokat az érdekcsoportokat, amelyek majd az „önrendelkezés” címén kikiáltják az elszakadást. Bár sem akkor és 100 éve azóta sem adták meg az önrendelkezés lehetőségét és jogát senkinek. Amikor egyetlen alkalommal (1921-ben) lehetővé tették a soproniak számára a népszavazást, azt remélve, hogy nagy számú német népesség majd Ausztria mellett dönt, de a kilencven százalékos részvétel mellett hatvanöt százalék Magyarországot

választotta, akkor már másnap mozgósították a csehszlovák hadsereget, nehogy ezt a demokratikus alapjogot bárki bármikor is követelni merészelje. (Egyesek úgy megijedtek, hogy még a dédunokáik is be vannak rezelve, és fergetegesen tiltakoznak, ha az autonómia vagy az önrendelkezés szóba jön... Bugár és Simon kollaboránsok ennek élő példaképei, de százezrével vannak magyar nagyszüleiket megtagadó „szlovákok”, akik még azt is szégyellik, hogy néhány magyar szót ismernek...)

Tisza István meggyilkoltatása akkor történt, amikor IV. Károlytól feloldozást kapott a titoktartás alól, és bejelentette, hogy az országgyűlés előtt elmond mindent. Nem elkeseredett és elégedetlen katonák ölték meg, mint ahogyan eddig kötelezően hazudozták a tankönyvek valamint a bolsevikok és liberálisok szócsövei, hanem szabadkőműves bérgyilkosok, köztük a későbbi bolsevik rémuralom hadügyminisztere Pogány József (eredetileg Schwartz, majd Amerikában John Pepper néven), aki annak a Schwartz György családjának a rokona, aki most Soros néven terrorszervezeteket működtet.

Ürügy legyártva, a kényelmetlen tanú likvidálva! Nem bízták a véletlenre. Mindent előre jól elterveztek, hogy a rég eldöntött feldarabolás aláírásának Trianonban ne legyen akadálya.

Csehszlovákia a francia érdekszféra kitarítottja és befektetési területe lett. A törvényhozást, a közigazgatást, a hadsereget, a rendőrséget és még a német és magyar határra telepített vasbeton erődrendszert is francia mintára, az ottani Rotschild bankok által nyújtott hitelekből szervezték meg. .. és a felvidéki magyarok verejtéke árán fizették vissza kamatostul.

Tótország, ahogyan akkor ezt a területet az antant is nevezte, cseh hivatalnokok irányítása alá került. Feladatuk kapták a magyar közigazgatási hálózat lerombolását, a magyar oktatás lehetetlenné tételét, a tanítók elűldözését, a magyarországi kapcsolatok elszigetelését, majd törvényt hoztak a magyar nagybirtokok kisajátítására és feldarabolására, ahová cseh telepéseket hozattak (kolóniák).

Kárpátalja az ígéretek ellenére nem kapott autonómiát, Szlovákia pedig mint egy gyarmati tartomány szerepelt a csehek étlapján. A tartomány kormányzója Vavro Šrobár lett, akinek arra is volt gondja, hogy a szlovák pártoknál kijárja, hogy nyissanak magyar és német tagozatot (platformot) a pártjaikon belül (mint arra mostanában Čaputová is ügyel!), nehogy nemzeti alapon szervezkedjenek, mert az veszélyeztetheti a megszállók gyarmatosító szándékait. Amikor Šrobár egyszer panaszkodott Masaryknál, hogy ezek a magyarok mindig lázadoznak, ha becsukják az iskoláikat vagy átnevezik a települést, akkor a magát demokratának tartó államelnök azt válaszolta, hogy nem kell egyszerre mindent elvenni és megváltoztatni, hanem csak apránként, szép fokozatosan, illetve ha valami nagyot elveszünk, akkor adjunk vissza valami töredéket belőle, ha követelik, és akkor még hálásak is lesznek érte. Így került be a jóságos Masaryk államelnök még a magyar nyelvű tankönyvekbe is.

Ez a kifinomult és tapintatos lélekgyilkolás folyik napjainkban is. Olyannyira, hogy olyanok akarják képviselni a felvidéki magyarokat, akik előre bejelentve behódolásukat, feltartott kézzel állnak a nyilvánosság elé, hogy sem az elrabolt vagyonunkat nem igényeljük, sem a minket megillető jogainkat sem akarjuk követelni. És csak azt szeretnénk, hogy megbukjon a kormány, mert akkor a lenyúlt közvagyonból immár mi is részesülhetnénk, illetve csak ők, néhányan, megalkuvó nemzetárulók!

Amint ez már ebben az országban bevett néphagyomány. Igazi bolsevik folklór a szajré megszerzésére.

Már csak az a kérdés, hogy mindezek ismeretében hány ember óhajt rájuk szavazni!

Valószínűleg nem sok, mert az elmúlt évek során felére csökkent a magyar szavazók aránya is ....

Na végre! Mily örvendetes fejlődés! – mondhatják büszkén a trianoni hóhérok és segédek csemetéi. – Sokat kellett várni, míg pofasúlyban, önként és dalolva beadják a derekukat, és ha nincs

sem vezérkos, sem útmutatás, sem önbecsülés, akkor biztos a széthullás, szakadozhatnak immár akár tíz pártra is.

És ha már csak néhányan lesznek, csinálunk nekik egy rezervátumot, és megszavazzuk az őshonos nemzetekről szóló törvényt is, hogy az a néhány díszpéldány megmaradjon, mint az aranyos málinkó madár, csacsogni.... hát nem aranyos?

záradék csata után:

ELPAZAROLT PUSKAPOR

és ilyen áron bátrak is lehattunk volna ...

De ismét elhitették, hogy egybe kell borítani mindent, válogatás nélkül, és ezt fogják összefogásként megegetni a néppel, függetlenül attól, hogy milyen veszélyes hulladék került bele. Olyan érzésre játszottak rá, aminek hamis ígéretekkel való legyalulása kiszolgáltatottá teheti és önmagát becsülni sem tudó csordává züllesztheti a jóhiszemű közösséget.

Az eredmény tehát józan belátások szerint is várható volt, mégis felelőtlen ígéretek és riogatások, félrevezető kampánystratégia és a problémák valós gyökereinek semmibe vétele jellemezte. Mintha az ártatlanul fogva tartottakat arra biztatnák, hogy legfőbb feladat a börtöncellák kényelmének megteremtése, a börtönkoszt javítása, a rácsok fényezése, a szalmazsákok degeszre tömése és a kiszáradt pázsit zöldre festése, miközben tárgyalásokat folytatunk a börtönőrökkel, hogy ki legyen az új börtönigazgató. Aki egyébként ugyanúgy nem enged szabadon, mint az előző, tehát ezt már eleve nem is kérhetjük tőle, sem azt, hogy felülvizsgálják testvéreink igazságtalan kisémmizését, deportálását vagy legyilkolását. S még akkor is minden figyelmeztetés ellenére kínosan „hiteles érdekképviseletet” kampányoltak, amikor némely listavezetők nyílt színen bocsátották áruba nemzeti értékeinket! Mert „kormányra kell kerülnünk minden áron, bármi áron”, akár az elődeink iránti tisztelet és emberi jövőnk elárulása árán is...

Ilyen áron bizony bátrak is lehattunk volna!

De most olyan helyzetbe kerültünk, mint Csóré vajda, hogy a levegőbe puffogtatta el a puskaport, s ezzel védtelenné tette a várat: s szabad az út a teljes behódoltatás előtt! A megvezetett népet többé nem lehet csatába vinni, s lassan szétszélednek: cél nélkül, reménytelenül....

Az Őrzők a strázsán csoport az induláskor a teljes bojkottot, a távolmaradást tartotta lehetséges módszernek a nemtetszés kifejezésére. Gondolván, hogy ideje már pofára ejteni a gőgös és elrugaszkodott önjelölteket, akik hamis ürügyekkel mindig lemondanak a gyökeres változásról és demokratizálásról! Helyesebbnek láttuk viszont azt, látva a félretájékoztatót és félrevezetett tömeget, hogy őket nem szabad cserben hagynunk, mert a csőd miatti kudarcélmény (ami várható volt) nagyobb csapást jelenthet az összetartozás érzésére, mint egy ellenséges hadjárat. Amiért felelős mindenki, aki ebben a zsákutcába vezető megvezetésben szervezőként vagy cinkos együttműködőként résztvett. Majd meglátjuk, miként vonják le a tanulságot! De nem kell megijedni, nem szívбайosak, felveszik a pléhpofát!

Előre látva ennek a hegyomlásnak a jeleit és sejtve következményeit, az Őrzők bárkát épített mindazoknak, akik mégis vállalják és támogatják a problémák gyökeres megoldását, aminek lényege benne van a NEMZETI PROGRAMBAN. Innentől ez a választás már nem a bejutásról szólt, hanem arról, hogy kiderüljön, amint két és félezer éve Thébában, hogy kik vagyunk: „dicső őshöz méltó, vagy hitvány utód.” És azzal is számolva, hogy milyen utat tudunk kínálni a választások után a felvidéki őshonos magyar nemzeti közösségnek, hogy emelt fővel becsülni tudjuk önmagunkat, népünket, nemzetünket, értékeinket.

A felelősség kérdésében nem azokról van itt szó, akik napi becsületes munkájuk mellett nem tudnak politológiai elemzéseket végezni, ezért ebben a döntésben rábízzák magukat azokra, akikről úgy gondolják, hogy az a dolguk, hogy utat mutassanak. Azoknak a felelősségét kérjük számon, akik utat mutathatnának, megvolt

hozzá a pénz, paripa, fegyver, de rosszul végezték feladatukat: vagy azért, mert felkészületlenek, képzetlenek, szellemileg alultápláltak, vagyis nem értenek hozzá, vagy pedig szándékosan, haszonért, rangért, dicsőségért. Azt már rég láthatták, hogy nincs esély a bejutásra, mégsem tudták hiteles emberi arculattal vállalni a határozott érdekek kimondását. Már nem maradt ilyen pofázmányuk a ruhatárban....?

Mindegy milyen okból (az egyik felelőtlen, a másik gazember), de távozniuk kell, félre kell álljanak, mielőtt még nagyobb ingoványba irányítanak a felvidéki magyar közösséget! Ám előtte illene vezekelniük, bocsánatot kérve megígérniük, hogy a jövőben legfeljebb alázatos közkatonaként kívánják szolgálni ezt a népet. Ha más utat választanak, akkor csak annyit árulnak el magukról, hogy önös érdekből lettek idegen célok hirdetői!

Szlovákia számára pedig nincs sok választási lehetőség! Ahogyan eddig sem állította helyre demokratikus deficitjét, ezután sem várható változás, az egyik pénzügyi maffia váltja másikat, de mi ebben a jövőben is csak megtúrt idegenként szerepelhetünk! És legfeljebb reménykedhetünk, hogy felismerjük: vagy rendezik egyenjogúságunk és egyenrangúságunk feltételeit, méltányolják jelenlétünk értékeit, vagy pedig kénytelenek lesznek lemondani arról, hogy fölöttünk hatalmat gyakoroljanak!

A Trianon utáni századik évben, ha nem tudjuk magunkat összeszedni, akkor ezen a területen aligha marad következő száz évünk. Ám azoknak sem, akik ezt a gyalázatot ránk hozták.

.....

Száz év halál

(szemfényvesztés a béke, szabadság és demokrácia jelszavaival)

Száz évvel ezelőtt a nagy háború még javában tombolt, ezért is kívántak egymásnak az emberek őszintén békés új esztendőt. Persze főleg arra gondoltak, hogy hallgassanak el a fegyverek. Az talán csak kevesek fejében fordult meg, hogy ez még nem elegendő a békéhez, így könnyen elhitték, azt is, hogy a végén győztesnek kikiáltott nagyhatalmak a békecsinálók és jótevők, mint ahogyan azt is, hogy a „békeszerződésnek” nevezett gátlástalan nagyhatalmi önkény valamiféle igazságszolgáltatást jelent.

Valójában ennek a háborúnak a győztesei azok a haszonélvező bankok és befektetők voltak, akik mindezt már jó előre, legalább egy évtizeddel korábban így eltervezték. A történelmi dokumentumok tanulsága szerint a háborút már 1916 végén vagy 1917 elején be lehetett volna fejezni, amikor Ferenc József császár halála után az új uralkodó IV. Károly erre ajánlatot is tett. Bár az antant hatalmak (angol, francia) vesztes pozícióban voltak, a német hadsereg Párizs előtt állt, az orosz hadsereg összeomlóban, és az

ajánlat szerint a háború előtti határokig vonulhatott volna vissza mindenki (és még sok millió katona életét kímélhették volna meg), de a háborúból hasznot remélő és az antant oldalt támogató befektetők ezt nem engedték meg a markukban tartott kormányoknak. Inkább a háborúba belerángatták az USA-t, amelynek elnöke W. Wilson 1914-ben még azt nyilatkozta, hogy nem kívánnak részt venni az európaiak csetepatéjában. Ám közben titokban 10 milliárd dollár nem is alacsony kamatú hitellel (!) támogatta az angol-francia oldalt, amiért élelmiszert és hadianyagot vehettek az USA-tól. Maga az USA pedig 34 milliárd dollárt költött 1918 végéig a háborúra. Béke vagy antant vereség esetén mindez elveszett „befektetés” lett volna. Amikor Wilson elnök 1916 végén újra megnyerte az elnökválasztás, bár a háború minél hamarábbi befejezéséről beszél, de a háborús előkészületeket felgyorsították, mert érkezettnek látták az időt, hogy az USA a világpolitika meghatározó tényezője lehessen. Már csak egy jó indítéknak megfelelő ürügyet kellett kiprovokálni, és a lakosságot is felkészíteni arra, hogy szemükben igazságosnak tűnjék a Németország elleni hadjárat. Miközben az elnök azt mondja, hogy „biztosítani kell a világnak a demokráciát”, ugyanakkor egy propaganda-hadjáratot kezdenek a központi hatalmak befektetése céljából. A sajtóban egyre inkább „barbár németek”-ről és „ázsiai primitív hunok”-ról (ezek lennének mi, magyarok) cikkeznek. Rövidesen a kormány milliókat költ és 15 ezer író, újságíró, színész és szónokot foglalkoztat ennek a propagandának a terjesztésére. Az 1915 májusában elsüllyesztett Lusitania gőzös (amint később kiderült, a haditengerészeté volt és hadianyagot szállított), majd az 1917. február 3-án aknára futott (vagy szándékosan felrobbantott?) Housatonic hajó ürügyével a propaganda a tetőfokára hágott, és így áprilisban a törvényhozást nem volt nehéz meggyőzni a hadba lépésről, ami nem érte váratlanul és felkészületlenül a hadvezetést, mert rögvest 3 millió fiataalt soroztak be, és 2 milliót küldtek át Európába. Oda még meg sem érkeztek, de a filmipar máris elkészítette a szabadságot és demokráciát képviselő „hősöket” ünneplő filmeket. Ez is rávilágít arra, hogy a látszólagos semlegesség ellenére ezt már jóval előtte meg kellett szervezni. Ismét igazolódott a régi bölcsesség, hogy aki sokat beszél a békéről, az háborúra készül. Hogy miért volt szükség

barbároknak és vérgőzös hunoknak gyalázni a kijelölt „rossz oldalt”, ellenséget? A válasz sajnos egyszerű, mégsem taglalják mindenütt a történelemkönyvek. A háború befejezése után el kellett fogadtatni a lakossággal azt, hogy ennek a háborúnak a kirobbantója, a legyőzött ellenség megérdemelte a sorsát, vagyis a feldarabolást, amiben fő bűnősként Tisza István és az Osztrák-Magyar Monarchia szerepelt (a francia sajtóban a háború kezdete óta ezt a hazugságot gerjesztették, s nem véletlenül magyar állampolgárokat internálták. Elég elolvasni Kuncz Aladár Fekete kolstorát, hogy mily kegyetlen bánásmódban részesültek azok is, akik addig akár évtizedek óta Párizsban éltek, dolgoztak.). Korábban már előre az olaszoknak ígérték Dél-Tirot, ha az antant oldalán lépnek háborúba, és a románoknak egy országuknál is nagyobb területet (Erdélyt), ha hátba támadják a Monarchiát. S hogy ez a háttérpolitikai sakkjátszma teljes legyen, már tudjuk, hogy az amerikai bankok más feltételekhez is kötötték a háborús hitelnyújtást. Az egyik volt, hogy Oroszországban meg kell dönteni a cári rendszert, és kiiktatni a nemességet és az egyházat a vezetésből. A másik pedig az, hogy az angolok kötelezzék el magukat a palesztin területeken létre hozandó önálló zsidó állam megalakulása mellett, amire az angol külügyminiszter rövidesen ígéretet is tett (Rotschild – Balfour levél, 1917.). Tehát az 1897-ben a Rotschild bankárok támogatásával létrehozott Cionista Világkongresszusnak a bankok és pénzintézmények révén ilyen befolyása volt a nagyhatalmak kormányaira és a világpolitikára. Éppen ezért ösztönözték és támogatták már jóval 1914 előtt is az antant háborús előkészületeit, hogy aztán a zűrzavaros helyzet kedvező terepet teremtsen a politikai zsaroláshoz a céljaik megvalósítása érdekében.

Tehát 1917-ben a vesztesre álló antant országok kormányainak semmiképp nem volt szabad békét kötniük, már csak azért sem, mert Oroszországban a cár márciusi megbuktatása után nem az antant szövetségesek óhaja szerint fordult a kocka, mivel a német titkosszolgálat támogatásával november elején kommunista hatalomátvételt hajtottak végre Lenin vezetésével, aki ezért kiegyezett és békét kötött Németországgal. Ez a veszély, hogy a keleten mentesülő német csapatok átvezényelhetők lesznek a

nyugati frontra végképp veszélybe sodorta a befektetett költségek megtérülését.

Persze a külsőségekre is ügyelniük kell az érzékeny lelkeletű, de tömeggyilkos háborúkat levezénylő diplomatáknak. Olyan jelszavakkal vonulnak hadba, mintha az igazság bajnokai, a szabadságjogok védelmezői, a demokrácia egyedüli letéteményesei lennének. A száz évvel ezelőtti amerikai propaganda olyan mélyen beivódott a lelkekbe, az oktatásb, filmgyártók témáiba, hogy még ma is sikerül elhiteniük az amerikai adófizetőkkel, hogy a pénzükből dollármilliárdokat kell erre (vagyis a hadseregére) költeniük. A Nobel-béke díjat kapott Obama búcsúbeszéde is ezt tükrözte, egy olyan elnökét, aki hét országot bombáztatott, civilek tízezreinek halálát okozva, romhalmazzá téve falvakat és városokat, ahonnan most százezer számra menekülnek az emberek. Elődje Woodrow Wilson kétszínűségéhez sem fér kétség, elegendő elolvasnunk beszédének egy részét, amivel a törvényhozást meggyőzte a háborúba lépés fontosságáról: „... az igazság sokkal fontosabb, mint a béke, és harcolnunk kell azokért a dolgokért, melyek mindig is a legközelebb álltak a szívünkhöz – a demokráciáért, azok jogaiért, akik alávetik magukat a hatalomnak, hogy beleszólhassanak a saját kormányzásukba, a kis nemzetek jogaiért és szabadságáért és a jog egyetemes uralmáért [...] hogy így békét és biztonságot hozzunk minden nemzet számára, és végre szabaddá tehessük a világot.”
(1917. április 2-i kongresszusi beszédéből)

Azóta már tudjuk, hogy mit hozott számunkra ez a „békemisszió”, ahogyan végül a versailles-i Trianon palotában eldöntötték, hogy népünk kétharmada nem a béke és biztonság, nem a szabadság és nem az önrendelkezés sorsára jutott, aminek felülvizsgálatát a mai napig nem engedélyezik. Viszont az USA ettől kezdve döntő befolyást nyert a világpolitika alakításában, a haszonélvező bankok pedig olyan busás bevételekre tettek szert, amelyből újabb háborúkat lehetett támogatni még nagyobb haszonnal. Azóta valamennyi amerikai elnök csak ezeknek a hitelezőknek, fegyvergyáraknak és befektetőknek a támogatásával juthatott hatalomra. Az amerikai termelés produktivitása túlsúlyban a hadiipartól és a hadsereg kiszolgálásától függ, aminek visszafogása (pl. egy béke vagy leszerelés esetén) munkanélküliséghez, áremelésekhez, gazdasági válsághoz vezetne az USA-ban, amit a magukat a demokráciát védelmezők illúziójában tetszelgő polgárok a mai 60 centes benziárak mellett nehezen viselnének el havi 2-3 ezer dolláros fizetésük mellett.

Elgondolva, hogy elmúlt száz év során nem két világháboró volt valójában, mert azóta egyetlen nap sem telt el háborús esemény nélkül a földgolyón, akkor a jelen helyzetben már csak két kérdés marad:

Vajon az új elnök, akit nem a fegyvergyártók támogattak, fel tudja-e ébreszteni ezeket a hamis demokrácia álmába szenderült Csipkerózsikákat?!

Vajon a hadiipari befektetők és hitelezők eltűrik-e azt, hogy rombolásból és tömeggyilkosságokból már nem gazdagodhatnak tovább?

Valószínűleg nagy fordultra nem számthatunk, legfeljebb a szónoklatok színezete változik, de haszon, a szerzés és birtoklás Amerikája ott folytatja, ahol az előző elnök abbahagyta. A hadiipari megrendelések más cégeket érintenek ugyan, de a hitelkamatok címzettje változatlan marad.

Száműzetésben a szülőföldünkön

(A Magyar fájdalom szobránál Debrecenben a 99. évforduló előestéjén)

Akinek nem fáj, az nem érzi, s aki nem érzi, az nem is érti, hogy miért vagyunk mi itt!

Vannak a világban olyan térségek, mint például a Kárpát-medence, amelyet különös kegyelemmel jelölt és áldott meg a Mindenség Ura, Istene, hogy benne az élet lelki gazdagságban kiteljesedhessen.

És vannak szent helyek, mint Csíksomlyó, ahol a tévelygő ember utat és célt találhat, a kóborló lélek megvilágosodhat, ahonnan az eltévedt bárány megtérhet, hazatalálhat, megláthatja és szeretetébe fogadhatja testvéreit, újra felismerheti felnevelő édesanyját. Főleg, ha erőszakkal szakították el tőle gonosz mostohák! Mindenki tanulhat általa, másként találhat önmagára, valódi értékeire, és szebben, jobban, tisztábban és hitelesebben láthatja utána a világot. Legyen az egyszerű halandó vagy őszentsége, a pápa.

Az előző napokban Csíksomlyóban jártam, még mindig a hatása alatt élek, mint mindig, valahányszor megteszem ezt az utat. Tisztábban, hitelesebben,

mélyebben, reményteljesebben hiszem, hogy velünk az Isten ! És népünk évezredek keresztútjának célja és üzenete van: feltámadás és megmaradás! Ezért is hiszem, tudom és vallom, hogy a trianoni ítélet, amit sunyi haszonlesők terveztek el, félrevezetett bírakkal döntöttek el, és parancsszóra nevelt végrehajtókkal végeztettek el. Mindezt csupán megtisztulásunkra és megerősödésünkre mérte ránk a Mindenható. Mert akikre nagy feladatokat bíz, azokra nagy terheket is rak. És ezért nem jöhet létre összefogás és egység a nemzet megtérése és megtisztulása nélkül. A nemes bor és az erős acél is előbb megszabadul a salaktól, hogy küldetését betölthesse. És megtérni soha nem késő, amíg itt vagyunk.

Mert az Istennek célja van velünk! Az ő feltétlen elfogadása, valamint napja és neve tiszteletének parancsolata után a tízparancsolatban szüleink tiszteletére, vagyis véreink s általuk hagyományaink, kultúránk, nyelvünk megbecsülését várja el tőlünk elsősorban: „Tiszteld atyádat és anyádat!” Mi magyarként lettünk keresztények, és keresztényként maradtunk meg magyarnak, embernek, európainak. Ezek alapértékek: nem szélsőség és nem fajelmélet, hanem megtartó emberség és szeretet, család- és nemzetvédelem!

A probléma tehát nem velünk van, hanem azokkal, akik mindezt megkérdőjelezzik!

Nekünk nem megosztottságból kell közösséget teremtenünk, mert nem megosztottak, hanem csak legfeljebb néha idegen szándékból összezavartak, összeugrasztottak, sötétségben és ködben tévelygők vagyunk. Mert vannak idegen lelkű bajkeverők, akikkel többé soha nem kellene közösködnünk, amíg be nem ismerik vétkeiket és nem térnek az emberség, az emberi értékek természetes útjára, mert nem engedhetjük meg, hogy bármikor is beleszólhassanak népünk életébe pénzükkel, hazugságaikkal vagy elkápráztató ígéreteikkel.

Van egy jelentős félrevezetett tömeg is, amely a csábítások, ígéretek és kísértések csapdájába tévedt, megfélelkezve emberi küldetéséről, magyar testvéreiről, az apai és anyai otthonról, családról, hagyományról, nyelvről és kultúráról. Ezek, akik már gyermekkoruktól elveszettek, kisémmizettek és kitagadottnak érzik magukat, mert nem kaptak igaz útmutatást, csak mediális maszlagot vagy hazug történelmet, akikről már József Attila is döbbenetesen kegyetlen láttelepet készített: az apátlan, anyátlan, istentelen és hazátlan, szerető társ és szeretet nélküli, még a legtermészetesebb biológiai létében és nemében is veszélyeztetett húszévesek nemzedéke, akiknek a felkínált tiszta szívét, ha nem vesszük őket észre, nem adunk nekik esélyt a közösségünkben, akkor a Sátán karmai közé kerülnek (anyagi hajsza, becstelen élet, bűnözés, önpusztító mámorba és kábulatba menekülés). És a társadalom gondjai, bajai azzal nem oldódnak meg, ha a bűnözőket elzárják vagy felakasztják. Nyomukban csak szaporodnak a bajok, és pusztuláshoz

vezet a hazugságra épített társadalom gondatlansága, elszabadultsága és otthontalansága. És akkor valóban halált hozó füvek teremnek a sírokon...

Erre a megtévesztett ifjúságra, tévelygő és értékeit vesztett vagy vesztő tömegre kell, kellene jobban odafigyelnünk és vigyáznunk, mielőtt végleg a báránybőrben tetszelgő ordas farkasok áldozataivá válnának! Fizikai és lelki értelemben egyaránt. Mert ők a jövő magyar népe!

A XX. század az egységes világképet megtartó istenhit tagadásának és megtagadtatásának az évszázada volt, ami azzal járt, hogy az emberek ezáltal önmaguk emberi arcát vetették el vagy tagadták meg. Egy ilyen világban az anyagi önzés, a haszonelvű gátlástalanság lett az úr, amely eltapos és szétmorzsol emberi lelkeket, családokat, közösségeket, nemzeteket, népeket és országokat is. A két világháborút és a több száz helyi háborút is a haszonélvező pénzvilág mozgatói tervezték el, amelynek táptalaját a materialista és liberális, majd kommunista és fasiszta istentagadással készítették elő. Amelyekhez mindig találtak bedobható koncot a marakodásra (legyen az faji, vallási, nemzeti, területi vagy kitalált ellentét). És találtak (vagy szerveztek) összeugrasztható hatalmakat, kormányokat vagy érdekcsoportokat, amelyek ilyenkor magas kamatra vesznek fel hiteleket (kitől is?) a fegyvervásárláshoz (kiknek a gyáraiból?). Csak nézzük meg, ki húzott belőle hasznot, és kövessük a pénz útját. És mindig találnak (vagy csinálnak) jó ürügynek számítható követelőző szélhámosokat, akik szeretnek beülni mások helyére, vagyonaiba, házába, elfoglalni mások földjét, országát, akik majd a megkapott ajándékért cserébe bábkormányaik élén örökös hálára kötelezve alázatos és feltétlen kiszolgálói és kamatfizetői lesznek a pénzvilág mikulásainak. Nem másért, hanem ezért kellett előre eltervezett módon rossz és gonosz hírért kelteni a nyugati világban Magyarországnak és a magyar kormánynak, hogy később indokoltnak láttassák a megbüntetését. És mintha a kis népek önrendelkezési jogát támogatnák, de valójában véres hentesek módjára befektetési gazdasági területekre osztották el a Szent Korona Országának kétharmadát. Nem volt szó sem önrendelkezésről, mert színmagyar tömböket csatoltak el megkérdezés nélkül, sem történelmi jogokról, mert akkor figyelembe kellett volna venni, hogy 1849-ben a „művelt nyugat” közreműködésével vagy hallgatólagos beleegyezésével a Habsburgok felszámolták a Magyar Királyság önállóságát és függetlenségét. Csakis a gazdasági és katonai stratégiai szempontokat, nyersanyagot, ásványi kincseket, termőterületet, gyárakat, vasutakat, közlekedési gócpontokat vettek figyelembe – mindezt a maradékország rovására, amit ezzel halálra is ítélték, mint egy cserbenhagyásos gázolás áldozatát, hogy elvérezzen...

A legnagyobb bűnünk rosszakaróink szemében az, hogy nem pusztultunk bele! S legfeljebb három millió koldus, de nem 10 millió halott volt az ára. A jellemtelen rablónépek máig örvendeznek a magyar föld hasznának és a

magyar rabszolgák munkájának. Amikor lenéznek bennünket, magukat veszejtik el, amikor gyaláznak, akkor önmagukat minősítik.

Pedig ezek a kisstílű tolvajok is csak áldozatok, mert csupán lépre csalt cselédek a nagy rablóvezérek markában. Viszont elhitették velük, és végül ők is önmagukkal, hogy az megszerzett konc révén valakikké lettek: ezért olyan magabiztosak, gőgösek, önteltek, beképzettek és gátlástalanok, mert abban a megtévesztésben élnek, hogy ők az ország, a hatalom és a dicsőség, és hogy ezért betilthatnak zászlót, himnuszt, nyelvet, vallást, hitet, történelmet. Elvehetnek templomot, temetőt, iskolát! Azt képzelik, ha átírják a történelemkönyveket, azzal átírják a történelmet is. Azt gondolják, ha a Pokolra kiírják, hogy Mennyország, attól minden szépre és jóra fordul. Olyanok ők, mint az ügyefogyott biciklitolvaj, ha átfesti a lopott holmit, átírja a gyártási számot és ő ül rajta, akkor az már az övé, és soha senki nem követelheti azt vissza, mert a nagykutyaától kapta. Ezért áldozatok ők is, mert a sötétségben csak azt látják, amit pislákoló szellemi mécsesük meg tud világítani, de amikor eljön a teljes megvilágosodás, attól majd megvakulnak, s örök sötétség borul emlékezetükre, mint oly sok hódítóval is megtörtént már ezen a tájon. Mennyi nép járt már ezen a területen az elmúlt másfél ezer évben, de csak a mi maradtunk meg tartósan és folyamatosan, hol kisebb, hol nagyobb teret belakva.

Megmaradtunk, mert mi itthon vagyunk, mert ez az isteni örökségként kijelölt otthonunk, hazánk: a bölcsőtől a sírig. Amit rendületlen hittel és hűséggel védünk és őrünk.

Hiába neveztek ki minket bűnbaknak már a háború előtt a nagyhatalmak, és hiába ásták meg aljas indokkal Magyarország sírját, mégis nekünk kell majd végignéznünk az ő temetésüket. Mert hol van már a gőgös angol gyarmatbirodalom, hová tűnt a francia nemzet büszkesége, mivé lett a felmagasztalt amerikai demokrácia hitele?! Eltűnt, elkopott, korrumpálódott, elkutyult! És hol vannak a tatár, oszmán, osztrák, német és szovjet hódító seregek immár? Így kell eltűnnie a megnyomorító román, szerb, cseh és ukrán megszállás nyomainak is!

Eddig minden önkényes hatalom belebukott a győzelmébe, mert megtagadták az alázatot és az isteni rendet, és önmagukat akarták a világ urává tenni. Pedig emberi erővel istenné nem lehet senki, de isteni erővel emberré lehetünk, csak hinnünk és akarnunk kell. Népünk számára mindig ez mutatott kiutat. Zrínyi is ezt hirdette, Rákóczi is ezt tűzte zászlajára a hazáért és szabadságért vívott küzdelemben.

Az összetartozás, az együvé tartozás, a valahová és valakikhez tartozás érzése egészségvédő tényező is, erősíti az ellenálló képességet, ezért lenne kívánatos népünk lelki egészségét és EGÉSZ-SÉGÉT minél hatékonyabban táplálnunk. Ehhez meg kell tisztulnunk lélekben is. Meg kell szabadulnunk

az idegen lelkű megtévesztő és megosztó fogalmaktól is! És mindjárt könnyebb lesz! Mert nincs sem baloldal, sem jobboldal! Ezt az ostoba politológiai csőbehúzást olyanok találták ki egy párizsi nagypáholyban, akik ezzel akarták megvezetni, kisémmizni és lelke velejéig uralni a francia népet. Ez jó kétszáz év alatt olyan jól sikerült, hogy lassan immár francia nemzetről nem is beszélhetünk, mert ebben az agyalágyultságban elvesztették szellemi immunitásukat, nemzeti védekező képességüket. És a nemzetvédelmet jelentő nacionalizmus szót megbélyegzőleg használják a más nemzetet és népet gyűlölő sovíniszta kifejezés helyett. Nem minden aljas szándékot nélküli ez a fogalomzavar. Immár a keresztény, a férfi és nő, a család és nemzet szó is tilalmi vagy kerülendő szavak közé kerül. És Európa cinkos módon hallgat, behódol ismét ugyanazon falánk, mohó és gátlástalan gengsztereknek, akik Trianont is eltervezték.

Nincs sem jobb- sem baloldali emberi vagy politikai értékrend ! Mert az emberi értékeket és emberi viszonyokat nem lehet horizontálisan, vagyis vízszintesen megítélnünk, mint valami tápláló humuszt vagy a kiterített halottat. Az emberi értékrend úgy rendeződik, ahogy a költői kép pontosan mutatja: „Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” Ettől teljes az emberi lét ! Tehát függőlegesen: a Pokol mélységes bugyrai és az Ég magassága között bennünk vannak a létrafokok. És az értékelésnél nem csak az számít, hogy melyik fokán állunk éppen, hanem főleg az, hogy merre, milyen irányban nézünk és haladunk. Fölfelé az isteni rend, a mérték, szeretet és emberség irányába. Vagy pedig lefelé a sátáni gonoszság, önzés, képmutatás, csalás, harácsolás, hatalomvágy, gőg és beképzeltség, telhetetlenség, becstelenség és kárhozat felé. Nem az a kérdés leginkább, hogy hol állunk, mert az lehet mások döntésének az eredménye is, hanem az, hogy mi a célunk, merre haladunk, merre nézünk, milyen értékek fontosak számunkra !!!! Mert a legnagyobb mélységből is van kilábalás, van megtérés, elérhető az üdvösség, ha nyitott, tiszta szívvel és lélekkel, szerető emberséggel, jószándékkal, elszántsággal és kitartó akarattal vágunk neki. De a legmagasabb fokról is mélységbe zuhanhat, akit elvakít a pénz, a hatalom, a rang és a semmittevés, és akit a múlandó anyagi világ elcsábít, rabul ejt, elkápráztat, magával ragad.

Ha ezeket meglátva, ilyen szemmel nézzük a társadalmat, népünket, akkor talán több testvérre és kevesebb ellenségre találunk népünk soraiban. Akkor mindjárt könnyebb az együttműködés, az egymásra találás és összefogás.

Ha egyre többen ismerjük fel, hogy álmaink és céljaink közösek, mert valóban értékesek, akkor ezek megvalósulása is reményteljesebb. Amikor harangszót hallunk, az jelenthet halált és temetőt, de jelezhet feltámadást is. Mi vajon milyen reménységgel állhatunk meg itt a 99. évfordulón?

Amikor Trianonra és szétszakítottságunkra emlékezünk, akkor fel kell ismernünk minden akadályt, ami elválaszt, elfordít vagy eltakar egymástól. Hogy közös erővel kimondhassuk, kérjük, követeljük, az igazságosság és méltányos elbírálás alapján a hazugságok és igazságtalanságok felülvizsgálatát, s az erkölcsi jóvátétel (az igazság deklarálása) után az egyéb kártételek után járó kárrendezést!!!!

Miért vagyok most itt a Felvidékről? Hogy elmondjam: 100 év óta gonosz mostohák karjaiba löktek minket a pénzvilág kerítői, de mi nem mondtunk le arról, hogy visszatérjünk édesanyánk kebelére. Mert mindenkinek csak egy édesanyja van, s tudjuk, hogy él, visszavár minket minden égtáj felől hogy egy test és egy lélekként lehessünk magyarok Magyarországon, a Szent Korona Országában. Ennek egyetlen útja a bűnös szerződések felmutatása, a határok eltörlése, az önrendelkezési jog teljes megadása.

Nem elutazással vagy elköltözéssel szeretnénk visszakerülni eredendő alanyi jogainkba, hanem területtel együtt. És mi tudjuk: édesanyánk vár és szeret minket! Mi is hazára, otthonra, gyermekeit szerető és gondoskodó édesanyjára vágyunk szülőföldünkön! Ami nem bűn, hanem az emberi lét legtermészetesebb vágya. „Mert nem vagyunk árvák, van Édesanyánk!” És velünk az Isten!

Bátran mondhatjuk tehát: Igazságot Magyarországnak! És igazságot Európának!

Elvárjuk Európától, hogy hajoljon meg a magyar nemzet nagysága előtt! Tartoznak nekünk ennyivel ! Már a déli harangszó is elmondhatja, hogy miért!

Pozsony, Komárom, Kassa, Beregszász, Munkács, Ungvár, Nagyvárad, Kolozsvár, Csíkszereda, Arad, Zenta, Szabadka, Lendva és még sok száz magyar város és térsége várja a keresztút és keresztrefeszítés után a Feltámadást!

.....

Székelykapu

„Áldás a bejövőre, békesség a kimenőre!”

Számomra Székelyföld ott kezdődik, ahol még az ilyen feliratú kapuk állnak és szolgálnak a házak előtt. A románokkal mesterségesen betelepített határvidéken rozsdás vaskapuk, vagy csak szemétkupacból rakott „kerítés” jelzi a telekhatárt. A kultúrák akarva vagy akaratlan, így találkoznak. A székelykapu egy ősbibb és kiforrottabb hagyományt, életmódot, életformát is tükröz díszítéseivel, jeleivel, faragásaival és elhelyezésével. Láttam olyan parcellát, ahol először elkészült a kapu és kerítés, és csak ezután fogtak az építkezéshez: a telekre már áldással érkeznek az építők, mert otthon, családi fészket, közösségi magot akarnak létrehozni. Mag és magyar, hun és hon közös tőből fakadó szavak, mint a szerte ágazó fa közös gyökere.

Így vagyunk jelen, így maradtunk meg ebben a tájban, földben, így élünk e megszentelt és megáldott térben már másfél ezer év múltán is. Székely és palóc mindig is hamarább, gyorsabban és könnyebben megértette egymást. A közös gyökér és közös sors így hangolja össze a lelkeket akár többszáz kilométeres távolságból is.

Őshonos hazánkban, a Kárpát-medencében a kapuk megnyíltak a vendég számára, de a jó szándékkal érkező menekültek előtt sem zárultak be. Ám bereteszelték a lopva érkező tolvaj, a pusztító fegyveres vagy a romboló eszmék megállítására. Nem mindig sikerrel, s nem ritkán a hátsó kerítésen át törtek ránk, és az is megesett, hogy a jóhiszeműen befogadottak éltek vissza a bizalommal, s belülről nyitották meg a kaput az ellenség és a téveszmék előtt.

„Megfogyva bár...” ... mégis talpon maradtunk. Megerősödve az elmúlt száz esztendő sorscsapásai alatt.

Csak csüggednünk nem szabad, mert az örömhír azoknak ad reményt, akik az áldás és békesség üzenetének titkait lelkükben is őrzik.

*„Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul,
és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn,
amely meghasonlik önmagával.” (Máté, 12. 25.)*

(az alábbi vers 30 éve született, amikor a falvak lerombolásával akarta a gógös és önkényes román vezetés szétszórni és felszámolni a székely népet. Jelen időben a lélek otthonai ellen küldenek lánctalpas eszméket.)

SZÉKELYKAPU – '88

nézzétek őket

az útra kelőket

csak féltett álmukat cipelik tovább

micsoda kínok perzselik őket

micsoda rémes éjszakák

odahagynak kertet legelőket

utánuk összedől a ház

a virágzó fákat aprítják tüzelőnek

s korsók roppannak a dózerek alá

hová mennek

tán maguk sem tudják

mit hagynak el

nem is érzik még
hazátlanok a szülői házban
hontalanok
hol minden ősük élt
egy gonosz szellem jár
a temetőben
árnyékában gyilkos rettegés

(utóirat)

emitt a múlt
amott a remény
közötte
szögesdrót-gondolat
erre a tél még túl kemény
s a pusztulás búze fojtogat

.....

Szent István napi Nyílt levél

a trianoni diktátum felülvizsgálata ügyében:

***Áder Jánosnak, Magyarország köztársasági elnökének
Kövér Lászlónak, Magyarország Országgyűlése elnökének
Orbán Viktornek, Magyarország miniszterelnökének
Patrubány Miklósnak, a Magyarok Világszövetsége elnökének***

TISZTELT ELNÖK URAK !

Ideje van a szólásnak, és ideje van a cselekvésnek is. Az első világháború befejezésének és a szégyenletes trianoni békediktátumnak 100. évfordulója közeleg. Elérkezett a határozott tettek ideje! Minden további halogatás, hallgatás, elhallgattatás vagy ködösítés bűnnek számít, mert a hazugságokkal elbódított és engedelmes birkanyájja alázott emberiséget már a XX. század elején is az anyagi önzés és az erőszak zsákutcájába terelték. Az egymásra uszított népek öldöklésének, embermilliók halálának és az elpusztított értékeknek csupán egyetlen igaz magyarázata lehet: a feszültségekből, viszályokból és háborúkból hasznot húzó hitelezők, fegyvergyártók és befektetők

aljas szándéka. Nem faji, nem vallási, de még csak nem is nemzeti indíttatású ez a világméretű bűntény, mert ezek csak ürügyként szolgáltak és szolgálnak ma is a felvásárolt sajtóval és propagandával gerjesztett, titkosszolgálatokkal szervezett konfliktusokhoz. És hogy a valódi okokra ne derüljön fény, és az igazság kiderítésére ne kerülhessen sor, ezért van szükség az anyagi, istentagadó, emberi és erkölcsi értékeket elutasító magatartásformák liberalizálására, a bűn és az erény egyenrangúsítására, és újabban a megtartó nemzeti és keresztény értékeket őrző közösségek felhígítására, összezavarására, szétzüllesztésére és az országok kamatrabszolgaságba taszítására.

Ideje tehát lerántani a leplet, felmutatni az igazságot, megnevezni a bűnösöket, számonkérni a felelősöket, és jóvátenni, amit még lehet! Mert a háborúkért bűnbakká minősített, vesztessé alázott, megcsonkított népek és országok kisémmizése nem igazságszolgáltatás volt, hanem a haszonélvezők önkényes bíraskodása. Mert a versailles-i Trianon palotában 1920-ban Magyarországra kényszerített döntés bűntény volt, immár hiteles dokumentumokkal igazolhatóan előre megfontolt módon aljas szándékkal elkövetett erőszak, amely nem csupán az ország kétharmadát szolgáltatta ki gonosz mostoháknak (a befektetőket kiszolgáló kegyenceknek), de a megcsonkított maradék országrészt is cserbenhagyásos áldozatként, kezétől-lábától megfosztottan pusztulásra, illetve önfeladásra ítélte, és ezzel olyan kényszerpályára lökte, amely törvényszerűen vezette a második világháború vesztes csapdájába, amelynek következményeként az újabb békediktátum 1947-ben a trianoni bűntényt a kommunista diktatúra fennhatóságával is megtette, miközben háborút kirobbantó ill. német oldalon harcoló országok kerültek a győztesek közé, pl. a Szovjetunió, Románia és Szlovákia (jutalmul, mert Csehszlovákia minden jogalap nélkül átadta Kárpátalját a Szovjetuniónak, hogy annak hídfőállása lehessen a Kárpát-medencében, vazallusai ellenőrzésére, Benes pedig cserébe elnyerte Sztálin támogatását a magyarok és németek likvidálásához). Tehát ismét nem a háborús szerepvállalás volt a döntő, hanem egyéb okok játszottak közre az egyes országok besorolásának megítélésekor.

Elsődleges tény, hogy Magyarország nem volt, mert nem is lehetett az első világháború kirobbantója, amivel már a háború alatt is tömény hazugságként vádolták, hogy a háború végén a közvéleménnyel is el tudják fogadtatni az ellene előre eltervezett és elkövetett erőszakot, mint a „bűnös állam megbüntetését”. A csalást és hazugságot az alábbi tényekkel tudjuk cáfolni:

- A Magyar Királyság 1914-ben nem volt független és önálló állam. Ettől 1849-ben nemzetközi erőszak fosztotta meg, és az 1867-es kiegyezés és a duális Monarchia létrejötte sem külügyi sem hadügyi kérdésben nem engedett önállóságot. Mindvégig a magyar érdekektől idegen Habsburg császári akarat érvényesült.

- *A világháborút a nagyhatalmak már jó előre, évekkel korábban eltervezték és felkészültek rá (Anglia, Franciaország, Oroszország és Németország is).*
- *Hiteles dokumentumok igazolják, hogy egy háborúra az Osztrák- Magyar Monarchia készült fel legkevésbé.*
- *A háborús konfliktust kiprovokáló ürügyet, a merényletet szervező szerb terroristákat mind az orosz, mind pedig a német titkosszolgálat támogatta, hogy a Monarchiát tehessék bűnbakká a háborúért a trónörökös meggyilkolása kapcsán.*
- *A merénylet után a Monarchia koronatanácsában a magyar miniszterelnök, Tisza István a háború ellen szavazott. A német diplomácia azon fenyegetése miatt kényszerült beleegyezni egy hónap múltán a császár óhajába, miszerint az elkerülhetetlen háborúban a magyar vétó miatt Németország nem nyújt segítséget az Erdélyt és Kárpátalját érhető, súlyos magyar veszteséggel járó keleti orosz támadás esetén. Az csak természetes, hogy amikor mégis hadba léptek, akkor tisztségéhez méltó módon mindent megtett a minél sikeresebb és minél kisebb magyar veszteséggel járó hadügyi helyzet biztosításáért. A háború végén, a Monarchia felbomlását követően megszűnt titoktartási kötelezettsége, de miután bejelentette, hogy az Országgyűlés előtt mindent feltár, akkor bérgyilkosok végeztek vele, így a győztesek Párizs melletti „béketárgyalását” nem zavarhatta meg a háború kirobbantásának igaz története, s a francia tankönyvek máig Magyarország döntő felelősségéről írnak.*
- *Az országhatárok megrajzolásakor, de utána sem tették lehetővé a népszuverenitás kinyilvánítását, vagyis az önrendelkezési jog alkalmazását. A mai napig sem volt erről népszavazás az elorzott területeken! Csupán egyetlen város kapott rá esélyt, Sopron, amely hűséggel mégis a megcsonkított Magyarországot választotta a Burgenlanddal megjutalmazott Ausztria helyett. Ezt követően ezt az emberi alapjogot nem engedélyezték az utódállamokban, követelőit meghurcolták, sőt megölték, mint például a cseh megszállás elleni pozsonyi tüntetés néhány résztvevőjét (1919. febr. 12-én 7 halott, 23 súlyos sebesült a sortűz után!).*
- *A cseh, román, lengyel, szerb esetben hivatkoztak a történelmi jogfolytonosság alkalmazására, a korábbi királyságok területi megújítására, de a Magyar Királyság jogfolytonosságára ez nem vonatkozott, sőt annak területi többségét a szomszédos államalakulatok kapták jutalmul, mint például Magyarország teljes északi területét az egy milliányi magyar őshonos lakosságával együtt Csehországnak juttatták (egy olyan területet átadva, amit Csehország soha előtte nem birtokolt), amiért Csehszlovákia a francia befektetések érdekszférájába kényszerült (tőlük kaptak hitelt elég magas*

kamatra például a hadsereg felfegyverzésére, kiképzésére, hadászati művek megépítésére, amit a francia hadseregtől és cégektől rendeltek meg).

- Trianonban hivatkoztak a nemzetiségi határok jogosságára is, de 3,5 milliónyi őshonos magyar által többségben lakott területet rendeltek idegen uralom alá, például Székelyföldet, Partiumot, Csallóközt, Bodrogközt, Bánátot, Kárpátalját (ahol csehek, ill. szlovákok nem is éltek).

- Valójában a mesterségesen létrehozott új államhatárok kialakításakor csupán az antant hatalmaknak kedvező, főleg francia szempontokból előnyös gazdasági, befektetési és katonai-stratégiai szempontok érvényesültek (nyersanyagforrások, bányák, termőterületek, vasutak, közigazgatási központok, hegyek, folyók elnyerése).

- A Szent Korona alá tartozó terület egyes részeit ideiglenesen bitorló Csehszlovákia, Jugoszlávia és a Szovjetunió (1945-től Kárpátalja bekebelezője) már felbomlott, ezért a nyomukban hatalmat gyakorló országokkal (Szerbia, Horvátország, Szlovákia és Ukrajna) új megegyezést kell szorgalmazni, főleg az őshonos nemzeti közösségek jogaira vonatkozó nemzetközi normák alapjait igényelve (önrendelkezés, önigazgatás stb.).

Elmondható tehát, hogy sem a tisztességet követelő keresztény erkölcsiség, sem az emberséget tápláló görög bölcsesség, sem az igazságosság jogi alapelvei nem kaptak szerepet, csak a nemzetközi nagytőke és pénzvilág hatalmasainak önző érdekei.

Ráadásul az utódállamok még a trianoni szerződés követelményeit sem tartották meg, mert a területükön élő magyar közösségek statisztikai eltüntetésén (hamisított népszámlálással), fizikai beolvasztásán (iskolarendszeri és anyanyelv-használati korlátozásokkal) vagy szétszórásán és felhígításán (mesterséges, államilag támogatott betelepítésekkel) fáradoztak, illetve földreform címén a magyarok gazdasági önállóságát és erejét is korlátozták, és az intézkedések ellen a tiltakozókat a többiek megfélemlítésére meghurcolták, bebörtönözték, száműzték. A magyarok ezeken a területeken több mint ezeregyszáz éves őshonosságuk ellenére a mai napig csak jogaikban korlátozott másodrendű állampolgárok. Például az anyanyelvük nem egyenrangú a hivatalos államnyelvvel, önrendelkezési jogukat tiltják, nemzeti történelmük oktatása korlátozott, de kötelező a magyar nemzetet gyalázó hivatalos tananyag tanítása, és a magyar nemzeti jelképek használata államhatalmilag szankcionálható.

Mindezek ismeretében jogos a követelés, hogy nem szabad tovább sem a magyar népet, sem a világ közvéleményét tudatlanságban, tájékozatlanságban és hazugságban tartani erről az időszakról!

A 100. évforduló közeledtével tehát elvárható, hogy Magyarország vezetése fontosnak tekintse a tényfeltárást és hiteles tájékoztatást mind a tudományos

kutatás, mind az oktatás és tömegtájékoztatás terén. Erre a célra jelentős (legalább egy Magyarországon rendezett világesemény támogatására méltányos 10 és 50 milliárd forintnyi) összeggel ki kellene szélesíteni a tényfeltárást és az adatok összehasonlítását a külföldi levéltárakban is, akár külföldi kutatók bevonását is igénybe véve (a Kárpát-medence mellett főleg az azóta szabadabban kutatható angol, francia, olasz, orosz, olasz és amerikai területeken, visszamenőleg legalább a berlini kongresszusig (1878)). Feltárni, magyarul is hozzáférhetővé tenni az angol-francia-orosz diplomácia háború előtti és alatti, akkor még titkosított dokumentumait, (például az 1909-es májusi londoni francia-angol megegyezést, vagy az USA hadba lépésének előkészítését, okait, feltételeit, illetve IV. Károly békeajánlatának elutasítását, avagy Olaszország kimaradásának előkészítését a háború elején). Megismertetni, összefoglalni a német-osztrák diplomácia meghatározó elemeit. Kimutatni, hogy milyen bankok és cégek mely országnak, milyen hiteleket nyújtottak, milyen feltételekkel a háború előtt és alatt, majd később az utódállamokban is, és milyen haszonnal járt számukra ez a tevékenység. Elemezni e korszak politikai szereplőinek emlékiratait is, amelyek főleg az írásos nyom nélkül maradt háttér-tárgyalásokra, titkos találkozókra vonatkozó adatokkal. Feltárni a Kis Antant (cseh-román-szerb) bizalmas egyeztető találkozók anyagait, Magyarország és a magyarok ellen foganatosított terveket. Feltárni a nemzetközi szabadkőműves, bolsevik, cionista és pénzügyi szervezetek befolyásolási rendszerét Magyarország nemzeti és keresztény jellegének felbomlásztására, államiságának felszámolására, idegen érdekek hatalomra juttatására. Nyilvánosságra hozni magyarul is a versailles-i tárgyalások Magyarországot érintő jegyzőkönyveit. Összegyűjteni és közzétenni Károlyi Mihály, Kun Béla és társaik szerepét Magyarország tönkretételében 1918-1919 folyamán. Fejlesztési támogatásban részesíteni azokat az intézményeket és szervezeteket, amelyek eddig is jelentős eredményeket mutattak fel a tényfeltárást terén (Trianon Múzeum, Trianon Társaság, Magyarok Világszövetsége, Rákóczi Szövetség, Trianoni Szemle stb.).

Ezeket a kutatási eredményeket a szakmai konferenciák keretében elvégzett egyeztetés után sürgősen átvezetni az egyetemi oktatásba, tankönyvírásba valamint a pedagógusok szakmai továbbképzésébe. A feldolgozott szakmai anyagok alapján ismeretterjesztő könyvek, filmek, sajtóanyagok elkészítésére kiírt pályázatokkal megcélozni a magyar közönséget határookra való tekintet nélkül, és a világnyelvekre (és a szomszédos népek nyelveire) lefordítva eljuttatni külföldi könyvtárakba, egyetemekre, intézményekhez és diplomáciai testületekhez.

Ilyen megalapozottsággal lehet elkezdni, bár sok évtizedes késedelemmel az önrendelkezés megadásának igénylését, a bűnös és igazságtalan döntések felülvizsgálását és a jóvátételi követelmények kidolgozását és benyújtását.

A realitások ismeretében nem kell csodálkoznunk, ha mindezt nem fogják jó szemmel nézni sem a háborús befektetők haszonélvezőinek örökösei, sem

az elrabolt területekkel indokolatlanul megjutalmazott országok vezetői. Tudjuk, hogy az Európai Unióban nem népszerűek Magyarország legjogosabb emberi értékeit védelmező intézkedései sem, de a közvéleménynek meg kell tudnia, hogy a mai demokratikusnak nevezett országok valójában a pénzvilág által közvetve vagy közvetlenül manipuláltan működő rendszerek, és éppen ezért összeomlásra vannak ítélve, mert nem tarthatók fel büntetlenül hosszú ideig. Olyan szövetségeket kell találnunk, akiknek a keresztény értékrend és a nemzeti közösség megtartása értéket jelent, vagy legalább nem viszonyulnak hozzá ellenszenvvel.

Magyarország és a magyar nemzet csak úgy tudja kivédeni, hogy ne maradjon a romok alatt (mint már többször is a XX. században), ha minden téren felkészülten néz szembe a várható eseményekkel, és nem adja fel azt az emberi értékrendet és mértéket, ami eddig megtartotta egy évezrednél is hosszabb ideig Európa közepén: a keresztény és nemzeti identitását ! Mert magyarként lettünk keresztények, és keresztényként tudtunk megmaradni magyarnak ! Szent István, Szent László, IV. Béla, Hunyadi János és Mátyás, Zrínyi és Rákóczi, Kossuth és Széchenyi, Esterházy János és Márton Áron püspök is ezért élt és halt. Számunkra sem marad igazabb és jobb választás, bármely oldalról is nézzük, ebben kell közösséget vállalnunk. S aki ezt elveti, azt sem zárjuk ki, de annak tudnia kell, hogy önmagát rekeszti ki nemzeti egységünkéből.

Mi, akiket nem a végzet, hanem az emberi aljasság juttatott idegen uralom alá, gonosz mostohák kezére, nem mondtunk le soha igazi édesanyánkról (bár vannak, akik megintogtak, és elfelejtették édesanyánk arcát, nevét és ölelését), és édesanyánk sem mondott le rólunk, bár gyakran csábították bűnre a lelkéből kifordult világ hatalmasai és kerítői, hogy mondjon le gyermekeiről, tagadja meg őket, s nyugodjon bele a megváltoztathatatlanba. Mi tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, hogy a „népek Krisztusaként” Golgotát járunk, olyat, amivel már a jövődőért is megbűnhődtünk talán, de reménykedünk, bízunk és hiszünk a feltámadásban nemzetünk számára is.

Tisztelt Elnök urak !

Kérem Önöket, hogy ilyen reménységgel és hittel cselekedjenek a nemzetünk sorsa iránti felelősség kötelezettségével járó tisztségükben.

Velünk az Isten!

Tisztelettel:

Mihályi Molnár László,

1992-ben az felvidéki magyarok választott képviselője az utolsó előtti és utolsó csehszlovák parlamentben, a magyar frakció (Coexistencia) vezetője, az Együttélés Politikai Mozgalom akkori alelnöke

Kelt Szepsiben (Felvidék) az Úr 2017. esztendejében, Szent István napján

---

NAGYTÁRKÁNYI ÜZENET

A MAGYAR NEMZET SZÁMÁRA ÉS A JOGTIPRÓK FELÉ IS !

Itt vagyunk a Tisza kanyarulatánál, ahová határokat rajzolt a huszadik századi nagyhatalmi gőg és önkény, amely az uzsorások és fegyvergyártók hasznát valamint az emberiség szenvedéseit gyarapította, és egy évszázada súlyos árnyékot vet az európai műveltség értékeire, igazságérzetére és becsületére.

„A folyó közepe most országhatár, a vízhát láthatatlan vonalán túl tiltott világ. .... a (tárkányi) legények falkája úszik a vízen lefelé... közepén, a tiltás és kísértés vonalán. Tudják, abban az Isten kertje állapotban ez a legveszélyesebb, mégis kockáztatják. Így vetik meg a tiltást... golyószórósorozattal partra parancsolják őket .... e meztelen libasor a határőrség egyre magasabb instanciái

elé került: forgószél parancsolta őket a parancsoló arcok elé: őrmester, hadnagy, százados, és kihallgatta őket tábornok is. Virtuskodó legények egy szál gatyában. A virtust valami kimondatlan igazságérzet forralta szájukba: nem értették, hogyan lehet elválasztani folyót a folyótól, vizet a víztől, hogy lehet a dolgokat elválasztani önmaguktól?” - írta a Kossuth-díjas Dobos László erről a partról Sodrásban című regényében.

Ez az a táj, amely már legalább két évezred óta a szkíta, hun, avar és ugor elődeinknek otthona, amely itt érlelődött magyarrá nyelvében, hagyományaiban, szokásaiban és írásbeliségében is. Mert nekünk itt ősi birtoklevelünk a magyar nyelv és a magyar rovásírás! Mégis föld- és országbitorló hadak és népek dúlták fel rendszeresen az elmúlt évszázadokban. De mi magyarok mindig itt maradtunk: ezért vagyunk mi itt jogos államalapítók és őshonos nemzet. Nem szórvány és nem kisebbség, de idegenek által leigázott, keresztre feszített, de teljesen el nem pusztított és be nem olvasztott, dacosan ellenálló és élni akaró magyar nép.

Ez a táj őrzi e hon megtartóinak történelmi nyomait, kezemunkájának eredményeit, amikor a nádásokba menekülők télen előjöttek és visszavonulásra kényszerítették a tatárt, amikor jó harcos katonákat, Bornemissza Gergőket küldtek Eger várába Dobó István mellé, amikor talpasokat toboroztak Rákóczi zászlaja alá, amikor Kossuth Lajos hívószavára indultak harcba a szabadság és függetlenség védelmére. Ezek a mi bűneink, hogy védjük és őrizzük azt, ami eredendően a miénk. Ezt nem érti még ma sem az emberi értékeitől elfajult, haszonleső és értékvesztő liberalizmus és uniós korlátoltság.

A földünkre, kincseinkre, értékeinkre pályázó idegenekkel nem az a baj, hogy törökök, Habsburgok, szlávok, románok, szovjetek, kommunisták vagy muzulmánok, hanem az, hogy az isteni szándék szerint rendezett világunkat akarják elrabolni, lelkünket megtiporni, hogy behódoljunk a betolakodók szokásainak, nyelvének, vallásának és egész rendszerének, hogy csak

kiszolgáltatott cselédek lehessünk őseink földjén. EZ AZ ALANTAS SZÁNDÉK vezette a trianoni hóhérokat és a benesi dekrétumok megfogalmazóit egyaránt: elvenni földet, birtokot, nyelvet, éneket, hitet, templomot és iskolát.

NEM CSAK A HIMNUSZUNK ÁLL AZ ÚTJUKBAN, hanem mi, mindannyian, akik nem akarunk gyáván meghunyászkodni, sunyi alkukat kötni és nemzetvesztő kormányokhoz dörgölődni, nem akarunk kiszolgáltatott cselédek vagy parlamenti bohócok lenni örökös szülőföldünkön, és sem hagyományainkat, sem földünket nem kívánjuk eladni vagy feladni!!!

Himnuszunkat sem ! Nyelvünket sem! Zászlónkat sem!
Szülőföldünket sem!

Ez nem csupán jogunk, hanem elődeink emlékéhez hű kötelességünk is. Gyáva és becstelen, aki mégis megteszi!

A történelem minket igazol, bár a gyarló történetírásnak nincs mindig szerencséje az igazmondáshoz!

Most azért vagyunk itt, mert nem akarjuk elveszíteni emberi arcunkat, mert „aki embernek hitvány, az magyarnak is alkalmatlan”, nem akarjuk elveszejteni gyerekeink és unokáink jövődjét, mert ez a hatalmas kultúrkinccs, amit átadhatunk, csak ebben a földben tud megmaradni, felragyogni és kibontakozni. És világ csodája, de az elmúlt évszázadok minden sátáni fondorlata ellenére sem pusztult el.

Minden eddigi nemzedék az életét tette fel rá, és helytállásával fizetett érte. Ajándékba kaptuk őseinktől! Miért fosztanánk hát meg tőle utódainkat !?

Ezért kérjük és követeljük a huszadik századi önkényes és jogfosztó békeszerződések igazságtalanságainak felülvizsgálását és a károkozások jóvátételét!

Kérjük és követeljük az embertelennek minősíthető benesi dekrétumok felülvizsgálatát, a jogtiprások következményeinek kárpótlását és jóvátételét.

Kérjük és követeljük Esterházy János teljes rehabilitálását!

Követeljük nemzeti jelképeink (zászlónk és himnuszunk) szabad használatának törvényben rögzített védelmét !

Kérjük és követeljük a Szlovák Köztársaság területén élő magyar nemzeti közösség államalkotó nemzetté nyilvánítását az alkotmányban, a magyar nyelvnek svájci mintára a szlovákkal egyenrangúvá tételét alkotmányos jogként.

Kérjük és követeljük a magyar közösség számára a területi önrendelkezési jog megadását, alkotmányos jogként.

Kijelentjük, hogy a felvidéki magyar nemzeti közösség számára csak az olyan érdekképviselet elfogadható, amelyik mindezeket az alapértékeket vállalja, programjára tűzi és kiáll mellette. Mert nem a parlamentbe jutás a legfőbb cél, hanem elsőrendűen népünk érdekeinek tisztességes vállalása.

Összefogásra szükség van, de ezt csakis megtisztulva, a levitézlett képmutató bohócok nélkül, a becsület és igazságosság alapján tehetjük!

Elegünk van a becstelen alkukból, haszonleső taktikákból, halogató képmutatásból és nemzetáruló jellemtelenségekből!

Sem földünket, sem nyelvünket, sem lelkünket, sem Himnuszunkat megtiporni nem hagyjuk!

Isten minket úgy segítjen! Áldjon, védjen és szeressen !

(Elhangzott Nagytárkányban, 2019. május 5-én a himnuszvédők nagygyűlésén.)

.....

Megpróbáltatás, mely felemel és megerősít

Amikor nemzetünk elleni kisemmizés, lejáratás és módszeres megfélemlítő hadjárat folyik, akkor mi e gonoszságra azzal válaszolunk, hogy emlékezünk és építkezünk. Ahogy az építő megőrzi a szilárd és tartós köveket, úgy őrizzük emlékeinket és népünk történelmi emlékezetét. Jogtiprások, nyelvtörvények, zászlótörvények, himnusz törvények fogalmazódnak, ahogyan az elmúlt száz évben folyamatosan, mert akit nem illet a csalással elorzott holmi, annak égeti a markát, tarisznyáját és emlékezetét. Sem a magyargyalázások, sem az jogtipró eljárások, sem a rágalmozó propaganda nem változtathatja meg a tényeket! Legfeljebb a részlelhajló sajtót vagy történetírást. Ez történt 1945 után, ez történt 100 éve Trianonban, és 170 éve Aradon is a magyar önbecsülés gerincét akarták összeroppantani a hatalom bitorlói és a felbérelt hóhérok. Az, hogy most itt

lehetünk, hogy mindezt szabadon elmondhatjuk, azt jelzi, hogy *„megfogyva bár, de törve nem: él nemzet e hazán.”* Minden gonosz szándék megtört azon, amit úgy nevezhetnénk: a magyar nemzet titka.

Bár a Szent Korona Országának önállóságát és függetlenségét 500 éve felszámolta a török hódítás és a Habsburgok kapzsi fennhatósága, amelyek csak kifosztandó gyarmataként ragaszkodtak hozzá, ám népünk bölcsei mindig tudták, hogy ez igazságtalan, ezért mindig akadtak elszánt és bátor előljárók, akik helyre akarták tolni a kisiklatott történelmet. Ezt az áhított szabadságot kereste bő 300 éve Rákóczi Ferenc is. Isten segítségét kérte, ezt tűzve zászlajára is: *Cum De pro Patria et libertate.* Az Istennel a Hazáért és szabadságért! Hiába nevezték magukat kereszténynek a bécsi trónbitorlók, mert ezt a jelzőt nem viselheti az, aki más országokat leigáz, és népeket tart rabságban. És aki megtagadja népét, nemzetét, családját, főleg a szorongattatásban, az Jézust is elveti.

Ezt tudatosították 1848-48 hősei és mártírjai is, bár nem akartak azokká válni. Tették a dolgukat, emberi kötelességüket hűséggel a néphez. Köztük azok is, akik nem is itt születtek, magyarul sem tudtak, de szívükbe zárták a nép imába foglalt tiszta szabadságvágyát. Nem lehetett kitérni előle. Mert azt is látták, hogy Magyarországon nem egy alkalmi elégedetlenségből fakadó lázadás zajlik, mint Európa többi országában, hanem egy több évtizedes reformkori érlelődés betetőzése, egy felkészült réteg által vezetett vértelen forradalmi változás. Nem került volna erre sor, ha Mária Terézia magyarokat átnevelő programja sikeresen megvalósul, és a magyar nemesség, a vezető réteg teljesen behódol és beolvad, és császárhű lojális németként adják át a terepet, Magyarországot a hatalom elképzeléseinek. Éppen ezek a lélekromboló tervek ébresztették fel a magyar önismeret és önbecsülés igényét

mindazokban, akiknek a pénznél, rangnál és hatalomnál előbbrevaló volt a becsület és tiszta lelkiismeret.

És éppen Zemplén volt az egyik gócpontja ennek a rebellióknak. Akkor is, amikor Bécs megorrolt, hogy magyarul küldték fel a megyegyűlés határozatait, azt válaszolták: ha a felséges császár meg akarja tudni, hogy mi történik Zemplénben, akkor jöjjön el személyesen vagy tanuljon meg magyarul. De *rebellió* volt Bessenyeinek az a röpirata is, amelyben a magyar nyelv megőrzésére, fejlesztésére, fel nem adására biztat, mert „minden nemzet a maga nyelvén lesz tudós, másén sohasem”. *(Mily furcsa, hogy ilyen kijelentések még ma is felháborodást keltenek a hatalom szemében az igazságtalanul elrabolt és megszállt magyar területeken. Lelkük rajta, de akkor legalább ne neveznék magukat demokratáknak!)*

És itt volt, innen indult Kazinczy, Fáy András, Andrássy Gyula, Lónyai Gábor és persze Kossuth Lajos is.

Bár Magyarország, főleg a török megszállás miatt, még nem érhetett utol gazdaságilag a fejlettebb nyugati részeket, de gondolatiságban, a szabadság és függetlenség terén előbbre járt. Volt, aki fontolva akart haladni, apró lépésekben, mint Fáy, Széchenyi és Deák, mások viszont radikálisabb követeléseket fogalmaztak meg. Nem egymás ellenében, mert ma már látjuk, hogy egymást segítették. A reformkövetelések fokozatos teljesevése közben felnőtt egy új nemzedék is, melynek már új jövőképet kínálnak. Létrejön a Magyar Tudományos Akadémia, hivatalos lesz a magyar nyelv, megalapozódik a magyar pénzrendszer (amely nagyobb bűn volt, mint a Habsburgok trónfosztása), önálló takarékpénztár, fejlődik a közlekedés, a vasúthálózat és a hajózás, előtérbe kerül a közteherviselés és a jobbágyfelszabadítás gondolata, s közben lesz Nemzeti Színház, Kisfaludi Társaság, Végegylet, magyar újságok és könyvkiadás, megszületik a Himnusz, a Szózat, és ebben a

légkörben nő fel Arany, Petőfi, Jókai és Madách is. Széchenyi jól gondolta, Fáy jól szervezte és tudta, hogy a feladathoz fel kell nőni, s az elképzelések elfogadásához elő kell készíteni a terepet. Nem elég csak megfordítani a kocsi rúdját jó irányba, de jó lovakat is kell eléje fognunk, és jó árut kell rá felpakolnunk! Vagyis a gazdasági átalakítás mellett, vagy még előtte, a nemzet lelkét kell meggyógyítani, felkészíteni, önbecsülését helyreállítani, megedzeni, mert az értékeket nem elég megszerezni, de csak tiszta erkölcsiséggel lehet megtartani. Csodálatos korszak volt ez a magyar nemzet életében.

Ahogy Vörösmarty írta:

„...tiszta volt az ég.

Zöld ág virított a föld ormain.

Munkában élt az ember mint a hangya:

Küzdött a kéz, a szellem működött,

Lángolt a gondos ész, a szív remélt,

S a béke izzadt homlokát törölvén

Meghozni készült a legszebb jutalmat,

Az emberüdvöt, melyért fáradozott.

Ünnepre fordúlt a természet, ami

Szép és jeles volt benne, megjelent.

Öröm - s reménytől reszketett a lég,

Megszülni vágyván a szent szózatot,

Mely által a világot mint egy új, egy

Dicsőbb teremtés hangján üdvözölje.”

Jött 1848, és az európai forrongó légkör Magyarországot is magával sodorta. Nem lehetett kitérni előle. De míg tőlünk nyugatabbra az elégedetlenség miatti lázadásokban a köznép és a csőcselék a nemesség életére tört, addig Magyarországon egy felkészült, művelt fiatal nemesi réteg készült a változtatásokra és önmaga előjogainak feladására is: választójoggal, jobbágyfelszabadítással, közteherviseléssel, de elsősorban a Béctől való függetlenséggel, az önálló **MAGYARORSZÁG megteremtésével.**

Az európai lázadásokat gyorsan leverték, de a vértelen magyar forradalom 1848 március 15-dike után választásokat, országgyűlést, törvényeket, felelős magyar kormányt, magyar pénzrendszert eredményezett. Bécs ezért minden erejét bevetette, s a Szent Szövetség egyezsége alapján az orosz cár kétszáz ezres hadseregét is megkapta a magyar függetlenség eltiprására (amikor a magyar honvédség még a százezret sem érte el). Ekkor kezdődött a fegyveres szabadságharc. A túlerő ellenére így is 1849 augusztusáig elhúzódott. Európai népei csodálattal figyelték e kis nép kitartását és helytállását...

...majd Világosnál a honvédek letették a fegyvert, bár Komárom még októberig ellenállt. Haynau megtorlást, megfélemlítést, vérbosszút akart, amihez megkapta a császár hozzájárulását. S amit korábban nem tettek meg Napóleonnal, a szabadkőműves császárral sem, aki csak saját katonáiból fél milliót hagyott elveszni az idegen országok elleni hódító háborúban, és ezért csupán számúzték Elbára majd Szent Ilona szigetére, de a hazájukat idegen agresszió ellen védelmező magyar tábornokokra és vezetőkre kötél várt... az országra pedig agy mosás és elsötétítés.

Jellegzetes európai kettős mérce! Ugye ismerős!

Nem csak az aradi 13, hanem Pesten az első felelős magyar miniszterelnök Batthyány Lajos is hóhér kezén végezte. És még sok ezer név szerepelt a listán, hogy megrettentsék a szabadság híveit, megtörjék a szabadságvágyat, megalázzák a nemzet méltóságát. Halálba küldték Kazinczy fiát is. És ez a sors várt október 10-én Jeszenák Jánosra is, akinek 100 év múlva a dédunokáját, a felvidéki mártír Esterházy Jánost először szovjet lágerekekbe hurcoltattak, majd a népirtással bátran megvádolható Benes óhaja szerint a felvidéki őshonos magyar nemzetrészt megfélemlítésére távollétében hamis vádak alapján halálra ítélték, és hazahozattak a szovjet pokolból, hogy még hatásosabb legyen ez a lelki terror és elnyomás, és felgyorsuljon a behódolás és beolvasztás a nagy bolsevik szláv tengerbe. Csak nemzetközi közbenjárásra változtatták életfogytiglanra, de megtöretett teste a börtönben erejét veszítette.

Máig nem rehabilitálták.... de boldoggá avatási eljárása az egyházi és lengyel valamint magyar állami közreműködéssel megkezdődött. A szlovák törvényhozás viszont továbbra is védelmezi a magyarelles megtorló bűncselekményeket, amelyek között tömeggyilkosságok is szerepelnek. Így köszön vissza Haynau rémuralma a XX. és már a XXI. században is.

Micsoda kegyetlen párhuzamok! S e kettős mérce máig tovább él!

Lelkük rajta!

Ha nekünk nincs szégyellnivalónk, akkor mi bátran léphetünk a történelem és Isten ítélőszéke elé, ahogyan a szabadságharc mártírjai 170 éve. Damjanich is azt mondta gyóntatópapjának, hogy *„ne sírjon tisztelendő úr, hiszen Jézust is az igazságért végezték ki.”*

E nap üzenete egyértelmű:

A tábornokok utolsó tettei, levelei, mondatai a megszálló hódítók fölé emelik őket, nem törtek meg, emelt fővel néztek szembe a zsarnokság kiszolgálóival. Erkölcsi nagyságuk által ez a történelmi megpróbáltatás, ami nemzetünket érte, nem tiport el, hanem felemelt és megerősített. Útmutatást, példát és példaképeket adott:

Mert az a nép, amelyért fiai képesek életüket áldozni, az nem vész el, az megmarad! Ez legyen az utánunk jövők lelki vezérfonala is!

„Isten, áldd meg a magyart!”

(elhangzott Miskolcon, 2019. október 6-án, a Batthány emléktáblánál, a város szervezeteinek közös emlékezésekor)

.....

Megtérésünk a romlottságból...

Hétszáz éve a firenzei pestisjárvány elől egy vidéki kastélyba menekült tíz fiatal, és derűs történetekkel szórakoztatták egymást. Ebből született Boccaccio száz novellát tartalmazó Dekameronja, amit máig a világirodalom remekművei közé sorolnak. Tanulságai közé tartozik az is, hogy ha a társadalom nem tud határozott erkölcsi értékrendet fenntartani, akkor a derűs életöröm könnyen romlottsággá züllik, ami a legjobb táptalaja a terjedő járványoknak is...

Napjainkban persze már nehéz kivonulni a társadalomból. Bárhol legyünk is, mind a biológiai mind a lelki járványok utolérnek, ránk találnak, s akinek gyenge az ellenállóképessége, azt elragadja a ragály. A szólásszabadság és mozgásszabadság, a felgyorsult közlekedés, a nyitott határok gazdasági előnyei mellett a járványok negatív hatásaival kevesen számoltak. Igaz, hogy a közegészségügyi és kormányrendeletek csak a koronavírus elleni védekezésről szólnak, hogy fertőtlenítsünk, lezárjuk a határokat,

távolságot tartunk egymástól, ám a hamisan nyitottság és szólásszabadság által terjesztett lelki vírusokat fondorlatos módon még támogatják is.

Hosszú lett az idej böjt, és az elzártság és bezártság miatt megnőtt a lelki táplálék iránti igény. A tévécsatornák és a világháló jóvoltából a szentmisék és istentiszteletek legalább az Ige közös élményét, a lelki bűnbánat és áldozás lehetőségét közvetítik. Ám a valódi közösségi élmény, ami által egymáshoz közelebb kerülve juthatunk közelebb Istenhez is, ez elmarad. És felértékelődik az Oltáriszentség (eukarisztia, Krisztus teste és vére) is, amit most nem vehetünk magunkhoz. S talán, ha addigra elvonul fölöttünk a vihar, valóban jelentős értelmet nyer a budapesti eucharisztikus kongresszus megtartása az esedékes pápalátogatással együtt. **Mintha Pió atya üzenete derengne a ködben...** *“Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”*

Sokan teszik fel mostanában a kérdést, hogy vajon milyen vétkekért méri ránk ezeket a csapásokat a Mindenható. Vajon a kalmárszellemű és haszonleső háborúcsinálók miatt küldte a világra 100 éve is a spanyolnáthát, amiben végül többen pusztultak el, mint a frontokon? Vagy a hazugságokra alapozott trianoni békekötés igazságtalanságaira figyelmeztetett?! Esetleg már a végső idők jeleit küldi?

Az idén elmaradtak a márciusi ünnepek, szavalóversenyek, lezárultak a határok, kényszerpihenőre vonult a színház, az érettségizők sem látják még, hogy mi lesz a sorsuk, és a politikai csatározások zaja is elült, pedig hát... éppenhogy sikerült megtartani a választásokat. Az előző garnitúrát menesztették a választók, de a magyar érdekképviselet számára egyik csoportosulás sem tudott olyan jövőképet vagy jelölteket felmutatni, amelyért a felvidéki magyarok legalább kétharmada lelkesedni tudott volna. Marad továbbra is, mint eddig mindig: a

minket megtúrt idegenként kezelő hatalom gőgje vagy a kirakati jóindulata és méltányossága. Esetleg végre egy radikális szemléletváltás: felébredni a százesztendősi trianoni csipkerózsika-álomból. De fel tudunk-e ébredni, ha még az őshonos nemzeti jelenlétünk alapjogait védelmező és a brüsszeli önkényurak elé terjesztendő beadványhoz szükséges egymillió aláírást sem sikerült eddig a Kárpát-medencében összegyűjteni...?

Főleg most, hogy mindenki a családjá, rokonai, ismerősei, barátai és természetesen önmaga egészségéért aggódik, de vajon lesz-e megtisztulás testben és lélekben? Lesz-e még a romlottságból visszaút?

Őszre minden biztonnyal sok-sok dolog új értelmet kap.

Addig önmagunkban és közösségeinkben is sok-sok dolgot kell még újraértelmeznünk... Mert ideje van az imának, ideje van a fohásznak, ideje van a megtérésnek, és immár ideje van a valódi és hiteles összefogásnak is, de nem úgy, mint eddig, hogy a világosság rovására egyezzünk ki a sötétiséggel, visszalépve a félhomályba.

Mert a húsvét üzenete a megváltásunk reménysége, az örök világosság: a szenvedés és keresztfeszítés utáni feltámadás.

.....

A Mennyek Országának „furcsa” matematikája....

„Ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre. Ezt az Emberfia adja nektek, aki mellett maga az Atya tett tanúságot.” (János evangéliuma, 6.27.)

Amikor Jézus a magvető történetéről beszél a tömegnek, még a tanítványai is megkérdezik: *„Miért beszélsz nekik példabeszédekben?” (Mt. 13.10.)* a Mester világos választ ad: *„Hogy megértsék a mennyek országának titkát.”* Ez mintha napjaink pedagógiai célkitűzéseit is idézné a szövegértés és az értő olvasás fejlesztésének szükségességéről. *„Mert van ugyan szemük, de nem látnak, van ugyan fülük, de nem hallanak”,* és van ugyan elméjük, de nem értenek... S ahogyan a sántának hónaljmankóra van szüksége a mozgáshoz, úgy kell valami megfogható, megragadható a ledermedt értelem és képzelet számára is. Sokaknak a hitre való érzékenységet és megvilágosodást valamilyen döbbenet, traumatikus élmény, sokkhatás hozza elő. Van, akit a

szavakkal leírt gondolat és az Ige megismerése is megtérésre vezet, de vannak sokan, akiket csak a saját szemükkel megtapasztalt csoda tud megindítani. S vannak, akiket még ez sem... de később egy halálközeli élmény hatása alatt elég felidézni egy szót vagy képet, talán csak egy hangot, hogy egyszerre minden más megvilágítást és új értelmet nyerjen.

Jézus tanításának megértése tehát nem csupán értelmi teljesítményt követel, és elsősorban nem azt, hogy tudom, mit beszél, hanem érzelmi és magatartásbeli készségeket is megkíván, vagyis azt, hogy elfogadom és hiszem azt, hogy helyes. A megértés, elfogadás, befogadás folyamata nem mindig ebben a sorrendben történik, mert mindenki más és másfajta adottságokkal és adományokkal rendelkezik. Van, aki előbb hisz, és csak később értelmezi helyét és helyzetét ebben a világképben. Ez kivételes adomány, mert a többségnek meg kell szenvednie érte, amint József Attilának, aki beleszületett a nyomorba és kárhozatba, ahonnan hosszú bolyongás és útkeresés után kilábalva halála előtt nem sokkal írta le, hogy: *„Az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot...”* Ezek után mindjárt tisztábban értjük és érezzük át utolsó versének kezdősorát: *„Íme, hát megleltem hazámat.”* Mert a jó mag néha ugyan jó talajba kerül, de az aszály vagy az éghajlat miatt csak később kezd csírázni, szárba szökni, kalásszá nemesülni, hogy az élet mindennapi kenyeré megsülhessen belőle. És nem ritkán bizony gazt és konkolyt is szórnak a tiszta búza közé megrontó szándékú kezek, s ha nem akarjuk megkeseríteni az utánunk jövők életét, akkor a szemetet el kel választani és tűzre kell dobni. Mert a szeméttel nem szabad összefogni a nemes gabonát. *„Így lesz a világnak végén: elmennek az angyalok, aztán kiválogatják a gonoszokat az igazak közül és tüzes kemencébe vetik őket. Lesz ott sírás és fogcsikorgatás.”* (Mt., 13., 49-50.) És bizony számunkra is ad feladatot ez az üzenet: Először meg kell tisztulni, s azután lehet összefogni! Jézus sem kezdte meg a vacsorát, amíg az áruló Júdás el nem távozott (akinek végül egy kötélén tejesedett be a sorsa). A haszontalan, a gonosz nem juthat be a mennyek országába.

Mivel az nem e világból való, nehéz elképzelni, megérteni, felfogni a mibenlétét, hiszen a feltámadás utáni öröklét sem értelmezhető a mi fizikai létünk és környezetünk dimenzióival, ezért használ Jézus allegóriákat, hasonlatokat, példabeszédeket. A mennyek országának sok-sok allegóriája található a Szentírásban, mint például a kicsi mustármagból kisarjadó, majd minden veteménynél nagyobbra terebélyesedő növény, mint a kevéske kovász, amitől megkel az egész tekenőnyi kenyértészta, mint az elrejtett kincs, amiért minden földi vagyonát odaadja az ember, de olyan is, mint a hálóba akadt halak, amelyek közül kidobják a hitványakat, és csak a hívők,

a hitelesek maradhatnak benne. Csupa megközelítés, körbehatárolás, mert képzeletünk csak a földi tapasztalatok világából építkezik, mintha egy vaknak, aki soha sem volt látó, el akarnánk mondani, hogy milyen is lehet a színpompás virágos rét. Akkor megpróbálunk a többi érzékszervi élménnyel hasonlóságot keresni, hogy szép, mint az énekes madarak reggeli dala, mint a hideg tél közepén lobogó kemence melege stb. Jézus tudja, de hiába is mondaná azt, amiről mi nem tudhatjuk, hogy mi az. Csak ráérezhetünk, rátapinthatunk, megsejthetünk belőle valamit.

Az elbeszélte történetek ugyan még mindig nem elégségesek ám a csodatételek példája, példázata, vagyis képszerű példabeszéde a jelenlevőket magával ragadja, lenyűgözi és felemeli egyszerre. A jelenlevők megdöbbenve és tehetetlenül kénytelenek elfogadni Jézus isteni mibenlétét. Az utókor azonban gyakorta kételkedve fogadja a beszámolókat. Pedig ezek mutatnak csak igazán a mennyek országa felé. Persze ehhez meg kell értenünk, hogy nem a történetek elsődleges jelentését, hanem azok üzenetét kell értelmeznünk. Jézus vízen járása például egyáltalán nem azt üzeni, hogy ha Jézust utánozzuk, akkor majd a hitünk által tudunk a vízen járni, hanem azt, hogy ha hiszünk benne, bármilyen helyzetben követni tudjuk őt, és nyomába lépve eljuthatunk a mennyek országába.

A kenyérszaporítás sem valamiféle segélyszervezeti terülj-terülj asztalkám mese, hanem hitünk egyik szegletkövének a példázata az egyik leglényegesebb alapértékről, a szeretetről, amit ott a helyszínen még a tanítványok sem fogtak fel igazán, és immár kétezer év múltán sem értenek elegendően.

A Genézareti-tónál sok ezer ember gyűlt össze, hogy a Mestert hallhassa. Estére megéheztek, és a tanítványok szét akarták őket engedni, hogy a környéken, Betaida vidékén kerítsen magának mindenki ennivalót. Ám Jézus, ha már szavaival így összegyűjtötte a tömeget, mint egy nyáját a jó pásztor, nem akarta őket szétengedni. Talán azért, mert éhesen és magukra utalva sokan tévedhetnek vagy tévelyedhetnek el, eshetnek a csábítás vagy álnokság csapdáiba, de inkább azért, hogy jobban érezzék: minél közelebb kerülnek egymáshoz, annál közelebb lesznek Istenhez is. Földi világunkban pedig a lelki táplálékhoz a testi is hozzátartozik. Mindössze öt kenyérből és két halból (a Galileai-tónál hét kenyérből) olyan lakomát csap, hogy miután jóllaktak, tizenkét kosár telt meg a maradékkal (Galileában hét kosár).

Ez bizony cáfol minden evilági matematikát és fizikát! Ezért csoda, amire csak Isten képes! De nem egy szórakoztató esti produkció kedvéért. Nem azért, hogy megmutassa, Isten fia ezt is tudja! Sokkal inkább azért, hogy

ízeltőt adjon a Mennyek Országának világából, hogy megértsék, itt e földön az Őt követő ember is képes valami hasonlóra, mert birtokában van az egyik mennyei tápláléknak, a szeretetnek. Ez az igazság. Ha szeretetünket szétszjtjuk, bárkinek adhatunk belő, barátainknak és ellenségeinknek, családunknak és népünknek, jóknak és gonoszoknak egyaránt. **ÉS MINÉL TÖBBET OSZTUNK SZÉT BELŐLE, ANNÁL TÖBB MARAD NEKÜNK!** Mert a mások felé forduló szeretet útján tudjuk követni Jézust is, szétszjtva szeretetünket, másokat is magunkkal ragadhatunk, így nekik is lesz mit szétszjtaniuk, s mindezért viszonzást sem várva: önként, önzetlenül, teljes szívből és tiszta lélekkel. Ez az a kincs, ez az az igazgyöngy, amiért érdemes földi létünk minden kacatját odaadni. És ez az egyetlen, amivel lelkünk az Ég Harsonáinak hívó szavát várja. Csak ha megtagadjuk magunkban az anyagi dolgokhoz való görcsös ragaszkodás gyarlóságát, csak akkor válunk alkalmassá a szeretet befogadására, elfogadására, megélésére és önzetlen szétszjtására is. „Nem könnyű”, „lehetetlen”, „ugyan már, hogy feladjak mindent valamiért, amiről nem is tudjuk, hogy van-e...” – a sárba ragadó gyarló emberi létünk gyakori kiszólásai ezek, mert „csak az a tiéd, amit megszels vagy elveszels magadnak”.... ?! Sokan azt gondolják, hogy sok-sok ismeretük a világról maga a tudás, a tudományos világkép, amibe nem férnek bele a műszerekkel nem érzékelhető dolgok. S akik megragadnak ennél a tapasztalatnál, nehezen tudnak a valódi tudás magaslataiba emelkedni, pedig még a tudósok egyik legnagyobbika, Einstein is megvallotta, hogy *„hit nélkül a tudomány béna, tudomány nélkül a hit vak.”* Erre a bölcsességre viszont csak az juthat el, aki eléri az emberi ismeretrendszer legmagasabb fokát, már belelát a világ legkisebb atomjaiba és az Univerzum végtelenségébe is, hogy rádöbbenjen, ez olyan csodás és tökéletes teremtmény, de az emberi elme tárháza ehhez képest porszemnyi csupán, vagyis emberi ésszel fel nem fogható teljesen.

A mennyek országa furcsának tűnő számrendszerét és egyenlegét idézi a szőlősgazda is, aki egy dénár fizetségben egyezik meg a reggel érkező szőlőmunkásokkal és az alkonyat táján érkezőkkel egyaránt. És fizetéskor valóban mindenki megkapta az ígért egy dénárját. Ám a korábban érkezők, a hosszabb időt ledolgozók morgolódtak a gazdára. Evilági munkaviszonyunk szerint jogosan, bár ha egy dénárban egyeztek akkor ennyi járt, és azt meg is kapták. Viszont a legfőbb Gazdával kötött egyezés a Mennyek Országáról szól: csak egy feltámadásra, csak egy üdvösségre, csak egy mennyországra szól az ígélet! Mindegy, hogy valaki élete elején vagy a vége előtt tért meg, megbánva bűneit és megtartva hitét. A magát tudományos megalapozottságú racionális ember elvárja, hogy munkája

mennyisége vagy ledolgozott ideje alapján bérezzék. Ezért viselkedik gyarlón és kishitűen, ha a lelkipásztor ugyanúgy kedves az újonnan megtértekhez, mint azokhoz, akik már régóta rendszeresen koptatják a templom padjait. Mint ahogyan az otthon maradt fiú is neheztel apjára, amikor az a hazatért (visszatért) tékozló, de immár vezeklő és bocsánatért esdeklő testvért terített asztalhoz ülteti.

Vannak, akit azt hirdetik, hogy el kell felednünk a múltat. Mások viszont azt mondják, hogy megbocsátunk, de nem felejtünk, mert a múlt tapasztalatai alapján tudunk dönteni helyes és helytelen, járható és járhatatlan utakról. Ha múltunkat elfeledjük, annak értékeit elvesztítjük, és nem tiszteljük sem a Istent, sem az őseinket, apáink és anyáink életét, munkáját, hagyományát. A tékozló testvér nem azt mondja, hogy felejtünk el mindent, és ülünk az asztalhoz. Ő általa ismerhetjük meg a rossz döntés eredményét, mert megjárta azt. Ha nem tesszük ki a zsákutca elejére a jelzőtáblát, oda minden új érkező betévedhet, s csak talán élete végén döbben rá, hogy Isten szeretét élvezve is leélhette volna földi vándorútját. Valakinek elég a jelzőtábla, de van, aki mindent meg akar próbálni. Aki meglátja és beismeri, hogy tévedett, annak még van lehetősége, hogy megforduljon.

Ebben rejlik Jézus a bölcsessége, ami nem valamiféle tudás, hanem világosság. Olyan világosság, amely boldoggá tehet, de ez sem valami „örömszerzés” vagy „önmegvalósítás” eredménye, hanem létünk és helyzetünk ráhangoltsága az Isten országa felé vezető útra. Vagyis megvilágosodás Isten világossága által. Megvilágosodás a sötétségben, ködben, félhománynak, a káprázatban és mesterséges reflektorfényben is. Isten világossága nem optikai jelenség, nem fizikai tétel, hanem létforma, amely egész létünket megvilágosíthatja, vagy egy más dimenzióban értelmezheti. Ez a világosság nem látomás, hanem az emberi lélek legtermészetesebb alaphelyzete, alapállása. *„A sötétséget nem lehet kilapátolni !”* – ahogyan Böjte Csaba is mondja. *„Gyűjtsünk világosságot, és eltűnik a sötétség.”*

Talán éppen erre, ennek befogadására és elfogadására készít fel a negyven böjti nap: lemondásra, önmegtagadásra, önzetlenségre, hogy lelkünkben a szeretet által helyet csinálhassunk a világ világosságának.

.....

AZ ÚJ ESZTENDŐ KÜSZÖBÉRE

Francois Villon: Ellentétek (részlet)

Szomjan halok a forrás vize mellett;

Tűzben égek és mégis vacogok;

Paraszas kályhánál vad láz diderget;

Hazám földjén is száműzött vagyok;

Csupasz féreg, díszes talárt kapok;

Hitetlen várok, sírva nevetek;

Az biztat, ami tegnap tönkretett;

Víg dáridó bennem a bosszuság;

Úr vagyok, s nem véd jog, se fegyverek;

Befogad és kitaszít a világ.

Vajon miféle csend ülte meg a lelkeket évtizedeken át, hogy szó sem esett azokról, akiknek feledésbe borítása temetővé teheti e földet?

A döbbenet csendje, a félelem csendje, a kiszolgáltatottság csendje?

Az enyészet vagy a belenyugvás csendje? Esetleg a dac és ellenállás, az állhatatosság és kitartás csendje? Az erőgyűjtés és újrakezdés csendje?

Magyar földön hazátlanul, szülőföldön hontalanul!

Vajon sejtette Fr. Villon közel hatszáz éve, hogy a mi sorsunkat énekli meg az orleans-i herceg kastélyában, avagy minden száműzöttet és kitzsízítottat ilyen érzés sodor a kétségbeesésbe vagy kényszerít a dacos ellenállásra?!

Ilyen két szélsőség között lettünk mi szélsőségesek, amit jelzőként nem is utasíthatunk el, mert csak ez a felismerés adhat erőt az életkedvhez, a megmaradáshoz, sorsunk következményeinek vállalásához. És akkor ne azt kérjük, hogy miért mérte ránk ezt a Mindenható, hanem azt, hogy miként tudjuk ezt a helyzetet is erényeinket növelő erővé alakítani a következő nemzedékek számára. Tehát nem a múltat kell visszahoznunk, hanem múltunk igazságainak tapasztalatait kell hasznosítanunk a nevelésben, oktatásban, közösségépítésben vagyis a jövőképünk formálásában. Csak a múltunk igaz képére, mint a tapasztalat forrására van szükségünk, mert hazugságra nem lehet jövőt építeni.

Az igazsághoz persze az is hozzátartozik, hogy a bűnök elemzése mellett a bűnelkövetőket és cinkosaikat is azonosítsuk, de az igazságszolgáltatásban és elszámoltatásban ne a bosszú, hanem az igazság megőrzése és a jóvátétel szándéka vezessen.

Mindezek nélkül nem utasai, hanem csak tévelygő rabjai leszünk az időnek: ősi hazánk földjén is száműzetésben.

.....

Azok a hetvenes évek

(egy emlékkönyvbe 2017-ben)

Talán nem kell részleteznem, hogy milyen nyitást jelentett Csehszlovákiában 1968. Sokan már-már abban reménykedtek, hogy teljesen megszabadulunk a kommunista diktatúra minden nyűgétől, ha már egyszer emberarcú lesz, ám a szovjet birodalmi érdekek még lazítani sem engedtek, ezért a katonai megszállást követő keményvonalas kommunista visszarendeződés idején mindenkit félreállítottak, aki korábban a változás

mellett nyilatkozott meg. Az egyetemista diákok vezetőit is elhallgattatták, köztük a magyar ifjúsági klubok vezetőit, illetve a nyári táborokat sem engedélyezték többé (Duray, Duka Zólyomi, Szabó Rezső háttérbe vonult, de nem tétlenségbe). Volt viszont egy 68-ban még csak középiskolás nemzedék, amelyik még nem tudott igazán színre lépni, de már nyitott szemmel szemlélte az eseményeket, és nem lehetett többé a korábbi hazugságokkal megtéveszteni. 1972 után ők próbálták folytatni elődeik gondolatait a magyar egyetemisták klubjaiban Kassán, Nyitrán, Pozsonyban, Brünnben és Prágában is.

Ám a hatalom, ha csak valami kis szervezkedést is észlelt, rögtön lecsapott a mozgólódásra.. 1974-ben a pozsonyi JAIK 10 éves évfordulás összejövételén a prágai AED kezdeményezte a nyári ifjúsági tábor (NYIT) megújítását, de abban az évben még nem sikerült tető alá hozni. Ám egy év múlva konkrét lehetőség nyílt egy csallóközi tábor megvalósítására Nyárasdon. A megbízott besúgói hálózat viszont ismét aktivizálhatta magát, mert a legfelsőbb szinten megszületett tilalmat a közegészségügyi hatósággal vitték véghez, de éppen ezzel járultak hozzá az azóta is működő és közösség-szervezői szempontból nagyon hatékony honismereti kerékpártúrák elindulásához, amihez egy-két napos helyszínekre nem kellett egészségügyi hozzájárulás... A csallóközi túrának gerincét a prágai szervezők adták (Lépes – „Ködmön”, Zachariás, Balassa, Filkó, és persze az ötletgazda Merva Laci). Rá egy évre a prágaiak már egy tánccsoportot is szerveztek kis nyári turnéval a Bodroghözbe, ahol Rákóczi szülőhelyén Borsiban gyülekezett a Balassa Zoli által szervezett túrázó csapat is. A két csoport még csak az első napon találkozott, s mindenki indult a maga szervezett útvonalán, ám jó ötletnek bizonyultak a tapasztalatok. Az 1977-es esztendő elején az AED nevében Zachariás Pisti (Csuky) keresett fel Pozsonyban, és egy turnét szervezett a Nyitnikék tánccsoportjuk részére. Délelőttre a Duna utcára a magyar iskolában sikerült biztosítani. Jómagam az esti fellépést a pozsonyligetfalui Matador kultúrteremben tudtam elintézni, és a rendezvény nagyon jól sikerült. Quittner János felkarolta őket, és pár napot a szenci üdülőben próbáltak, ami számomra, mert ott lehettem velük, nagy élmény volt. Még egy vers is őrzi ennek az emlékét (Ördögűző). Ez is hozzájárult az események felgyorsulásához, a szorosabb és termékenyebb kapcsolatok kialakulásához, hiszen mindegyik klubban jelen voltak a felvidéki magyarok minden tájegységéről. (Hogy csak egy olyan apróságot említsek, hogy amikor a kerékpártúra gombaszögi helyszíne felé kerekedtem, az eső elől Csoltónál megállva a címjegyzékemben megtaláltam Kozsár Miklós nevét, akinek az édesanyja szállást adott a „menedékkérőnek” a jó palócok vendégszerető hagyományai szerint... ilyen apró történetekből több tucatot össze lehetne gyűjteni, ami azt is mutatja, hogy milyen barátságok, kapcsolatok, szövetségek tápereje volt ez a mozgalom...)

Ekkor áprilisban az AED ünnepelte 20. évfordulóját Prágában, ahová meghívták a klubvezetőket. Megegyeztünk, hogy erőnket egyesítve közös nyári tábort és kerékpártúrát is szervezünk. A tábort a vágsselyei Vörösmarty Klub elnöke Tóth Lajos és a komáromi Bajnok István vállalta Órsújfalura. A gömöri túrát pedig jómagam vettem a nyakamba, Gombaszögtől Kalondáig, s bár a tánccsoport nem tudott nagy műsort adni, (csak a zárónapon Kalondán, ahol egy füleki diáklány, Szvorák Katika énekelhetett velük együtt), de a tagjai közül sokan jelen voltak, és csodás esti tábortüzek, népdalestek valósultak meg. Valójában ez a hangulat, ezek az ötletek alapozták meg annak igényét, hogy már stratégiát és taktikát is kidolgozzunk az együttműködésre, a nyári kerékpártúrákra és táborozásokra, hogy mit, miért és hogyan akarunk tenni a felvidéki magyarság megmaradása, gyarapodása érdekében. És bár olyan kiváló táncegyüttest, mint a Nyitnikék nem sikerült egy-egy túrára összehozni, de hogy ne menjünk üres kézzel a falvakba, legalább egy kisszínpadi mesejátékkal, énekesekkel vagy vendégelőadóval kedveskedtünk a szíveslátásért.

... később pedig Kozsár Miklós után én is Nagykaposra kerültem egy kis időre. Ő ott sem maradt tétlen, s a Komócsa tánccsoporthoz jómagam is elszegődtem, olykor szervezőnek, de még szólóénekesként is szerepeltem Zselízen ill. Kárpátalján az együttessel.

Szép időszak volt: teher alatt, a megszálló és elnyomó rendszer terhei alatt, de mély gyökereket eresztve, az ég felé kapaszkodva a megmaradásért!

ÖRDÖGŰZŐ

(tóparti hajnal, Nyitnikék '77-es pozsonyi fellépése és a szenci táncház után)

körös-körül körbe-körbe
ördögűző varázskörbe
bűvös szókat morzsolgatva
asztal lapját kocogtatva
csizma kender ostor lánc
ördögűző ördögtánc
karika ködmön furkósbot
egyenes görbe új és rossz
három fecske famadár
se nem tavasz se nem nyár

körös-körül körbe-körbe
ostorszíjjal összekötve
egyet jobbra egyet balra
egyet mennél magasabbra
kettőt balra egyet jobbra
csizma szárát csattogtatva
ostor kendő vessző lánc
szakadásig forgó tánc
körös-körül körbe-körbe
együtt járjuk mindörökre
inged hajad lobogjon
minden csontod ropogjon
falu végén fakereszt
ahol nincs ott ne keresd
kertek alatt pocsolyák
fekete lókoponyák
erdőn túli aranyrét
találd meg a magadét
túl a réten lápos láp
ragadj bele ördögláb
amíg a tánc körbe jár
a gonosz rád nem talál
körös-körül körbe-körbe
jőjj a körbe ne ököltre
kertedben száz vadmalac
nem bírsz vele egymagad
moly eszi a szűrődöt

patkány rontja csűrödet
kánya ül a házadon
ne ijedj meg vágd agyon
palotákban áll a bál
dorbézol a lóhalál
három ördög egy rakás
szabad-lélek gyilkolás
körös-körül körbe-körbe
mintha téged mind gyötörne
csizma kender ostor lánc
halálig tart ez a tánc

.....

Azok a nyolcvanas évek

(a kommunizmus alternatívái)

Láttam keménykezű, minden közlegény előtt rettegett, szigorú és a hadsereget valamint a fegyelmet egyaránt magasztaló katonatisztet összeomolva sírni...

... amikor már hetek óta készült családjával a bulgáriai tengerpartra, éppen az utolsó napon az utazásuk előtt parancs jött, és az egész alakulatot

elvezényelték az ország másik végébe. A parancs az parancs, és nincs sem kifogás, sem kivétel ! Nincs nyaralás!

Az öklét belevágta a szekrényajtóba, hogy az pántostól leszakadt, s még belerúgott egyet. Szidta az egész világot, a hadsereget, a napot, amikor hivatásos katonának jelentkezett, a tanítóját, aki prémiumot kapott minden rászédett balek után... majd elővett egy üveg pálinkát, parancsba adta, hogy üljek le, és öntötte, amíg volt benne. (Azóta is utálok a borovicskát)

... a hadgyakorlat után már ő lett volna az első, aki a NATO támadása esetén kitűzi a fehér zászlót, pedig ő is felesküdt, mint minden katona, hogy „élete árán is megvédi a dicső szocialista hazát”.

Akkor még ki hitte volna, hogy hamarosan a rendszer is összeomlik (vagy összeomlasztják?), mint egy kártyavár ...

Nincs mit siratni, bár sokan nosztalgiáznak utána. Talán csak elmúlt ifjúságukat, szerelmeiket, szüleik gondoskodó szeretetét, a nagy süteményét, a közösből hazalopott építőanyagot, terményt vagy a „kevésből is meg lehetett élni” világot siratják el, mert bár nem volt sem nagy fizetés (akkor az enyém mai pénznemre számítva havi 40 – 50 €), de beosztottuk, mert az üzletekben sem volt miből választani. Melyik fiatal hiszi ma el, mi minden volt hiánycikk: még a kenyér, kifli meg a tej is reggel nyolc után...

Nincs mit siratni, de nincs mit ünnepelni sem.

A rendszer összeomlott, de mi a romjai alatt rekedtünk az elcsalt privatizáció miatt, az ügyeskedők szabadrablása által lenyúlt közvagyon hiánya miatti munkanélküliség, a tönkretett mezőgazdaság, a leállított gyárak miatt, és az öntelt és harácsoló politikai vezérkar alkalmatlansága okán. Fiataljaink elvándorolnak, s a kiüresedett teret lassan új népesség tölti be, amely nem tudja vagy nem is akarja majd eltartani az itt maradt nyugdíjasokat. S ha ez így folytatódik, akkor itt meghalni sem lesz érdemes, mert sírjainkon majd legfeljebb szeméthegek domborulnak.... Várjuk a csodát, mert visszafordulni nem lehet, megállni nem tudunk, előre nincs hová.

Még a felelősök megnevezését is el akarják tiltani előlünk, mert úgy hívják: uzsoracivilizáció, kamatrabszolgaság, globalizáció, liberalizmus és látszatdemokrácia !

.....

Európai Őrjárat és száz éves üzenet

„Belenyugodtunk abba, hogy a világnézeti és politikai cenzúrák mellett szabadon garázdálkodjék az üzleti cenzúra a szellem világában. Tisztelni kezdték minden teremtett lélek „érzékenységét”, kiszolgálták a vallási, társadalmi érzékenységet anélkül, hogy jogos és becsületes vitába szállottak volna ezzel, meghallgatták és szóltanul elfogadták a kiadónak és ügynökének ukázait, aki megtiltotta nekik, hogy olyasmit írjanak, ami sértheti a hirdetőket,

az előfizetőket és a példányonként vásárlókat. Írás közben már nemcsak arra gondoltak, mit szól ehhez Isten és a világ, hanem arra is gondoltak, vajon nem árt-e véleményük a lap vagy folyóirat hirdetési és előfizetési érdekeinek... Így kezdődött valami, aminek értelme minden lelki ellenállás teljes megszűnése volt. Az írók belenyugodtak a civilizáció érdekeibe, eladták az érdekeikért a kultúra felelősségét. (...)

Mikor a szellem képviselői feladják az ellenállást és a katarzist, az álművelt bugris azonnal az asztalra üt, s diadalmasan bevonul fellegvárba, melynek őrhelyét elhagyták a lélek katonái.

Az émely, a csömör, a megdöbbenés, a rekedt vészkiáltások, a segélykérő hangjelek, mindez nem volt elég erős ahhoz, hogy feltartóztassa egy kultúra elvéréseinek folyamatát. Néhány erős lélek őrizte a Titkot, mint a régi papok az égő templomban a szent tekerceket: kevesen voltak. Az újkori hírverés soha nem ismert eszközökkel tört az európai lélek ellen, zsvijával megsüketítette a tömegek lelkét. Csak a kiválasztottnak volt még valóságos hallásuk, a tömeg nem tudott többé válogatni és megkülönböztetni. Az írók nem tudtak többé elég hősieesen ellenállni a nagyvárosi, kispolgári tömegek olcsó ízlésének.”

(Márai Sándor: Kassai őrjárat, 1940)

"Ha elfogadjátok kéréseimet, Oroszország megtér és béke lesz; ha nem, tévedéseit világra fogja szórni..."
(Fatima titkai)

Azt ugye épelméjű ember nem merné kijelenteni, hogy a Szűzanya orosz ügynök lenne, és azt is nehéz józan ésszel elképzelni, hogy a fatimai jelenéseket száz éve az orosz titkosszolgálat szervezte volna. Az viszont tény, hogy száz éve kaptunk (mármint az emberiség kapott) egy üzenetet, hogy a világ békéjének feltétele Oroszország megtérése. Akkor, 1917-ben tettek is annak érdekében, hogy ez nem megtérés, hanem letérés legyen a kommunizmus pokla felé. A német titkosszolgálat Lenint küldte el, a cionista Rotschild pedig Bronsteint exportálta Trockij fedőnév alatt az orosz nemesség és az egyház felszámolására, ami az ő értelmezésükben több millió ember legyilkolását, további milliók kisémmizését, száműzetését jelentette, és természetesen az istentagadás tudományos bevezetését. Aztán jó hetven évig attól rettegetek a legjobban, amiről azt állították, hogy nincs, mármint az Istentől. Ám hiába kiáltották ki örök időkre a kommunizmust, összeomlott, és a keresztet ismét magasba emelhetik útmutatóul, és Oroszország elindult a felemelkedés útján, aminek alapjait nem a gazdasági csodákkal, hanem a lelkek iránytűinek helyreigazításával rakták le. Persze hogy ez ilyen hosszú agysorvasztás után miként sikerülhet, majd kiderül, de valamit mégis jól csinálhatnak, mert az Antikrisztus ügynökei máris elkezdtek miattuk rángatózni, és a lepratelepi sajtójukban és szennycsatornáikon visítognak, mint a herélt malacok. Diktatúrát emlegetnek, akik a világ csendőreinek képzelve magukat eldöntik, hogy melyik országban milyen kormány és

milyen jodrend legyen, s az ellentmondókat megbuktatják, bemocskolják vagy egyszerűen lebombázzák.

Az amerikai propaganda egyre vadabb és elvetemültebb kampányt gerjeszt Oroszország ellen. Ám lassan már csak a vak nem látja, hogy legalább annyi hazugság és ködösítés van ebben a maszlagolásban, mint amennyit a szovjet sajtó világolt a brezsnyevi és sztálini időkben a kapitalista társadalmakról.

Úgy látszik, hogy megfordult a helyzet, mert a békés világ nem kedvez a fegyveriparra vagyis háborúcsinálásra támaszkodó amerikai gazdaságnak. Bár ez első világháborút megjárt nagyapám szavai még fülemben csengnek, hogy „nem lehet hinni a muszkának”, de pontosan tudom, hogy ez az Oroszország már nem az az Oroszország, és egyáltalán nem Szovjetunió. Mert jelenleg csupán egyetlen nagyhatalom vezetője kelt Jézus keresztjének a védelmére, ez pedig az orosz elnök. Hiszen a többiek jelenleg inkább a kereszténység elpusztításában érdekeltek, még az EU vezérkara is az iszlám inváziót támogatja, és nem Európa emberi alapértékeinek a védelmét, és megtorlást, szankciókat rendelnek el NATO és EU segédlettel Oroszország ellen. Valójában talán csak arra van szükségük, hogy megindokolják a hadseregük jelenlétét, a hadgyakorlatok milliárdos költségeit, a hitelfelvételt a „béke megőrzésére” és a „demokrácia védelmére”.

És innentől a Szent Korona népének (nekünk) nem lehet kérdés, hogy melyik oldalon a helyünk. De amint látjuk, még az uzsorás cionista világbirodalom strómanját („pénztárosát”, vagyis Sorost) sem sikerül eredményesen megfékezni gátlástalanságában. Az őt kitartó bankárvilág viszont gazdasági befolyásával a legnagyobb kormányokat is képes a markában tartani. (kivétel Kína és Oroszország)

Ezért lett „veszedelmes” az orosz állam, amely kamatspekulációkban elértéktelenedett dollártól független önálló pénzrendszerre törekszik, ezért gerjesztenek ellene a reklámbevételekkel sakkban tartott világsajtóban hazugságáradatot, ezért kényszerítik rá az EU országaira is a gazdasági szankciókat, aminek megint Kelet-Európa issza meg leginkább a levét, mert a hozzánk legközelebb eső jövedelmező orosz piac elvesztése a mi vállalatainkat és vállalkozóinkat juttatják csődbe, és teszik munkanélkülivé az itt élőket (és az egyik cél máris körvonalazódik, ha fiataljaink elhagyják szülőföldjüket).

Ez persze nem érdekli a nagy amerikai „karmestert” (bár mondhatnék páholyban ülő nagymestert is). Vagy talán nagyon is jó számukra ennek a térségnek az elszegényedése, hogy megbízott befektetőik még olcsóbban fel tudják vásárolni az egészséget, és ehhez a züllesztéshez hoznak létre és pénzelnek olyan pártokat, mint a Híd vagy az LMP, SZDSZ, Momentum stb. Ukrajnát pedig a jelenlegi helyzetben bagóért megveszik (s nagy részt már meg is vették), megszerezve a nagy termőterületeket, kirabolva az ásványi

kincseket, és közben úgy tesznek, mintha megvédenék őket Oroszországgal szemben (ezért szervezték meg a kijevi Majdan narancssárga álforradalmát). Már az első világháborúban is azért vette be maga mellé az antant Oroszországot, hogy miközben lekötik és kivéreztetik a német és osztrák haderő jelentős részét, addig Oroszország is úgy legyengülhet, hogy az Antikrisztus manipulációjának szabad prédájává válják. Erre volt számukra jó akkor a kommunizmus, és a piszkos munkát akkor sem saját kezűleg végezték, hanem megfélemlített vagy elbolondított orosz muzsikokra bízta, és egymást gyilkolták halomra.

Ám amikor Oroszország ebből a fertőből kilábal, és a társadalom kiszorítja azokat, akik vérrrel szennyezték be magukat, s az ország megtér, akkor még marad reménye az emberiségnek. Így válik tisztán értelmezhetővé Fatima 100 éve megjelent csodája.

Ebben a fényben az USA, a NATO, az iszlám terrorizmus és az EU vezetése is az Antikrisztus oldalán mutatkozik, mint a pusztulás és enyészet képviselője.

Nem lehet hát kétséges, hogy egy szellemi keresztes hadsereggé kell megvédenünk a Szent Korona népét, mint Kapisztrán János tette Nándorfehérvárnál még a sokszoros túlerővel szemben is 1456-ban.

.....

Nyelvedben is édesanyád tiszteled!

"és lehull nevedről az ékezet..." – Márainak ezt a Halotti beszédéből való sorát megérthetjük San Gennaaro vére című regényéből pontosabban, amikor az amerikai bevándorlási hivatal embere Olaszországban egy-egy kelet-európai országból érkező nevről lehangy egy ékezetet, írásjelet, s a

csehek, lengyelek, magyarok lázadoznak, háborognak, mert talán ez az ékezet, jel, ő vagy ő betű számukra annak az otthonnak az utolsó darabja, amit kényszerűségből kellett elhagyniuk, itt meg önként kellene lemondaniuk arról, hogy nevüket anyanyelvük írásmódja szerint írassák. Mert írásunk, nyelvünk, beszédünk titkokat őriz. Valóban az anyai szeretet és gondoskodás, az otthon melege és biztonsága, a szülőföld felnevelő hangulata, a népünk kultúrája, hagyományai, történelme sűrűsödik néha egyetlen szóban s talán írásjelben is. Ahogyan az óvónéni nem érti, hogy egy-egy gyerek miért nem akarja letenni az otthonról hozott kicsi játékot, mert őt az köti össze az otthonnal, családjával, az emlékezteti mindig arra, hogy van otthona, s talán mert nem érzi jól magát az óvodában, amely számára idegen... az amerikai semmilyen nemzeti közösséghez sem tartozó világpolgár sem értheti a száműzöttek érzéseit: Pedig csak egy ékezet, egy betű. De mi lesz a szabadságból, a SZÁRNYALÁSBÓL, ha hagyjuk az ékezetet??? Mi lesz az emberből, ha feladja édesanyjához, családjához, népéhez kapcsoló nyelvét?

A hatalom rabságban tarthat, de amíg embernek tartom és hiszem magam, gondolataim szabadságát nem veheti el. Igaz, hogy vannak olyanok, akik a rabságban elfelejtik, hogy lehet emberként és szabadon is élni, és beleszeretnek a fogvatartókba, a megszállókba, leigázó zsarnokba, és mindent úgy fogadnak el, ahogyan a hatalom kívánja, akarja, szeretné. Az ilyeneket már nem is kell fenyeíteni, mert önként behódoltak, feladták akaratukat, kifordultak önmagukból, emberségükből. Ezek az igazi alattvalók, a lojális „állampolgárok” a hatalom számára! De akiben még van emberi tartás, önérzet és önbecsülés, az ilyet nem tesz. Ahogyan József Attila oly pontosan megfogalmazta: *"A harmadikos olvasókönyvben azonban érdekes történeteket találtam Attila királyról és rávettem magam az olvasásra. Nem csupán azért érdekelték a hun királyról szóló mesék, mert az én nevem is Attila, hanem azért is, mert Öcsödön nevelőszüleim Pistának hívtak. A szomszédokkal való tanácskozás után a fülem hallatára megállapították, hogy Attila név nincsen. Ez nagyon megdöbbenett, úgy éreztem, hogy a létezésemet vonták kétségbe. Az Attila királyról szóló mesék fölfedezése azt hiszem döntően hatott ettől kezdve minden törekvésemre, végső soron talán ez az élményem vezetett el az irodalomhoz, ez az élmény tett gondolkodóvá, olyan emberré, aki meghallgatja mások véleményét, de magában fölülvizsgálja; azzá, aki hallgat a Pista névre, míg be nem igazolódik az, amit ő maga gondol, hogy Attilának hívják."*

Nomen est omen! A név meghatároz, a név kötelez. Lényeg, hogy te mit gondolsz magadról: embernek és magyarnak tartod magad, vagy pedig

"hitvány bábnak", akivel mindent meg lehet tenni, csordába terelve karámba hajtani, esetleg csak felhizlalni, hogy vágóhídra vigyenek.... Az önfeladás, a behódolás, a lemondó legyintés is az értékvesztés tünete, a semmivé válás jele, s a pusztulás, elpusztulás kezdete.

**AKI FELADJA NYELVÉT, ANYANYELVÉT, AZ ÉDESANYJÁT
KÖPI SZEMBE !**

**AZ CSALÁDJÁT, NÉPÉT, KULTÚRÁJÁT VESZI SEMMIBE,
EMBERSÉGÉT ADJA FEL !**

Senkivé lesz a valakik között, semmivé a valamiben!

.....

Miért csináljunk világháborút ?!

(kezdő bankárok tanfolyama)

Amikor tele a raktár és nem fogy áru, akkor le kell állítani a termelést, és el kell bocsátani az

alkalmazottakat. Aztán a munkanélküliség miatt még kevesebb lesz a vásárló és még több raktárkészlet nem fogy el... és ez így szépen válságba és csődbe torkollik, ha nem tudják (esetleg nem is akarják) megakadályozni. Ilyenkor jól össze lehet hangolni ezt a helyzetet azzal, hogy újabb piacot, újabb vevőket szerezzünk új területeken. Ha ezt az ott élők nem akarják megengedni, akkor le kell őket igázni. Ennek ősi bevált módszere, hogy hadseregünkkel megszálljuk. Persze azt nem mondhatjuk el népünknek, hogy csak a zsebünk hasznát akarjuk gyarapítani, ezért mindig valami másféle okot, ürügyet kell hozzá kitalálni. Ez hosszú tervezést, néha évtizedes előkészítést igényel, ha biztosra akarunk menni. Először is meg kell hozzá szereznünk a közvélemény-formáló eszközöket: sajtót, propagandát, oktatást. Aztán minden hiányosság kiváltó okát a kiszemelt célpontra (népre, országra, csoportra) kell hárítani. Ha pedig nincs elegendő indíték, akkor csinálni kell, kiprovokálni, és meg kell találni az ellenségnek kijelölt területeken az együttműködőket, akik kis pénzügyi ráhatással gyorsan felbérelhetők, és ezek segítségével gyorsabban és könnyebben célt érhetünk, s ha belebuknak, a hatóságok őket okolják, nem minket. Megvásárolható, felbérelhető embereket bárhol találunk, csak ismernünk kell az árakat. A mi feladatunk csupán az elvégzendő feladat forgatókönyvének biztosítása. Nem kis logisztikai feladat, de ebben van a dolog szépsége, ahogy az egész bábszínház a mi akaratunknak engedelmeskedik.

Háborúk idején nem mindig a két fél fegyverzetének vagy létszámának nagysága dönti el az összecsapás kimenetelét, hanem a fegyverforgatók hozzáállása is. Ezért a saját országunkban már évekkel előre tervezetten fokozni kell a célponti területre fókuszálva

a negatív vonások felnagyítását, ezzel fokozva saját haderőnk „jogos igazságérzetének” kondicionálását, harci kedvét az oktatás, propaganda, filmgyártás, hírszolgáltatás bevonásával. A célterületen viszont éppen az ellenkezőjét kell elérnünk, ugyanilyen eszközök és az ügynökeink segítségével. Ott a békevágyat, a kiegyezni akarást, az erészak értelmetlenségét, a fegyverkezés felesleges voltát, a behódolást, vagyis a liberalizmust meghirdetve. Ott el kell hitetni, hogy a nemzeti, a vallási és a családi kötelék már elavult dolog, és az egyéni siker és az anyagi érvényesülés a legfontosabb. A hagyományokhoz való ragaszkodást extrémizmusnak kell bélyegezni. Rá kell szoktatni a fiatalokat, hogy kételkedjenek az ország rendszerében, vezetésében, és minden hiányosságért a történelmi elődeik bűnét kell felmutatni, hogy ne tarthassák példaképnek azt, ami eddig megőrizte társadalmukat. Az olcsó szórakoztató ipart kell fejleszteni, felejtse el gondolkodni és jövőben tervezni, kiadva az „Élj a mának, és ne törődj múlttal és jövővel!” jelszót. Le kell fokozni az igényes kulturális értékeket, és közben támogatni a bugrisok igénytelen szórakozását, a semmitmondó vetélkedőket, üres műsorsorozatokot, és ezeket meghirdetni értékesnek. Vagyis le kell gyengíteni a társadalom teljes védekező rendszerét, immunképességét, hogy adott pillanatban gyorsan leigázhatóak legyenek. Fel kell bomlasztani a közerkölcsöt, elterjesztve a vallási és szexuális szabadság élvezetekre kiélezett rendszerét, s ha kell, akkor idegen bevándorlókkal felhígítani a népességet a szabad és korlátlan bevándorlás támogatásával, esetleg szervezésével.

A lényeg, hogy az ellenfél hátszágában minél szűkebb legyen azoknak a köre, akik ragaszkodnak az olyan megtartó emberi értékekhez, mint nemzet,

család, hit, hagyomány, történelem, otthon, haza, közösség. Ha a többség behódol, megalkuszik és elvesztik önbecsülésüket, akkor az ellenállókat is gyorsan fel lehet számolni, és engedelmes, hűséges, ragaszkodó szolgálattelkékké tehető az egész megszállt terület. Jó rabszolgamunkások és termékeinket a reklámjaink szerint vásárló alattvalók lesznek belőlük. Ha idejében elkezdjük, akkor harc és háború nélkül is célt érhetünk, ám akkor találnunk kell olyan távoli területeket, ahol kellő lázítás és gyűlöletkeltés után raktárkészletű fegyvereink eladhatók mindkét fél számára. Az a jó, ha ezek a konfliktusok minél tovább tartanak, akkor a szállítások folyamatosan biztosítják gyáraink termelését és jövedelmét, és ha elég nagy rombolással jár ott a beavatkozás, ahol jól fizető ásványi kincsek rejlenek, akkor majd az újjáépítést végző cégeink számára is jut elegendő jól fizető megrendelés....

Így ez sokszoros haszonnal jár, főleg, ha minden kiadáshoz és vásárláshoz a mi bankjaink nyújtanak hitelt. A háborús konfliktus miatti rizikó okán nem is alacsony kamatra!

Záradék:

Mindezek ismeretében már megérthető a XX. század két világháborújának és összes többi helyi csatározásnak a célja ! ... és az is világos, hogy mostanság miért fordulnak Oroszország és Kína ellen az uzsorásvilág által kitarított országok és szervezetek!

A pusztítás és halál kultusza mögött a produktív munka nélküli, értéktelen és parazita létet biztosító banki uzsorakamat áll, amit az egész világon alkotmánytörvénnyel kellene minimálisra korlátozni.

De vajon miért is nem kerül erre sor ... ?

.....

Ünnepi köszöntő Szent István napján

Tornalján 2019-ben.

Tisztelt ünneplő gyülekezet!

Igazi hazánk a Szent Korona Országá, amelynek szerves része a szülőföldünk is.! Nem egyezmények vagy politikai döntések által lett azzá, hanem az isteni kegyelem, a hagyomány és a történelmi jogfolytonosság jóvoltából.

Amikor Szent Istvánra emlékezünk, akkor a keresztény Magyar Királyság megalapítását idézzük fel. Ám a kárpát-medencei honalapításnak sokkal távolabb nyúló gyökerei vannak. Immár a régészet és a kultúrtörténet mellett a genetika is igazolja, hogy szkíta, hun és avar elődeink is itthon voltak ebben a tájban, s ez a tény legalább ezer évvel, vagyis két évezredre tovább tolja az időhatárt, ami őshonos, törzsökös birtoklevelünket lepecsételi..

Ez az a tény, ami a később érkezők szemében sóvárgást, irigységet, ellenszenvet váltott ki, pedig minden befogadott vendég éppen népünk államszervező képességének és jóindulatának köszönheti megmaradását.

Árpád népe ide elődei örökségébe érkezett vissza, amint azt legrégebbi krónikáink is leírták. A kereszténység felvételével pedig Jézus nyomába lépve az üdvösség útját választottuk ezer éve. Illetve még régebben, hiszen az erdélyi Gyula nemzetség már 953-ban megkeresztelkedett, és Szent István édesanyja, Sarolt onnan származott.

Magyarként lettünk Krisztus követőivé, és a kereszténység védelmezőjeként álltunk helyt, maradtunk meg magyarnak Európa közepén, amiért Európa hálás lehetne népünknek.

Ez az elkötelezettség és hitvallás vezette Szent István intelmeire hallgatva Szent Lászlót, Hunyadi Jánost, Mátyás királyt, Zrínyit, Rákóczit vagy Esterházy Jánost is. És hogy az isteni kegyelem révén ilyen példamutató nagyjaink vannak, ezért soha nem lehetünk elég hálásak a Mindenhatónak.

Köszönetünket mindennapi magatartásunkkal, döntéseinkkel fejezhetjük ki igazán, hogy ezt folytatjuk tovább: a magyar nyelvet, a magyar hagyományt, a magyar közösséget, a magyar iskolát

választjuk, és ezt nem tagadjuk meg gyermekeinktől és unokáinktól sem. Ennek a vállalása ezerszeres jutalommal jár! „Tiszteld apádat és anyádat!” – ahogyan az ősi törvény parancsolja. De megtagadását negyedíziglen bünteti a Mindenható.

Ennek hitében és tudatában ajánlotta fel a Szent Koronát, országunkat és népünket a Boldogasszony oltalmába Szent István király.

Számunkra ez nemzeti, családi és történelmi örökség. S aki magyar, ezt őrzi, és átörökíteni, megtartani köteles: minden kincsével és terhével egyetemben.

Mindenható Atyánk!

Fogadd kegyelmedbe e népet!

Hozz ránk víg esztendőt, hisz megbünhődte már e nép a múltat s jövődőt!

Áldott légy útmutatónk, Szent István király!

S legyenek áldottak hűségükért az itt emlékezők!

„Isten, áldd meg a magyart!”

.....

„Halandók, merjetek!”

(2020. március 15-én)

Különös dolgok időszerűsége miatt kerül ismét figyelmünk gyújtópontjába 1848 márciusa, mert a történelmi visszapillantás napjaink folyamatait is tisztább megvilágításba helyezi, ami újabb kérdések megfogalmazására készlet. Az összefogás emelte-e magasba Petőfiéket vagy pedig Petőfiék

pontos lényeglátása, feladatvállalása, közérthető és a nép lelkét megszólaltató programja valamit kompromisszumot nem ismerő bátorsága láttán fogott össze az őket követő nép? Ennek megértéséhez szükségünk lesz egy elemző szemlélődésre.

A 19. század történelmének első fele a török megszállás okozta pusztításból való talpraállást és felemelkedést is jelentett a Szent Korona alá eső részeken. Persze ez népünk számára nem hozott teljesen szabad kibontakozást, mert az osztrák Habsburg uralom csak egy jövedelmező gyarmati tartományként kezelte Magyarországot, és a birtokos nemes ifjainkat Bécsbe csábították, hogy ott maradjanak vagyonukkal együtt az osztrák menyecskék mellett. A jótéteménynek nevezett oktatási reformoknak egyik pillére az volt, hogy a latinról németre változtassák a hivatalos nyelvet. Bár azzal indokolták, hogy csak a némettel lehet tudományt művelni és érvényesülni, de a valódi cél az volt, hogy diákok az ilyen iskolákban felejtssék el magyarul, olvadjanak be és váljanak hűséges alattvalóvá.

Akik ezt a fondorlatot mégis meglátták és felismerték, azok önmagukra ébredtek és ébresztettek, mint mindig az évszázadok során, ha ellenség ólálkodott a ház körül, amelyre szemet vetett, s ha erővel nem tudták megszerezni, akkor sunyin bekérezkedtek vagy belopóztak, hogy kitúrjanak belőle, mintha örökös joguk lenne rá. S ahol lehetett, ott pénzzel, ígérettel, ranggal, csalással vagy képmutatással férköztek közénk, hogy sokakat eltántorítsanak nyelvünktől, hagyományainktól vagy keresztény hitvallásunktól is, ha már a francia földön amúgy is ez volt a módi.

Ez az éberség és a bölcs előrelátás érlelte meg az 1848-as forradalmat minálunk, de nem egészen úgy, mint azt helyenként még a tankönyvek is jegyzik, hogy úgymond az „európai forradalmak hatására”. Nem bizony, mert azok csupán véres lázadások és leszámolások voltak, amire a kisemmizett és kétségbeesett tömegek mindig rászédhetők. Ez a helyzet csak annyiban volt kedvező, hogy a Habsburgok és szent szövetségeseik saját bajaikkal voltak elfoglalva, és nem tudtak azonnal beavatkozni Magyarországon. Ez az idő elegendő volt az önvédelem megszervezéséhez. Mert el kell mondanunk, hogy egységes és teljes összefogás nem volt Szent

István idejében sem, a tatárok vagy törökök ellen sem, Zrínyi vagy Rákóczi idejében sem. Mindig voltak visszahúzó erők, aggályoskodók, megalkuvók és voltak árulók, behódolók és idegen érdekek ügynökei is.

Ám a sorsdöntő idők azért lettek sorsdöntőek, mert volt egy előre látó, határozott, elszánt és hittel megáldott élcsapat, amelyik nem az akadémikusok és fontoskodók vagy a nyereszkesedők és haszonlesők kicsinyes és szűk látókörével szemlélte a világot, hanem a nemzet érdekét, ügyét és igazságát bízta a Mindenható akaratára.

Magyarországon ugyanis 1848-ban nem egy végső elkeseredésből és kilátástalanságból elszabadult véres lázadás történt, hanem egy vértelen átalakulás, amit egy megfontoltan, reformokkal előkészített mintegy huszonöt évnyi szellemi és gazdasági kibontakozás érlelt forradalommmá, ami után felelős magyar kormány jött létre, majd az Országgyűléssel a törvényhozás. Az ezt megelőző időszak tette naggyá Széchenyit, Eötvöst, Kossuthot, ebben az időben fogant meg a Bánk bán, a Himnusz és a Szózat Katona, Kölcsey és Vörösmarty révén, és ebben a légkörben nevelkednek irodalmunk további nagyjai is, mint Arany, Petőfi, Jókai, Tompa Mihály, Madách. És tudósok, mint Kőrösi Csoma vagy Jedlik Ányos, zeneszerzők, mint Erkel és Liszt Ferenc.... Könyvtár épül, Akadémia, Irodalmi lapok és társaságok alakulnak, elindul vasúti közlekedés, fejlődik a hajózás, hivatalossá teszik a magyar nyelvet, megépül a Nemzeti Színház ...

Csodás korszak lehetett, ahogyan ezt akkor a költő is érezte:

„Zöld ág virított a föld ormain.

Munkában élt az ember, mint a hangya:

Küzdött a kéz, a szellem működött,

Lángolt a gondos ész, a szív remélt,

S a béke izzadt homlokát törölvén

Meghozni készült a legszebb jutalmat,

Az emberüdvöt, melyért fáradott.” (Vörösmarty. Előszó)

Aztán Európa elhallgatott: „elzúgtak forradalmi, szegényre, lecsendesült, és szabadságát nem vívta ki”, panaszkodik Petőfi is, amikor a békés országépítés helyett fegyvert kellett ragadni, mert a „művelt nyugat” szent szövetsége és az önálló magyar pénzügyi rendszer miatt a befektetéseiket féltő uzsorások összefogtak a magyar szabadság eltiprására. A csendőr szerepét Oroszország kapta meg, amelyik bármikor ki tudott állítani a magyar honvédseregnél kétszer nagyobb képzett hadsereget erre a célra. Minden elszántság, bátorság és hősiesség ellenére a sokszoros túlerő vérbe fojtotta a magyar nemzet szent álmait: önállóságát és szabadságát. És amit nem tettek meg a világhódító, országokat és trónokat eltipró Napóleonnal sem, aki tömeggyilkosnak is nevezhető, mert félmillió saját katonájának az egyhatodát sem vitte haza Oroszországból, nem beszélve más népek megölt katonáiról, s mindezért csupán egy kényelmes szigetre számúzták. Az országukat védelmező magyar hadvezetőket viszont halálra ítélték: tizenhárom végeztek ki ARADON 1849. október 6-án, de ugyanezen a napon Pesten a korábbi miniszterelnököt is (akit már január elején letartóztattak) a 42 éves Batthyány Lajost, és 10-én ugyanott Jeszenák Jánost, Esterházy János dédnagyapját.

És folytatódtak a kivégzések, évekig tartott a megtorlás ... de nagyjaink nem alkudoztak, nem hódoltak be soha, a kiegyezés is csak kényszerű kompromisszum volt csupán, de nem behódolás, mert a reformok eredményei megmaradtak.

1849-ben nem elbuktunk, hanem idegen erőszakkal eltiporták szabadságharcunkat. Csatát veszítettünk, de mégis megmaradtunk.

Pedig azóta már népünk megélte Doberdót, Trianont, a Donkanyart és 1956-ot is... „megfogyva bár, de törve nem, él nemzet e hazán.”

A történelem megismétli önmagát, szokták ilyenkor mondogatni, pedig csak az történik, hogy hasonló helyzetben a hasonló személyiségű emberek vagy hasonló történelmi sorsú népek hasonló módon viselkednek. Van, aki – ha bár veszésre áll, kitart és helytáll. Van viszont olyan is, aki ügyeskedik, helyezkedik, s ha veszélyt érez, köpönyeget fordít, hogy mentse az irháját. De még ha a győztesek oldalán is fut be, a történelem nem jegyzi hosszú távon a nevét, sírjánál az utókor nem áll meg.

Az árulók és megtévesztő konjunkturalovagok neve legfeljebb a szégyentáblán kap helyet...

Nem a történelem ismétli önmagát, hanem az örökös emberi, egyéni vagy közösségi értékek kerülnek összeütközésbe: a jellem vagy jellemtelenség. Melyiknek milyen a genetikai, neveltetési és társadalmi tapasztalata. És ezt az életpéldát, példamutatást adja tovább a következő nemzedékeknek. Nem csak a gének tapasztalata, hanem a népben, nemzetben élő eleven közös ihlet és hit: ami hagyomány, szokás, magatartásforma, ami nyelv és kultúra, ami közös istenképet és emlékezetet jelent. Aki minket el akar pusztítani, annak először ezt kell elvennie. De aki meg akar maradni, annak ezt kell őriznie, védelmeznie: nyelvet, kultúrát, történelmet, hitet és mindazt, ahol ezek átörökíthetők: családot, templomot, iskolát, házat, szülőföldet, Hazát.

Erre mutatott példát Árpád fejedelmünk 1110 éve Pozsonynál, Szent István ezer éve az országalapítással, Szent László a belső rend és az ország védelmével, IV. Béla az újjáépítéssel, Hunyadi János a hódítók megállításával, Mátyás király a felvirágoztatással, Dobó István és Zrínyi a helytállással, Rákóczi és Kossuth a szabadságharccal vagy Esterházy János a hitvalló önfeláldozással, és ezért adták életüket a szabadságharc mártírjai is: Aulich Lajos, Damjanich János, Dessewffy Arisztid, Kiss Ernő, Knezich Károly, Lahner György, Lázár Vilmos, Leiningen-Westerburg Károly, Nagy-Sándor József, Poltenberg Ernő, Schweidel József, Török Ignác, Vécsey Károly és a többiek.

***„A vész kitört. Vérfagyaláló keze
Emberfejekkel labdázott az égre,
Emberszivekben dúltak lábai.
Lélegzetétől meghervadt az élet,
A szellemek világa kialudt.
S az elsötétült égnek arcain
Vad fénnel a villámok rajzolák le
Az ellenséges istenek haragját.
És folyton-folyvást ordított a vész.***

Mint egy veszetté-bószült szörnyeteg.

Amerre járt, irtóztató nyomában

Szétszaggatott népeknek átkai

Sohajtanak fel csonthalmok közől,

És a nyomor gyámoltalan fejét

Elhamvadt városokra fekteti.

*Most tél van és csend és hó és halál...” – írta le kétségbeesett
érzéseit Vörösmarty.*

Talán azért emlékezünk rájuk közösen, mert ezt az életpéldát, ezt az örökséget kaptuk szüleinktől, nagyszüleinktől, ezt a közösségi élményt, történelmet, hitvallást hagyták ránk, de talán azért is, hogy ezt adjuk tovább gyermekeinknek, unokáinknak: amíg lehet, ahogy lehet. Nem csupán a történelem nagy csatáihoz tapasztalásul, hanem főleg a hétköznapiok küzdelmei számára, amikor nem élet vagy halál, hanem a jellem vagy a megalkuvás, a helytállás vagy a behódolás, a beolvadás vagy a megmaradás a tét. Ez nem egyszeri cselekedet, hanem mindennapos magatartásforma, hogy sorsdöntő helyzetekben tudjunk emelt fővel emberként és tiszta lelkiismerettel talpon maradni. Mindig készen a végelszámolásra!

A vereség megerősít és további helytállásra ösztönöz, ha méltó emberi célok, közösségi érdekek vezérlik, és táplálják a reményt és hitet, hogy az életnek, a méltó küzdelemnek, de még a szenvedésnek és halálnak is lehet célja és értelme. Ők értünk haltak, s mi ezért élünk.

Hogy a végén mi is elmondhassuk elődeink példáját követve: a nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.

Ehhez adjon népünknek, mindannyiunknak erőt, kitartást, bátorságot és bölcsességet a Mindenható!

Dicsőség mindazoknak, aki tettekre készen, felkészülten, tiszta szívvel, igaz emberséggel és önzetlen bátorsággal nekivágtak, és tisztelet az életüket feláldozó vértanúk előtt!

Az a nép, amelynek fiai ilyen életpéldákból okulhatnak, azon sem a gonosz fondorlat, sem pártütés nem vehet erőt, mert amíg hite megmarad, addig újra és újra talpra áll.

S hogy Tompa Mihállyal megerősítsem:

„Szép: akinek jut a dicső vég,

De azzal is köz a dicsőség,

Ki gondol, kezd, - ki mer.” (Ikarusz)

(Az ünnepi beszéd 2020. március 15-én hangzott volna el Rimaszombatban Petőfi és Tompa Mihály szobránál. Az emlékezést a járvány miatt nem tarthattuk meg. Megjelent vezércikként a Gömörország 2020. 1. számában)

.....

... de Petőfi nem alkuszik !

(akadémiai bürokraták cukormázás nemzetárulása és a mákonyos létől elbénultak tévelygése kapcsán)

„Jogot tehát, emberjogot a népnek!

mert jogtalanság a legrútabb bélyeg

Isten teremtményén, ki rásüti:

Isten kezét el nem kerülheti!”

Romantikus filmek gyakori témája, hogy egy emberről felnőtt korában derül ki, hogy nem is azok a szülei, akik felnevelték. Aztán a valódi szülők vagy akarják vagy elutasítják, de a gyermekük számára felszabadító megkönnyebbülést és örömet jelent az igazság megismerése. Bár sokan azt vallják, hogy jobb nem tudni az igazságot, amely rossz hírt tartalmaz, de ettől függetlenül az érintett személynek emberi joga van arra, hogy hozzáférjen. S ha a hír nem is rossz, akkor még inkább. Minden egyén és minden nép szeretné tudni, hogy kik az ősei, honnan származik, és nagyjainak, dicső őseinek sorsa hogyan alakult. Kinek vagy kiknek az érdekét szolgálhatja mégis ködbe burkolni a tényeket, amelyek ismeretéhez ez egy egész nemzetnek joga lenne?

Az természetesen nem érv, hogy Petőfi versein nőttem fel, s nem véletlen ezért, hogy első próbálkozásaim az ő ritmusát, ütemezését, szófordulatait utánozták akaratlanul is. Még az érettségi vizsgán is őt húztam ki, s magyartanárom arcán könny gördült végig, mikor visszahallotta szavait és gondolatait a hazafi, a szülőföldjét és népét szerető, szabadságvágyó, önfeláldozó és a csatatéren a szabad Magyarországért hősi halált halt költőről (annál is inkább, mert még friss élmény volt a 68-as szovjet megszállás a Felvidéken, amit kötelezően internacionalista segítségnyújtásként kellett tanítani és tanulni...). Természetesen én Petőfiről elhittem, amit tanultam, és a költői jóslat is erről szólt: „ott essem el én”. Nincs ennél szebb, nemzetibb, hazafiasabb halál. Egy magyar forradalmárhoz méltó. (Persze, ha manapság Budaházy módjára követni akarnánk, akkor megnézhetjük magunkat! Pedig ő még annyit sem mondott, hogy akasszátok fel a gyurcsányokat, csak azt, hogy takarodj...) Ki merésznél ezt a hőstörténetet kikezdeni? Már az is elég folt egyesek szemében ezen a portrén, hogy az anyja egy tót menyecske volt...

A mélyebb szemiotika felé akkor még nem vonzott a kíváncsiság, és a tananyag, a hiedelem és az előítélet amúgy is eltakarja azt az utat, amely ésszerű kereteken belül más irányból, másfajta módon és új kérdésfelvetésekkel világítaná meg a dolgokat. Pedig már a néphagyomány sem azt hirdette, hogy meghalt volna a csatatéren, hanem azt, hogy **ELTÚNT**. Még szólássá is vált, hogy „eltűnt, mint Petőfi a kukoricásban”. Ilyen „felkészültség” után jómagam is felháborodtam, amikor a Tükörben olvastam Fekete Sándor tollából, hogy valamiféle „dilettánsok kutakodnak Petőfi után Szibériában”. Méghogy Barguzinban?! Hiszen akadémiai tudósok bizonygatták, hogy a muszkák nem vittek foglyokat! S akkor le is zártam magamban a dolgot. Egy időre. Mert valamivel korábban barátom lakásán egy éjszakán át olvastam a Beszélőt, főleg azt, hogy talán nem is ellenforradalom volt, mint ahogy tanultuk 1956-ról, hanem szabadságharc. (pedig máig vannak, akik továbbra is úgy

tanítják, hogy 1956-nak „nem egyértelmű a megítélése”, hősei „megosztó személyiségek”, „antiszemita és fasiszta magyar gengszterek szervezték” stb.). Számomra akkor vált egyértelművé, hogy sok dolgot kell újra olvasnunk. Mert József Attilát sem lehet a „kommunista költő” skatulyába gyömöszölni (hiszen éppen ő mondja ki, hogy „fasiszta kommunizmus”), és amit Anonymus és Arany János is tudott hun származásunkról, bizony az az igaz, nem pedig az akadémiai katyvasz a karikalábú lovasnomád halászokról, akik mindenféle tudást más népektől kellett megtanuljanak. Ma már egyértelmű, hogy a finnugor kizárólagosság is legalább olyan baromság, mintha mindenkinek csak anyja lenne és apja sehol, vagy még jobb, ha talált gyereknek könyvelnek el, aki bárhonnán jöhetett, és bármit lehet vele csinálni, aki mindent csak a szomszédainak köszönhet. És légy hálás a mostohádnak, mert az nevelt fel téged.... Ráadásul azóta már az is kiderült, hogy a finnségi népekkel annyira sem vagyunk genetikailag rokonok, mint az amerikai indiánokkal, de az ujugurokkal és türk népekkel annál inkább. Ám ez már a hivatalos tananyagon kívüli tiltott övezetbe tartozik, csúszómászókkal és kaftánbetyárokkal aláaknázott terület.

Valahogy így jutottam el ahhoz a ponthoz, amikor meg kellett lássam, hogy Petőfi nyomait sem dilettánsok, hanem komoly szakemberek (régész, antropológus) kutatták. És egyre több nyom jelezte, hogy a tudományosnak nevezett, de a hatalom önkényének és szabadkőműves páholyoknak szolgáló lélekromboló személyek és szervezetek minden területet kisajátítanak, elködösítenek, hogy a magyar nemzeti érzést, hagyományt és történelemet elsorvasszák vagy meghamisítsák. Még akadémiai elnök is lehetett egy olyan személy, aki Árpád magyarjairól olyan aljas hazugságokhoz adta a nevét, amilyeneket még ellenségeink sem szoktak összezagynálni. És ilyenkor az a kérdés is felmerül, hogy kik emelték rangra ezt a lélekbomlasztó embert!

Mert bizony a nemzeti önbecsülés egy igazán megtartó erő, de akiknek az útjában állunk, azok ezt nem óhajtják megerősíteni, hanem csak lerombolni, elsorvasztani, megkérdőjelezni, mivel az ő szemükben azért vagyunk bűnös nép, mert még mindig nem pusztultunk el, bár az elmúlt 1600 évben, megtelepedésünk óta szinte minden évszázadban volt eddig legalább egy szervezkedés, hogy a „magyar nemzet végleg kipusztuljon”. Ám 1111 éve Pozsonynál is kaptak egy leckét, és azóta sem bírták kitörölni Európa keresztútjáról a magyar nemzetet. „Állítsuk meg a hunokat” – ezzel a felhívással küldték hadba az amerikai hadsereget az első világháború derekán. De New Yorkban már 1905-ben eltervezték, és Londonban 1909-ben jóváhagyták, hogy az általuk kiprovokált és nagy haszonnal kecsegtető háború egyik hozadéka nem csupán a német és orosz terjeszkedés letörése lesz, nem csupán a több milliárdos kamathaszon és a fegyverszállítmányok utáni jövedelem (és a segítség fejében Izrael megalakításának kizsarolása),

hanem a Kárpát-medence befektetési területekre való feldarabolása is, amelyben a meghagyott megcsonkolt területnek önként kellett volna behódolnia. (ha nem jön Horthy Miklós, akkor nem lett volna akadálya !) Egy évszázad óta összeesküvéseleméletnek bélyegzik azt, ha arról beszélünk, hogy a nemzetközi pénzügyi világ az európai keresztény kultúra felszámolására törekszik megbízott ügynökei útján. Pedig Magyarországon a közelmúltban már törvény is született eme ügynöki tevékenység megakadályozására.

Ám a MTA máig nem akar ebben az irányban kutatni, vizsgálni, feltárni és nyilvánosságra hozni a dokumentumokat!!! Fárasztó adatokkal, statisztikai grafikonokkal, harmadrendű okoskodásokkal terhelik meg a tankönyveket is, hogy a diáknak még csak eszébe sem jusson az egyenes és igaz útra tévedni.

Bár már nyilvánvaló, hogy a magyar szabadságharcot is olyan nemzetközi összefogás tiporta el, amilyenre másfél évszázada mindig ugyanazok a bankok nyújtanak hitelt (hogy ki tudják fizetni az orosz cárt és a felbérelt oláh, rác és tót martalócokat egyaránt), de ezt a körülményt sehol nem mutatják fel. Ahogy azt sem, hogy milyen pénzügyi körök vittek csődbe országokat, kormányokat, hogyan szerveztek forradalomnak nevezett éhséglázadásokat, hogy a vérszomjassá hergelt csőcselékkel likvidáltassák nem kívánatos ellenfeleiket a „trónok és oltárok ledöntésére” biztatva, a nemzeti önbecsülést őrző nemesség és az egyház ellen, vagyis az európai keresztény kultúra felszámolása céljából. Ha ezt felismerhetnék a tankönyvekből, akkor a mai folyamatok sunyi konspirátorai sem rúghatnának labdába a választásokon. Tehát éppen az a cél, hogy ez ki ne derüljön. Milliárdokat költenek a tények eltitkolására és álhírek gyártására, hogy sok ezer milliárdot kaszálhassanak a rászédett országok népének verejtéke révén. Az már csak szappanhab a kőművestortán, amit a világon legjelentősebb, szinte minden országban jelelvő magyar világszervezet ellen elkövetnek! Nem is a trianoni hóhérok, sem a kisantantbeli alattvalóik, hanem Csonkaország legfelsőbb szintű szervei nevében. Csak azért, mert nem egy szabadkőműves ripacs, hanem egy székely ember lett az MVSZ elnöke 18 éve !? És az MVSZ tiszteletbeli elnökeként egy igazi szabadságharcos, Rácz Sándor is őt támogatta. Ezért Sanyi bácsi halálakor a „hivatalos Magyarország” elfeledte őt meggyászolni, hiába volt az 56-os Munkástanács elnöke, és 1989-ben még köztársasági elnökjelölt is, amit az amerikai cionista pénzügyi lobbij nyomására vetettek el... Ennyire szálka lett igaz magyarnak lenni a Kárpát-medencében?! A Magyarok Világszövetsége kezdeményezte ugyanis az elszakított területek magyarságának visszahonosítását, a trianoni bűntény felülvizsgálatát, a magyar őstörténet tényeinek tiszta fénybe helyezését, a benesi dekrétumok ügyének napirenden tartását és Petőfi Sándor földi maradványainak méltó eltemetését is. De

vajon miért kényelmetlen és nem kívánatos nemzetünk történelmének igazi arca? És miért is kell hazugságok ködébe burkolni Petőfi Sándor életének utolsó időszakát?!

Miért kell táplálni egy illúziót a tények ellenében is?

Ismerős szlogenek: *Már megszoktuk ezt, minnek ezzel foglalkozni!* – mondják akkor is, amikor egy kommunista hóhér nevét akarják levenni az utca végén. *Ne bolygassuk hőseink magánéletét!* – amikor kiderül Ady vagy Kossuth kapcsolata a szabadkőműves páholyokkal, ami még a botrányos nőügyeknél és kártyaadósságoknál is veszedelmesebb. *Eddig ezt tanították, ezen már nem szabad változtatni!* – mondják a segesvári csata kapcsán, és mondták Bolyai Jánosnak is, amikor a nem euklideszi matematika tételeit újraértelmezte. *Kádárnak mégis igaza volt, mert akkor jól éltek az emberek és mindenkinek volt munkája!* – hallom most is, amiből az következik, hogy azok hibásak, akik megkérdőjelezték. Szálasit minden szégyentáblára ki lehet akasztani, de a nem kevésbé veszedelmes Kun Béla, aki „csak” ártatlan magyarokat gyilkoltatott halomra, még mindig tabu... És mennyivel szebben hangzik az, hogy Petőfi úgy halt meg, ahogy megjövendölte! (és nem egy nemzetközi bűnszövetkezet megegyezésének „járulékos vesztesége”, hiszen az orosz cár 200 ezer katonájának kifizetésére a bécsi Rotschild bankház adott hitelt... aminek későbbi kamataiból bőven jutott a cionista világhódítók terveinek kivitelezésére. Vajon az miért nem szerepel a történelemkönyvekben, hogy Ferenc József császár hogyan szerzett pénzt arra, hogy felbérelhesse az orosz cári sereget, és a visszafizetés és a kamatok mellett miért kellett a galíciai menekülteket is befogadni Magyarország területére?!). És lehetne még folytatni a sort, hiszen szinten minden gondolkodó magyarnak van legalább egy ilyen esete a hatalmi gögtől és a birtoklási vágytól megrészegült pojácák miatt. Ahogyan pár nappal eltűnése előtt Petőfi sem kímélte azt a tábornokot, aki gorombán szólta le őt:

„S ön engemet gorombaságival

Elhalmozott, hogy két orcám pirúlt.

Igen, pirúltam, de nem magamért,

Pirúltam a magyar sereg miatt,

Hogy annak egy ilyen tábornokja van...”

Szabad-e hát ilyet írni a szabadságharc valamelyik hős tábornokáról ? Vagy talán nem kellene közreadni a költő köteteiben? A tény, hogy ez megtörtént, s hogy ezt Petőfi megírta, és azóta is ott van a gyűjteményekben. Van viszont olyan, amit eltüntettek. Vajon miért?

Tudtommal 1849 július 31-e előtt Petőfi nem járt Segesvárnál, de az 1900-ban Szegeden kiadott Petőfi összes költeményeiben utolsó versként a Segesvár romjai szerepel (azóta egyetlen további kiadásban sem találom ennek a versnek a nyomát): (részlet)

„Egy országszerte üzött, kergetett,

Sebtől vérző vad volt a szabadság.

E vár vala utolsó menhelye

És itt elfogták a vérszomju kutyák.

E vár vala utolsó menhelye,

Innen tekintett a típrott hazára.

Míg durva göggel tört reá a zsarnok

És a börtönnek fenekét járta.

Sötét börtönbe tették be a hőst,

Hol rabbilincs kígyózott a kezekre...

Lement a nap az égről – más napig.

És a hazáról? ... arról mindörökre.

Vajon hová lett a többi kiadásból? Miért és kinek az utasítására? !

Sok kérdés van, de tények, érvek és dokumentumok helyett a MTA először azzal védekezett, hogy a segesvári csatából nem vittek el foglyokat a cári csapatok, ezért Petőfi sem kerülhetett Szibériába, és ezzel úgy gondolták, hogy rövidre zárják a történetet, pedig ennek több helyen dokumentált cáfolata van. Gracza György könyve, a bécsi újsághírek, a hazatérő hadifoglyokról és a Szibériában maradtakról szóló dokumentumokig. A költő segesvári haláláról elterjedt és elterjesztett különböző szóbeszéd, jelentések teljesen ellentmondásosak, és ráadásul olyanoktól eredő, akik csak sebesülni látták, illetve olyanok vélték látni holtan, akik nem ismerték korábban, ezért nem lehet hitel érdemlőnek elfogadni szavaikat. Tömegsírban nem lelték, talán nem is akarták. Esetleges túlélési nyomait nem kutatták, talán nem is akarták. Amikor később mégis kutatni akarták, akkor ezt hivatalos úton akadályozták meg, tették lehetetlenné. A sebesült költőről szóló vallomásokot viszont nem közölték. Egy ilyen tendenciózusan szelektált vaskos válogatás szerkesztője annak a szabadkőműves páholynak volt vezéregyénisége, Hatvani Lajosról van szó, amelyik Magyarország

szellemi és fizikai megszállásában konspirált. Viszont a múlt század nyolcvanas éveiben szakemberek csoportja komoly előtanulmányok alapján tárta fel azt a sírt, amelyet egy Szibériába száműzött rab, Alekszander Petrovics magyar honvédőrnagy sírjaként ismertek a túlélők és az emlékét őrzők. A csontváz antropológia jellegzetességei két tucatnyi egyezést mutattak Petőfi fennmaradt fényképe, szemfoga, testmagassága, karhossza, sérülései alapján. Egyébként egy rendőrségi azonosításhoz már a fele is elegendő lenne. A magyar rabokat Vengerszkoje Szilo településen dolgoztatták, amit lefordítva Magyarfalunak nevezhetünk, de az idegenek, hadifoglyok és száműzöttek számára Barguzinban volt temető. A fennmaradt cári börtönnyilvántartás jelzi, hogy több száz hadifogoly rab került hozzájuk az osztrák fennhatóság alól. Ezeket a dokumentumokat viszont a MTA látni sem akarja !!! Vajon miért? A Kínában elvégzett genetikai összehasonlítás közel száz százalékosan igazolta Petőfi anyai rokonai és a megtalált csontok közti rokonságot. Ezt a MTA elveti. Vajon miért?

Vajon honnan érkezik most a parancs? Mert tudjuk, hogy a nem finnugor irányú kutatásokra az 1880-as években is tilalmat adott ki a minisztérium, és az Akadémián a szkíta, hun vagy türk esetleg sumér kíváncsiság „szakmai alkalmatlanság”-ként a lehetlenné tétel utasításával járt együtt. Például ilyen „háttér” miatt nincs egy darab sem Stein Aurél több vagonnyi gyűjteményéből az egykori szkíta és hun területekről, Belső-Ázsiából. Ami megmaradt, azt a British Múzeumban őrzik, a többi, mint a „magyar tudományos kutatás számára felesleges csecsebecse” természetesen odaveszett. Széchenyi és Arany forog a sírjában, ha látják, mivé zülletszették a kamatokkal lekötöztetett bécsi udvaroncok nyomására az Akadémiát. Hasonló módon Petőfi 1849 július végéig írt verseit ugyan nem tudták eltüntetni, de őriznek és titkolnak (vagy csak őriztek? s már likvidáltak?!) hét lakat alatt tartott magyar nyelvű kéziratokat az 1850-es évekből Petőfi saját kezű aláírásával, amelynek egyik oldala mégis nyilvánosságra került, de arról gyorsan és látatlanban is „megállapították”, hogy hamisítvány. Akik pedig esetleg csak kérdésként is felvetik, hogy a költő talán mégsem halt volna meg Segesvárnál, azokra a kirekesztés, kitagadás, megfélemlítés, nevetségessé tétel, szakmai elgáncsolás, nacionalistává, fasisztává és antiszemitává bélyegzés vár. Aztán marad a neurózis, infarktus vagy elmeegógyintézet.

Ki merné hát megkockáztatni ezt a veszedelmet?

Akik viszont az aktuális hatalom által is hivatalosan támogatott verziót hirdetik, szajkózzák, reklámozzák, azok elnyerhetik a mindenkori seggnyalás jutalmát: pénzt, paripát, fegyvert, rangot, hírnevet, pozíciót, érdemérmeket, díjakat, örökös TV-szereplést, ringyók vigyorát.... de a Mindenható bónuszát is: egy jó kis forró szurkos katlant a pokol bugyraiban.

Legyen nekik kívánatos és kellemes, amire vágynak!

De Petőfi nem alkudott kufárokkal, sem nyomorító hatalmakkal!

„Életem pedig

Hazám, te szent hazám.

Kész áldozat gyanánt

Tenéked áldozám.

A mi még megmaradt:

Te szűz becsületem,

Magammal viszlek el,

Te sírba szállsz velem.”

(A huszár – ez a Szalontán jegyzett verse a Segesvár romjai előtt szerepel a Petőfi összes 1900- as szegedi kiadásban)

Nem hinném, hogy Petőfi érdemeiből, költészetének zsenialitásából bármit is elvenne, ha azt kellene megtudnunk, hogy 33 évesen, krisztusi korban valahol Oroszországban, több ezer kilométerre szülőföldjétől, a Bajkál közelében, a rokon burjátok között fejezte be életét, és a hazatérés reményétől megfosztva talán utódokat is hagyott maga után, akiknek leszármazottai vállalják azt, amit idegen lelkületű és fondorlatos lelkű szellemi kútmérgezők a magyar közvéleménnyel akarnak megtagadtatni ! Nem csupán Schwartzkókból lett Sorosok, hanem kommunistákból lett demokraták, liberálisok, globalisták, eutanáziások és emberből lett törtető csúszómászók is !

Nos, kedves olvasó: eldöntheti, hogy melyik oldalon kívánja szolgálni a magyar jövőt! Akar-e választ a feltett kérdésekre, vagy maradjon minden úgy, ahogy azt eddig élénk tálalták?

Van-e még orvosság a lelkeket megszálló örök áfium ellen?

.....

Az örök áfium évszázada múltán

Az elszakított magyar területek magyarsága immár száz esztendeje bűnre és istentagadásra van kényszerítve. Még jó, hogy ennyien is megmaradtunk ebben a szorongattatásban.

A háborúcsinálók kegyelméből hatalomba ültetettek tudják jól, hogy ez a föld őket nem illeti, de az ajándékot meg kell szolgálniuk, ezért el kell tüntetniük a nyomát is annak, hogy másé lett volna egykoron. Kerékbe kell hát törni a leigázottak álmait, emlékeit és gondolatait is, eszükbe ne jusson más, mint az, amit a megszálló hatalom tanít. Éppen ezért a tízparancsolat ismeretét is korlátozniuk kell, és amikor az apák és anyák tiszteletéről szólnak, akkor a mostohák nyelvének, hagyományainak, szokásainak a szeretetét kell beléjük nevelni. Csak hát, ahogy egyszer egy bölcs ember mondta, akinek megingatják a hagyománytiszteletét, annak a törvénytisztelete is megrendül, ez pedig rendbontáshoz vezet, és szép csendesen széthullik minden, mert egyetlen parancs megszegése is istenkáromlás. Már pedig Isten a Mindenség a tartópillére. Fel kell hát bomolnia és meg kell szűnnie annak a rendszernek, annak a hatalomnak, annak az országnak, amely elfeledkezett erről az igazságról, amely a népét az isteni rend tagadására akarja szoktatni.

Hiba tiltják be a nyelvet, az éneket, a dalt, hiába döntik le egy nép jelképeit, veszik el templomát, iskoláit, feszítik keresztre leghűbb fiait, és átírhatják falvaik nevét és történelmét, de egyszer csak megelégteli mindezt a Mindenható, a Seregek Ura és a Történelem Ura, és tűzre veti a haszontalant, a basáskodó gőgöst és felfuvalkodottat, aki őt nem tisztelte.

Mert aki megtartja a Törvényt, annak jutalma ezerszeres, de negyedíziglen, még unokáiban is bűnhődnie kell annak, aki megtagadja Őt. Mert eljő az Ő országa, mely elhozza az üdvösséget, de kiosztja a Pokolra kerülők útlevelét is.

.....

Beneš a nagy illúzionista és likvidátor

Ez sem egy Oscar-díjra jelölhető történet! Hogy miért, annak megválaszolásához kattintsanak a „*milyen film kaphat Oscart és melyik nem*” témára. Hetvenöt év óta titkolt vagy elhazudott csontvázak hullnak ki a huszadik század egyik leghitványabb bűnözőjének, Edvard Benešnek a szekrényéből, amelynek nyilvános vitrinje előtt még mindig lelkendeznek a több évtizedes agymosás balekra vett áldozatai. Bele tartoztunk jó ideig mi is, amikor elhittük a demokratikusnak hirdetett Csehszlovákia tankönyveinek, sajtójának és közvéleményformáló csimbókjainak maszlagolását. S ebben a szemfényvesztésben szellemileg alultáplált kommunista propagandisták, uzsorás sikkasztó liberálisok és haszonleső szélhámósok egyaránt rész vállaltak. Azt a látszatot kellett kelteni, mintha Csehszlovákia demokratikus módon, vagyis népakartból jött volna létre, és az üdvözítő kommunizmus hozta volna el a szabadságot és a boldog békeidőket. Ezt a tévelygésbe vezető függőséget a korlátozás és tilalom helyett napjainkig táplálják: pártpropagandával s helyenként parlamenti határozatokkal is.

Amikor 1992-ben sikerült május 9-ről május 8-ra változtatni a „felszabadulás napját”, azt hittük, hogy közelebb kerültünk az igazsághoz, ugyanis Prága nem a szovjet hadsereg megérkezésével szabadult fel, mert a német hadsereg már egy nappal korábban letette a prágai „felkelő hazafiak” előtt a fegyvert. Egyébként a rafinált csehek még a kommunizmus idején is ezt hirdették, és az első osztályos olvasókönyvben a magyar iskolákban is találkozhattunk egy képpel, a frissen mosott és vasalt gimnasztyorkás szovjet katona magához öleli a virágcsokorral kedveskedő kisgyermeket (közismert propaganda-fogás, amint Párizsban az amerikaiakat), s alatta a felirat, amit kellő szövegértési homállyal nem fogtunk fel teljesen:

„*A felszabadult Prága köszönti a szovjet katonákat*”. Vagyis a szovjet katonák nem felszabadítóként, hanem a szabad Prágába érkeznek. Megszállónak. De hogy 1945 május 5-én kik is kezdték el a városban a harcot a német hadsereg ellen, és kik is győztek

valójában, arról talán csak a prágaiak tudtak, de szégyenükben hallgattak róla, mert Beneš óhaja szerint elárulták és haláltáborba vagy bitófára küldték megmentőiket, Vlaszov tábornokot és az Orosz Felszabadító Hadsereg katonáit. Mert bizony volt egy milliós létszámú hadsereg, amely a németek fogságába esett sok nemzetiségű szovjet katonákból verbuválódott azzal a céllal, hogy Oroszországban megdöntse a kommunizmus és Sztálin rémuralmát. Éveken át doktori disszertációk születtek abban a témában, hogy Vlaszov tábornokot és katonáit „fasiszta bérencnek”, „áruló fegyenceknek”, a „nép ellenségeinek” bélyegezhessék. Ilyen képesítésű történelemtanárok oktatták aztán a tanárokat, újságírókat és egyéb hóhányókat évtizedekig. Persze a cseh történelem szégyenfoltját az is feketíti, hogy a Beneš által a vonaton megszövegezett kassai kormányprogram (németek és magyarok likvidálása !) és gyűlöletkampány elindítása nyomán civilek százezreit kínozták meg, gyilkolták halomra. Mivel a német hadsereggel soha nem szálltak szembe, de az utolsó percig szorgalmasan gyártották a csehországi üzemekben a német hadsereg kiváló fegyvereit (amiért Csehország Hitler kiemelt területe volt, s a cseh férfiakat nem küldték katonai szolgálatra, szükség volt rájuk a gyárakban), és Hitler halálakor (1945 április végén) jó alattvalóként a fekete zászlót is kitűzték rendesen, ezért úgy viselkedtek, mint az ostoba kisgyerekek, aki az apjától kapott pofonok miatt az iskolában vezeti le indulatait a kiszolgáltatott gyengébbek és kisebbek kínzásában lelve örömét...

A háború alatt Beneš lepaktált nem csupán az angol diplomatákkal és kormányzattal, hanem kiépítette a maga útvonalát Sztálin felé is, mert számára a legfontosabb a „szajré” volt, vagyis Csehszlovákia visszaállítása. Ezért valahogyan a feledés homályába kellett szorítani azt, hogy Szlovákia a 2. világháború egyik kirobbantója, mert Hitler oldalán támadták meg délről Lengyelországot, és Csehország sem volt nevezhető ellenálónak, hiszen a béke kedvéért csendesen kollaboráltak, és iparuk ontotta a német hadiipar számára szükséges dolgokat. Ha úgy

vesszük, akkor Csehország volt Hitler utolsó csatlósa! Így aztán Beneš Moszkvában ezért a hallgatásért, és hogy szabad kezet kaphasson Sztálintól a németek és magyarok likvidálására, odaígérte a Szovjetuniónak Kárpátalját, amire amúgy is vágytak, hogy hídfőállásuk legyen a háború után a Kárpát-medencében a leigázott országok sakkban tartásához. S hogy a látszat is megmaradjon, rendeztek egy soha meg nem valósult „népszavazást” papíron. 1945-ben ugyanis Kárpátalján az elhurcolt férfiak családjával aláírtak egy ívet, amire azt mondták, hogy kérvény a hazahozatalra, de aztán az gépelték föléje orosz írógéppel, hogy kérik csatlakozásukat a Szovjetunióhoz. Ezeket az íveket ma is mutogatják az ungvári múzeumban, de már megspékelve olyan szöveggel, hogy „a Kárpáton túli terület ősi ukrán lakosai újra egyesültek ősi kijevi ukrán országukkal (Kijevi Rusz, de hogy ez mitől ukrán?)”. Beneš sötét lelkének szelleme vetül már erre a megfogalmazásra is! Amikor tömeggyilkosok, betolakodó haramiák beszélnek önrendelkezésről, demokráciáról, emberségről, de valójában a világ söpredékének a szemétdombján lenne a helyük. ... Bár egyelőre utcák, terek, intézmények, vitrinek és történelemkönyvek éljenzett díszhuszárjai.

Az emberiség ellenes bűntények, tömeggyilkosságok, halálmenetek, kínzások, amelyeket a kassai kormányprogram és Beneš dekrétumainak alapján és szellemében elkövettek, máig homályos foltjai a történetírásnak és Csehszlovákia valós helyzetének valós megítélése számára egyaránt. És megkérdőjelezi az 1947-es párizsi békeszerződés jogosultságát, az utódállam Szlovákia jogrendjét és az egész közép-európai viszonyrendszert.

Vajon még meddig?!!

.....

Az önfeladás csábítása ellen való
orvosság

Nagyon messzire pillanthatnánk vissza a történelemben annak igazolására, hogy az államhatalmi szintre emelt szemfényvesztések hogyan kezdődnek, és hogy a szép eszmények jelszavaival visszaélve miként lehet embertömegeket jámbor birkaként félrevezetni. Elegendő már csak azt felidézni, amikor a jeruzsálemi főpapok sok pénzt adtak a római katonáknak, hogy hazudjanak a népnek, miszerint Jézus nem támadt fel, mert a testét a tanítványok lopták ki a sírból... és ez a hazugság még napjainkban is gyakran felbukkan a különböző bomlasztó bulvársajtóban.... úgymond a szólásszabadság és vélemény szabadság jegyében. Ám egy közelebbi történet a 18. század végén Beethoven korát idézi meg, amikor a jól hangzó szabadság-egyenlőség-testvériség jelszavaitól a nagy zeneszerző is ámulatba esett, és még szimfóniát is ajánlott a szabadkőművesek császáráként elhíresült Napóleonnak. Szerencsére idejében világossá vált el, hogy a zengzetes szólamok csupán a világhatalmi törekvések elkendőzését szolgálják, és az ajánlás már nem került fel a partitúrára. Érdekes egyébként, hogy az állítólagosan államcsőd szélére juttatott Franciaország miként és miből tudott néhány éven belül fél milliós hadsereggel hódító háborúkat indítani. Avagy talán az államcsőd látszatát is azok a körök gerjesztették, amelyek végül a ledöntött trón és legyilkolt nemesség helyébe a maguk vérszomjas „forradalmárait” és egy nekik szolgáló császárt ültettek?! A ledöntött oltárok, feldúlt templomok és a nyaktiló alá hurcolt papság útmutatása helyett pedig a pénz, az üzlet és a kamatok imádatát rendelték. És ezt a csalást és tömeggyilkosságot ünneplik minden évben a franciák, akiktől – mint a „művelt nyugat” példaképétől – nekünk tanulnunk kellene. Vajon milyen képet vágna a világ arra a javaslatra, hogy a japánok tegyék ünnepnappá a hirosimai atomtámadást, a németek Drezda porig bombázását, a lengyelek a katyni vérengzést, a zsidók az auschwitzi tábor megnyitását, vagy mifelénk október 6-a június 4-e, és hogy ne menjünk messze az időben, az USA-ban milyen ünnep lenne szeptember 11,?! Van persze ott is morbid emlékezés, mert a hálaadás napján azt éljenzik, hogy leigázták, legyilkolták a földrész őslakosságát, és a terület bitorlóivá teheték magukat. Velünk pedig így ünnepeltették négy évtizeden át felszabadulás néven a kommunista szovjet megszállás kezdetét. (Máris hallom, hogy e szavak hallatán a bolsevizmus haszonélvezőinek csemetéi, szellemi és vagyoni örökösei hogyan osztják a „gyűlölködő”, „szélsőséges”, „náci” és egyéb bemagoltatott címkéket, amivel a kimondott igazság miatti szégyenüket, bugris jellemtelenségüket vagy silány értékrendjüket akarják leplezni. Más esetben talán a megbízóik elvárásainak akarnak megfelelni.) Nem kell ezen csodálkozni, mert a XX. század három legveszedelmesebb ideológiáját (bolsevizmust, fasizmust és liberalizmust) egyazon talajból

„nemesítették ki” a pénzvilág „bölcsei”, akik pontosan tudják, hogy az istenhittől elszakított, a megélhetési és anyagi hajsztának kiszolgáltatott, tudatlanságban tartott és tévhitekre szoktatott, arcukat vesztett emberek tömegei már bármire manipulálhatók. Ráadásul, ha ezeket a csoportokat egymás gyűlöletére is kondicionálják, akkor látszólag még „értelmet” is kaphat az életük az egymás elleni küzdelem és háborúk által. Milyen tragikomikus az a hollywoodi jelenet, amikor az amerikai kiskatona büszkén áldozza fel az életét a „hazáért” vagy a „demokráciáért” a kórei, vietnami, iraki, afganisztáni, líbiai és egyéb harcmeszkön. Persze az USA első és második világháborús európai beavatkozása sem fennköltebb ennél, és a szovjet hadseregnek sem volt kevésbé sötét szerepe 1956-ban Magyarországon, 1968-ban Csehszlovákiában vagy 1980-ban Afganisztánban. Közben a „demokrácia” feliratú maszlaggal még az is elérhető, hogy a különböző érdekcsoportokat egymás ellen kijátszva jól sakkban tarthatókká válnak, és a jól manipulált tömegtájékoztatással biztosítható, hogy a valódi célokra, okokra és indítékokra soha ne derülhessen fény. Ám akik mégis kíváncsiskodnak, azokat különböző negatív jelzőkkel megbélyegezve, hiteltelenné téve elhallgattatják. Például Wass Albert, az egyik legkiválóbb magyar író is így lett a hazudozók célpontja, a mai napig is aljas támadásoknak kitéve, mert nem volt hajlandó kiszolgáltatni azt a silány értékrendet, amelynek kényelmetlen az igazság elmondása és a nemzeti-keresztény hagyományok megerősítése, ezért utasították el regényeit a megszarolt nyomdák Amerikában, de ez már egyre nyilvánvalóbban csak a gyalázkodókat minősíti, mert az életmű nagyszerűségét nem lehet megkérdőjelezni. Nem újkeletű ez a módszer. A három évezredes görög eposzok és drámák valamint a Szentírás tanításai is figyelmeztetnek arra, hogy a hatalom érvei időlegesen győzedelmeskedhetnek az érvek hatalma fölött, megalázzhatják vagy megölhetik az isteni rendhez és a testvéri szeretethez ragaszkodókat, de a gőgös hatalom, a zsarnok király önmaga vesztét készíti elő önkényes cselekedeteivel, és a báránybőrben settenkedő farkasok lelepleződése sem várat magára sokáig. Bár még mindig megetethetőek a jámbor és jóhiszemű emberek azzal az ősi csellel, hamis biztatással, hogy mindenki és bárki előtt tárjuk szélesre az ajtót és kaput, mert hát ugye irgalmasságot kell gyakorolnunk. Azt persze már nem teszik hozzá, hogy a befogadásnak és elfogadásnak is vannak eredendően természetes feltételei, mivel nem a másságot, hanem a másfajta értékeket illik tisztelni. De amikor csak bármiféle másságról szónokolnak, abba már a bűn és a természetellenes valamint a beteges hajlam is belefér! Éppen ez a céljuk: hogy az emberi értékrend mértékadó szerepét eltorzítsák. Erre a csúsztatásra építette fel a

Soros pénztára által támogatott nemzetközi bűnszövetkezet a NYITOTT TÁRSADALOM címkével ellátott leigázó programját, amely az „emberi szabadságjogok”, a „demokrácia védelme”, a „kisebbségek támogatása”, a „hátrányos helyzetűek felemelése”, az „információk szabad áramlása”, az „esélyegyenlőség”, az „önrendelkezés”, a „népakarat” és a „nyilvánossággal az erőszak ellenében” feliratú bárányszőnyegben a megcélzott országok és népek leigázásának céljával a teljes önfeladásra szeretnék rászédesni az embereket. Mindezt az erkölcsi rend felbomlasztásával és népek ellenállóképességének kiiktatásával (a nemzeti, közösségi, családi és hitbéli értékek megkérdőjelezésével), a gazdaság széttörlésével és csődbe juttatásával, eladósítással, magas kamatú hitelek felvételével, a stratégiai szféra felvásárlásával szeretnék elérni. S ahol ez nem sikerül, ott akár fegyveres konfliktusok kiprovokálásával szereznek ürügyet a „jogos beavatkozásra”, a „demokrácia megvédésére”, a „szabadságjogok helyreállítására”. Ezért foglalkoznak annyit ezekkel a kérdésekkel. Nem sokra megyünk az ellenérvekkel, hogy ez a program segítette azt is, hogy megszabaduljunk a kommunista diktatúrától, mert valójában nem a mi szabadulásunk miatt aggódtak. Gazdaságilag roppantották össze a szocializmus eleve bukásra ítélt rendszerét, hogy aztán még olcsóbban vásárolhassák fel, és a „szabad piac” jelszavával máris kiterjeszthették befektetési területeiket, hogy elhelyezzék felesleges és értéktelen (kamatból származó) pénzeiket. Mi pedig az adósrabszolgaság csapdájába estünk, ahol van ugyan szabad piac, de csak annak, akinek pénze van, van szólásszabadság, de nyilvánosságot megint csak az kaphat, akinek tőkéje van sajtóra, nyomdára, könyvkiadásra vagy propagandára. Vagyont pedig csak az szerezhet, aki velük üzletel, ennek viszont sajátosan liberális feltételei vannak. Arról pedig, hogy jótékonykodnak, támogatják a civil szférát csak annyit lehet megállapítani, hogy ennyit áldoznak a farkasok a bárányszőnyeg karbantartására, vagyis a lenyúlt milliárdokból ilyenre is juttatnak néhány milliót a látszat fenntartása érdekében, de egyébként különböző fondorlatos programmal végzik aknamunkájukat a választási kampányok befolyásolásától, a jelöltjeik felkészítésén át a liberális maffiát leleplező újságírók elleni propagandáig vagy jogi eljárásokig. Néhány éve már Sorosnak (alias Schwartz), mint a szellemi kútmérgezés vezéralakjának a megnevezése is felháborodást keltett az általuk felügyelt sajtóban, ami aztán kellő adagolás mellett a közvéleményt is megfertőzte. Aki bírálni merészelt, azt letiltották a sajtójukban vagy a megjelentető újságok nem kaptak pályázati támogatásokat, a bírálót pedig még az antiszemita jelzővel is illették, ami az ő értékrendjükben a hirosimai tömeggyilkosságnál és a benesi dekrétumoknál is nagyobb bűn, pedig a szerző még csak nem is tett célzást

ennek a bűnöző spekulánsnak a származására, mintha minden közülük való egyén sikkasztó lenne... de ezzel valójában ők kezdtek el zsidózni, aztán kezdtek észrevenni, hogy saját pöcegödrükben dagonyáznak, és maradtak a sivalkodó nácizásnál, ami ráadásul ismét egy pontosan meg nem határozott fogalom (mert jelenthet nacionalistát vagyis nemzetit, nemzeti és családi értékeket tisztelőt is, ami viszont az egyik legpozitívabb emberi alapérték és a liberális terjeszkedés egyik leghatékonyabb ellenszere). Lelkük rajta, csak azt igazolták, hogy nincs semmi érvük állításaik védelmére. Csakhogy amíg lesz pénz mögöttük, addig nem hagyják abba, mert mint megélhetési hazudozókat ezért fizetik őket!

Persze ostobaság lenne azt gondolnunk, hogy Sorostól megszabadulva majd minden rendbejön. Hiszen ő is csak egy megbízott stróman, akinek a Nagykutya adtak néhány milliót, megsúgták, hogy melyik piacot fogják majd romba dönteni, és a tőzsdén ilyen információval milliárdokat lehet kaszálni, a nyereséget viszont a békés adófizetők rovására kellett kiegyenlíteni. Soros pedig a jötevői és megbízói iránti hálából azok utasításai szerint osztogatja millióit. Nem kell sajnálni, hogy elfogy a pénze, a maradékból is busásan dőzsölhet magának, de közben el kell viselnie, hogy órá köpködnek, mert a mögötte állók azt hirdetik magukról a sajtójukban, hogy nincsenek, és az egész csupán valamiféle összeesküvéselmélet. Ezért soha nem is indult ellenük vizsgálat vagy nyomozás, bár ilyen kísérlet miatt eddig már sokan haltak meg (Kenedy elnök is !), kormányok buktak meg, választott országvezetőket likvidáltak, újságok, könyvkiadók, televíziós társaságok és konkurens vállalatok jutottak csődbe. A XX. század két világháborúja és több tucat helyi háborúja, országok feldarabolása terheli számlájukat, de ott csupán a hadikölcsönök kamataiból és fegyverkereskedelemből származó több ezer milliárdos haszon szerepel, mert minden ilyen „üzletet” sokszoros haszonnal zárnak. Az már csak sátáni rangjuk fokmérője, hogy ezért a jövedelmért csak a XX. században legalább százhusz millió ártatlan embernek kellett meghalnia. Nos ennek a haszonleső „csínytevésnek” bizony nincs emléknapja! És belátható időn belül nem is lesz.

Ez viszont ne keserítsen el bennünket, hiszen jó harminc éve még mi is azt hittük, hogy belátható időn belül nem mennek haza a szovjet katonák, s azóta már a Szovjetunió és a kommunista rendszer is összeomlott, mint eddig minden hazugságra és gyarlóságra épített diktátum, megszállás, rendszer és intézmény a világtörténelemben. Széthullott a versailles-i békeszerződések néhány kierőszakolt kreációja, mint Jugoszlávia és Csehszlovákia is...

Az isteni gondviselésben bízóok viszont megőrizték emberi arcukat, és immár kétezer éve van okunk a reménységre még ebben a siralomvölgyben is, amit egy kis szeretettel és jóindulattal legalább legközelebbi közösségünk, családjunk és nemzetünk részére földi paradicsommá tehetünk, amelyben jó lesz, ha nem keverjük össze a jólétet a jóllakottsággal, az életminőséget az életszínvonallal.

.....

Egyéniség és tucatember

(az individuum globalizációjának csalafinta terveiről)

Az egyéniség szabad kibontakozása lényeges és fontos tényezője a személyiség fejlődéséhez, amennyiben minden benne szereplő elem fogalmát pontosan értelmezzük. Vagyis az egyéniség, a szabadság és a kibontakozás lényegének értelmezése éppen azért nem mellőzhető, mert az elmúlt évszázadban az egyén szabadságának csábító jelszavával az elszabaduló szabadelvűséget vagyis a liberalizmust propagálják, mintha a cukormázos bevonat alatt is édes finomság rejlene.... pedig éppen ellenkezőleg.

A megtévesztő és szándékosan félrevezető reklám nem újkeletű jelenség a világban, mert az ösztönös tulajdonságok erejére épít. Hiszen még az állatvilágban is gyakori, hogy az egyik élőlény a másikat valamilyen szaggal, hanggal, színnel csalja csapdába. Az emberiség történetében pedig tragikus fejezetek kezdődnek előre megfontolt szándékú és aljas érdekből elkövetett megtévesztéssel. A paradicsomi eredendő bűntől kezdve a világháborúig. Ebben a liberális propaganda csak annyiban különbözik a fasiszta és kommunista testvéreitől, hogy sokkal kifinomultabban és alattomosabban furakodik be a társadalomba.

Így lett a szabadságból elszabadult anarchia, bábeli zűrzavar, a szabadelvűségből szabadrablás, a szellemiségből anyagiasság, a vélemény szabadságból pedig a bűn és az emberidegen tanok hirdetése. Miközben az egyéniség szabad fejlődését hangsúlyozzák, valójában egy emberi céloktól és értékektől mentes, korlátok és szabályok nélküli zsákutcába juttatják a személyiséget, amely ebben a helyzetben a reklámok és a propaganda kiszolgáltatott prédájává válik. És talán éppen ez a célja a propagandagépezet irányítóinak: szellemi rabszolgaságba nyomorítani

embereket, népeket, nemzeteket, kormányokat és országokat, hogy az önző és mohó, falánk, anyagi és haszonelvű érdekek jellegtelen és akarat nélküli alkatrészeivé váljanak. Ennek a módszernek a kiterjesztését és kifinomítását tükrözi az elmúlt legalább 250 év történelme: az USA megalakítása, a francia forradalomnak és felvilágosodásnak nevezett tömegmészárlás, a napóleoni háború és a Szent Szövetség, a magyar szabadságharc vérbe fojtása, észak és dél értelmetlen öldöklő háborúja az USA-ban, a párizsi kommün, a berlini kongresszus, az antant létrehozása, az első és második világháború, Lenin és Hitler hatalomra juttatása, a világgazdasági válság szándékos gerjesztése, a koreai, vietnami, kongói, afganisztáni, iraki, líbiai vagy szíriai fegyveres beavatkozások. Sok százmillió áldozat a nagyvilágban, és sok ezer milliárdos haszon néhány család bankjában. És ebből a pénzből lehet működtetni azt a propagandahálózatot, „civil szervezeteket”, „független testületeteket”, amelyek ennek az „új világrendnek” a stabilitását kívánják fenntartani. Ők minősítik maradinak, elavultnak, túlhaladottnak, esetleg nemkívánatosnak, rasszistának, kirekesztőnek, nácinak vagy antiszemitának is bélyegezve a nemzeti hagyományaikat és keresztény kultúrájukat, vallásukat, istenhitüket őrző közösségeket, családokat és egyéneket, mert látják és tudják, hogy ezek a jellegzetességek az emberi alapértékek megtartó erejét adják, vagyis ellenállóvá tesznek a liberális szemfényvesztés ellen, amely valóban az emberiség elleni aljas összeesküvés eszköze.

Az egyéniség fejlesztését hirdetik, de csupán megnyomorított lelkű engedelmes tucatemberekre van szükségük, és az általuk formált világkép ilyenné is teszi az embert, akiket aztán civil szervezetekben, szektákban, ügynökhálózatokban gátlástalan mértékben kihasználnak, s ha már nincs rájuk szükség vagy kikopnak, akkor sorsukra hagyva szabadon kidobják őket a szemétre, mint egy elhasznált gépalkatrészt.

Körülbelül ennyit ér az ember a liberális társadalomban.

Ki csodálkozik azon, ha mi ebből nem kérünk?!

.....

Forradalmak vagy éhséglázadások?

(a történetírásokból hiányoznak nagy átverések és agymosások, pedig jó lenne ezekről is többet megtudnunk)

A kommunizmus a katonai hódítás után a lelkeket is uralni akarta úgy, hogy kiirtja, elpusztítja az emberek hitét, elszakítja őket mindattól, ami eddig emberi értékeiket is védte és megtartotta, hogy aztán kiszolgáltatott baromként szolgálatkész alattvalókká tegye őket. A lelkek kifosztása és kiüresítése részben sikerült is, főleg ahol hosszabb ideig garázdálkodott a vörös fenevad, de az anyagi materializmus sehogy sem tudta a leki tartalmakat helyettesíteni. Nem csupán üresen álló gyárépületeket, de értelmi szellemvárosokat is hagyva maga után.

Ugyanez érvényes a gazdaságközpontú, haszonelvű liberalizmusra, amely látszólag egyéni szabadságjogokkal kecsegtet, de éppen az egyéniség kibontakozásától (kiteljesedésétől, az élet teljességétől) fosztja meg az embert azzal, hogy téveszméivel az emberi alapértékeket kérdőjelezi meg: a családot, mint a társadalom alapegységét, a nemzeti kulturális identitást, az istenhitet és az üdvösség reményét. A liberális aknamunka lényege, hogy legtöbbször nem fegyveres erőszakkal, hanem a gazdaság fölötti hatalom megszerzése révén anyagi csábítással önfeladásra ösztönöz. Persze ennek az a kulcsa, hogy gazdasági káoszt teremtve (gazdasági válság, háború) kisemmizze a tömegeket, amelyek lázadásokkal, polgárháborúval próbálnak ebből kiszabadulni, és saját maguk választanak maguknak (azt hiszik szabadon) egy új rendszert, de csak abból választhatnak, amit előtte sanda módon eléjük toltak. Amint egykor a francia vagy oroszországi tömeggyilkosságok idején tették, amelyekről a mai napig azt hirdetik, hogy forradalom volt.

Pedig tulajdonképpen csak egy jól előkészített, és provokátorokkal és ügynökökkel jól időzített éhséglázadás volt mindkettő. Az éhező és kétségbeesett tömeg bárhol, bármikor, bármi ellen fellázítható, s ha jól felkészített ügynököket állítanak a megmozdulások élére, akkor a korábbi rend hatalmi gépezetét ügyesen le lehet cserélni, s a hullahegyeket el lehet tüntetni. Ezekről a lemészárolt tízezrekről vagy milliókról persze a „forradalmak ünneplő néptömegei” mit sem tudhattak akkor. És a „szervezők” gondoskodtak róla, hogy erről később se legyen szó. Már csak az a kérdés, hogy napjainkban vajon még miért emlegetnek nagy francia forradalmat és nagy októberi szocialista forradalmat, holott csupán egy véres hatalmi puccs volt mindegyik, amelyekben az előző rendszert tömeggyilkosság árán fosztották meg politikai és gazdasági befolyásától csak azért, hogy egy kapzsi pénzügyi csoport kezébe kerülhessen az irányítás. És a piszkos munkát közben a felhergelt szerencsétlen együgyűekre bízták, akikkel elhitették, hogy a nemesség, a papság és a gazdagok felakasztásával

az ő sorsuk majd jobbra fordul. Az új hatalom arról is gondoskodott, hogy esetleges panaszait soha el ne mondhassák, az többiek pedig már ezek elrettentő példáján „okulva” szólni sem kívántak, s talán még az előzőeknél is rosszabb sorsuk lett.

Ezek után már ideje feltennünk a kérdést, hogy 1989-ben vajon mi is zajlott le Kelet-Európában? Mi akartunk csatlakozni a nyugathoz, vagy a nyugat akart magához csatolni minket azért, hogy olcsón felvásárolja az állami vagyont, vagyis az itt élő nép tulajdonát, és saját befektetési területévé, piacává, és leginkább szemétkerakátává tegye a kommunizmus alatt gazdaságilag lepusztított, de valójában nagy emberi erőforrásokkal rendelkező országokat ?!

„Elmentek a tankok, megjöttek a bankok!” – mondták sokan, gengszterváltásnak is nevezve azt a Nagy Átverést, amit a fejünk fölött eljátszottak, miközben mi is elhittük, hogy „bársonyos” és „gyengéd” és „forradalom”, pedig csak egy előre jól megszervezett szemfényvesztés szemlélői és naiv áldozatai voltunk. És mi ismét a romok alatt vagy a romok alól kimászva próbálunk talpon maradni. Sem az emberi értékrend, sem az önrendelkezési jog, sem a benesi dekrétumok eltörlése, sem az anyanyelv szabad használata... Van viszont többpártrendszer, szabadon elbolondított tömegek által megválasztott parlament, van társadalmi szakadék és egyirányú forgalmú híd, vannak nagyáruházak, árubőség, koleszterinszint, melegfelvonulás és globális felmelegedés, Malina Hedvig és magyar szurkolók félholtra verése, valamint migráció és térerő.

Harminc éve még alig reméltem, hogy egyszer megélhetem a szovjet birodalom felszámolását. Arra viszont még kevésbé számítottam, hogy az Európai Unió liberális önkényét éppúgy utálni fogjuk, mint a moszkvai kommunista diktátorokat és helyi megbízottjaikat, és hogy Jézus keresztjét majdan csak egy nagy hatalom képviselője vállalja fel, az pedig Moszkvában székel...

.....

És dobtak egy csontot a kutyáknak !

„Csehszlovákia, a halva született gyermek!”
ÍGY CSINÁLJÁK A NÉPEKET ÉS ORSZÁGOKAT AZ UZSORÁSOK !
Csehszlovákia megalakítása ! Groteszk 100. évforduló

Államünnep van.

Miért is?

Az újság szerint 100 ÉVE SZÜLETETT MEG A SZLOVÁK NEMZET. Nem evolúció, hanem deklaráció útján: „100 ÉVE DEKLARÁLTÁK A SZLOVÁK NEMZETET” - olvasom .

Vagyis KINYILATKOZTATÁS útján keletkezett?!!!

Itt úgy tanítják, hogy a szláv elődeik már a 4 - 5. században is itt voltak, bár akkor a hunok, majd a kvádok és avarok lakták ezt a területet, de az újkori országalapító történelemírás erre felé simán kihagyja ezeket az „apró részleteket”. Az egyáltalán nem kizárt, sőt valószínű, hogy a magasan fejlett hun szövetség szláv szolganépeket is hozott vagy sodort be magával a Kárpát-medencébe, akik beolvadtak ebbe a konglomerátumba (370 és 460 közötti időben Bendegúz és Attila idején). De Székelyföldön egyértelműen nagy hun népesség maradt meg, amit már több helyen bizonyítottak. Az Avar (hun származék) Kaganátus idején ismét jönnek szláv szolganépek, amelyeket a szállásterületeiken alkalmaznak, és itt már jelentősebb a népesség száma a déli területeken (szerbek és horvátok elődei). Avar majd honfoglalónak nevezett árpádi magyarok ekkortájt találkoznak keresztény hittérítővel (bár a Kárpátokon kívül is !), és az egyes erre utaló jövevényszavaink nem északi, hanem délszláv eredetűek, akik a Dráva és Száva, és az ettől délre folyó Morava vidékén Szirmiumban éltek.

A jelenlegi szlovákok elődei a 13. század után jönnek be, majd a szépségi városok Zsigmond általi lengyel elzálogosítása után a 15. században érkeznek nagyobb szláv népcsoportok a Magyar Királyság északi területeire: cseh, lengyel, ruszin (elszlávosodott besenyők) és cseh-morva népek. Ezek a Magyar Királyság védelme alatt, a törököktől sem háborgatva szabadon terjeszkednek, szaporodnak, és a 19. század közepére már egymás számára elég jól érthető nyelveken, nyelvjárásokban beszélnek, bár még az 1970-es években is rendeltileg kellett szabályozni, hogy az iskolákban (szlovák iskolákban!) ne csak a szlovák nyelvi órákon, hanem a természettudományi órákon is az irodalmi szlovák nyelvet használják, és ne a nyelvjárást. Mert a keleti régió nyelvjárása közelebb áll a lengyel vagy ruszin vagy ukrán nyelvhez, mint a közép-szlovákiai irodalmi kodifikációhoz. 1918-ban egyébként sem népszavazás, semmiféle választás, népgyűlés vagy sokadalom nem kívánt csatlakozni Csehországhoz vagy Csehszlovákiához, hanem csak egy vendéglátóipari hőzöngés képezte alapját ama KINYILATKOZTATÁSNAK (amelynek eredeti szövegét máig senki sem találja), tehát sem a Tízparancsolathoz sem a Hegyi beszédhez nem mérhető, bár erre felé magasan így hirdetik !!!! A szlovákok nevében egy katolikus papot, Andrej Hlinkát győzködték Benesék, Masarykék, ígérgetve nekik önrendelkezést meg toronyórát, de később maga Hlinka panasolta szomorúan és megbánón: *Inkább maradtunk volna a Magyar Királyság kebelén, mert tőlük többet kaptunk, mint a csehektől, akik fele annyira sem keresztények* (valószínűleg a két cseh szabadkőműves fővezérre utalt ezzel,

Benesre és Masarykra). Egyébként Versailles-ban Benes úgy adta be Csehszlovákia indoklását, hogy a cseh nemzet fogja alkotni az ország többségét, amelynek csak egyik nyelvjárása a felvidéki csehszlovák. Valóban a csehek és szlovákok EGYÜTT képeztek 62 százalékot, a csehek csak csekély 53 százalékkal alig alkottak volna többséget, és a szlovák népességet a németek száma is jóval meghaladta. A trianoni tárgyalások szerint tehát szlovák nemzet külön nem létezik, mivel az ott élők a csehnek egy nyelvjárása csupán, ami az eredet alapján részben igaz is, hiszen onnan települtek be. Benes nem ritkán tett vulgáris és gyalázkodó kijelentéseket a szlovákokra, hiszen csak eszköznek használta őket a terület megszerzésére, amire a francia kapcsolatai bíztatták, ezért csodálkozunk, hogy a szlovákok miért ajnározzák, és még szobrot is emelnek neki!!! Egyébként nem igaz, hogy a Benesék keresték volna oly nagy hévvel a háború alatt az antant kapcsolatokat, hogy megalakíthassák az önálló Csehországot, hanem a háborúcsinálók számításainak megfelelően a nagyhatalmak kerestek olyan csoportokat, amelyekre építve új határokat rajzolhatnak meg Európa közepén a befektetéseik számára, és még a Felvidék hozzájuk csatolásának ötlete is onnan ered (Csallóközre vagy Bodroghözre a malteros legények eredetileg nem is gondoltak, de evés közben lesz egyre mohóbb az ember, hát még a söpredék!).

Előzőleg hasonló módon került képbe még a háború előtt a Fekete kéz szerb terrorszervezet is a trónörökös meggyilkolására, és a prágai, bukaresti, belgrádi, budapesti és bécsi szabadkőműves páholyok által minden területen egy-egy, esetleg egyszerre több csoport, amelyik beillett a Nagy Kártyaparti (ahogyan egyesek a háborút nevezték) paklijába. Erdélyt már 1916-ban a Tisza vonaláig odaígérték a románoknak, még Kárpátalját is, de később a csehek nagyobb ajánlatot tettek a párizsi Rotschild Bank asztalára.

Az antantnak tehát kellett egy rablóbanda, akikre ezt a területet úgy bízhatja bábkormányként, hogy majd a saját, főleg francia érdekeltségű bankjaik és vállalkozásaik befektetési területe lesz. Ezért kapták meg Kárpátalját is, mert nem csupán a Skoda részvényeket, hanem egyéb lehetőségeket is felkínáltak a textil, gép- és üvegiparban egyaránt. A franciák ezért kanyarították az országhoz a színmagyar Csallóközt, mert kellett az ipari területek élelmiszerellátására a jövedelmező termelés érdekében.

Az 1921-es csehek által torzított népszámlálás már 64 százalék „csehszlovák” nemzetiségűt említ:

Csehszlovákia nemzetiségi megoszlása :

teljes népesség	13 607 385	
Csehszlovák	8 759 701	64,37%
Német nemzetiségűek	3 123 305	22,95%
magyarok	744 621	5,47%

ruténok	461 449	3,39%
zsidó vallásúak	180 534	1,33%
lengyelek	75 852	0,56%
egyéb	23 139	0,17%
külföldiek (akiknek pl. magyarok is, akiknek nem ismerték el az állampolgárságát	238 784	1,75%

Minden ígéretés ellenére a területen soha nem érvényesülhetett az önrendelkezési jog, a hovatartozásról nem volt soha népszavazás, sőt még a területi autonómia is tilalom alá került. Gyakran még az egyéb alapjogokat is korlátozták, vagy vonakodva adták meg, pl a nyelvhasználat, hivatali ügyintézés. És azért úgy készültek a várható eseményekre, hogy ha már fizikailag nem sikerül eltávolítani a meghatározó nagyságú német és magyar nemzeti közösséget, sem beolvasztani a megfélemlítés és csábítás módszerével, akkor legalább statisztikailag kell visszaszorítani, hogy minél kevesebb helyen kelljen alkalmazni a nemzetiségi joggyakorlatot, avagy egy esetleges újratárgyalás esetén ezekkel az adatokkal kelljen számolni.

1939-ben Benes lemondott államelnöki posztjáról, és Svájcból még üdvözölte is az új elnököt Háchát, ezért ettől kezdve semmi jogalapja nem volt elnöknek nevezni magát, mert sem kinevezve, sem megválasztva nem volt, és a háború alatt amúgy is lejárt elnöki megbízatásának ideje. Ezért 1945-ben illegitim rendeleteket adott ki, amelyeknek érvényességét viszont sem a cseh sem a szlovák törvényhozás nem óhajtja megkérdőjelezni, és határozatilag védelembe vették. Tudják jól ugyanis, hogy az egész jogrend összeomlana, és egy csődeljárás alá vehetnék a területet....

1943 és 1945 közötti moszkvai Sztálin - Benes tárgyalásokon adta el Benes Kárpátalját (mert a trianoni cionista szándékok szerint először Csehszlovákiához csatolták, és csak 1938 után került vissza .. a szovjet megszállásig). Ennek fejében Csehszlovákia egyéb határai megmaradnak, elfeledkeznek arról az az önálló Szlovák Állam (amely 1939. március 14-én jött létre a magyar többségű települések nélkül) Hitler oldalán 1939 elején részt vett Lengyelország megszállásában, vagyis az második világháború egyik agresszora, kezdeményezője volt, tehát háborús főbűnös, mint Németország, de végül a harmadik kirobbantó fél, a Szovjetunió is győztes lett az angol-amerikai szövetség révén. Szovjet hozzájárulással Beneš szabad kezet kapott arra, hogy a háború után likvidálja a 3,5 millió németet és a 900 ezer magyart (Kárpátalja nélküli létszám) országában. Erre akár haláltáborokat is berendezhet, aminek előkészítése és a mészárlás (pl: Pozsonyligetfalu, Nováky, Dobsina...) el is kezdődött. A többieket deportálással, kényszermunka-táborokkal, illetve "átneveléssel" (pl: reszlovakizáció) kell megoldani. Deportáltak 3,1 millió németet, de útközben „ELVESZETT” kb. 200 000 (kétszázezer német), akiket útközben vagy a Sumava mocsaraiba lőttek be a csehek. Deportáltak kényszerrel 60 ezer

magyart Magyarországra, majd a magyar ellenállás miatt kb. 100 ezret hurcoltak Csehországba kényszermunkára, a kitelepített németek helyére, ami után a magyar kormány beleegyezett az úgynevezett "lakosságcserebe". Ennek keretében a Magyarországon önként jelentkezők (főleg szlovákok, de nincstelenek is) mehettek a hatóság által kijelölt tehetősebb felvidéki magyar gazdák helyére, házaikba, földjeikre, ingyen megkapva mindent, és még támogatást is az államtól az induláshoz !!!! A Felvidékről kényszerrel kijelölteket Magyarországon alig tudták elhelyezni (néhol a kitelepített németek helyére kerültek). KÁRPÁTALJÁN Sztálin ügynökei akciókat szerveztek a KGB embereinek segítségével (Turjanyica és csapata), mintha önrendelkezést akarnának, és mintha népszavazás is lenne, de népszavazás, illetve szabad választás ebben az ügyben soha nem volt. Sztálin rettegésben tartotta a kárpátaljai magyarokat. A férfi lakosságot, papokat, de nőket is kényszermunkára vittek (málenkij robot), hogy megfélemlítsenek mindenkit. Majd a hozzátartozókkal íveket írtak alá, ha szeretteiket vissza akarják kapni. Ezek fölé többek között azt gépelték orosz írógéppel, hogy kérjük csatlakozásunkat a Szovjetunióhoz. TEHÁT KÁRPÁTALJA BEKEBELEZÉSE, LEIGÁZÁSA EGY ALJAS NEMZETKÖZI BÜNTÉNY ÉS JOGTIPRÁS SZERINT TÖRTÉNT, és máig nem adták meg az önrendelkezési jogát. TEHÁT JOGOS LENNE EZT IS VISSZAKÖVETELNI.

Csehszlovákia utolsó parlamentje elvetette 1992-ben, hogy az ország kettéválasztásáról népszavazást írjanak ki, ezért parlamenti alkotmánytörvényre bízta a megoldást. Ehhez viszont még „meg kellett nyerni” néhány képviselőt vagy csoportot (és nem sajnáltak pénzt, paripát fegyvert). Talán Dubček szavazatát sem bízta a véletlenre, és egy autóbalesettel megoldódott a háromötödös többség a végeges döntéshez. Mivel a népszavazást elvetették, azért a magyar képviselők, az Együttélés frakciójának tagjai nem szavazták meg az alkotmánytörvényt. Németország ekkor támogatta Csehszlovákia kettéválasztását, hogy a cseh ipari területek kikerüljenek a köztük és a Szovjetunió közti ütközőzónából, és szabadon felvásárolhassák a csehországi ipart, és ha lehet a politikai befolyást is az egykori németek vagyonának visszaszerzése érdekében. Bár ekkorra már Ukrajna jött létre Szlovákia keleti szomszédságában, amelytől akkor nem lehetett jobbat remélni, mint elődjétől.

Az elmúlt 100 év sötét árnyéka még mindig rémálmokat hozó éjszaka sötétjét borítja erre a területre, és amíg a szlovák nemzet nem mer, nem bír, nem tud vagy nem akar szembenézni hiteles történelmével, addig itt is csak távoli reményként várhatjuk a pirkadást.

Sokan hirdetik, és a tömegtájékoztatás is azt erőlteti, hogy felesleges ezekkel az eseményekkel foglalkozni, mert úgymond „ez megrontja a békés együttélést a szomszédok között”. Ám amíg nincs tisztánlátás, amíg az egymás mellett lévő parcellák eredetvizsgálatát nem kocsmái bemondásra,

hanem dokumentumok alapján végzik el, addig a békés egymás mellett élésnek sem lesz jövője, hacsak nem ismét egy harmadik fél teszi rá mindegyik területre a kezét, és szabadelvűen lát hozzá fosztogató osztogatásához. Amint azt 100 év is megtehették Trianonban.

.....

... ha Lucifer mutatja meg a jövőt !

A gyermeki látás- és gondolkodásmód szereti az egyszerűsítéseket, hiszen a gyermek még csak egy szűk szeletét ismerheti a világnak. Egy történetben számára csak jók és csak rosszak vannak. Ha a történet közepébe csöppen, csak ennyit kérdez, kik a jók vagy kik a rosszak. De annyit már tud, hogy neki a jó oldalon van a helye, annak szurkol, azzal kell együttéreznie. A focimeccsen ez könnyebben megy, mert csak két csapat van. Ha a mieink a zöldek, akkor ők a jók, és a másik oldalon játszó kékek a rosszak, ha ellenük játszunk. Nem kell ezért őket megítélnünk, hiszen valahonnan el kell indulniuk a szélesebb ismeretkör és a gazdagabb tapasztalatvilág felé. Ez a gyermek számára természetes állapot, amikor elfogadja a felnőttek, a nagyok értékrendjét, tehát ezért is lényeges, hogy milyen intelmekkel és útmutatásokkal, és főleg milyen példával, milyen magatartással indítjuk útra őket.

A propaganda is ismeri ezeket a technikákat, hiszen az a feladata, hogy az emberek tömegeire hasson, befolyásolja gondolataikat, nézeteiket, szándékaikat, álmaikat és magatartásukat is: valamire rávegyen vagy valamitől elfordítson. Totem és tabu: a tisztelnivaló és tilalmas dolgok megismerése. Nem is lenne ezzel baj, ha a ember természetes igényeinek és szükségleteinek a szolgálatában tenné mindezt, mint ahogyan az ősi kinyilatkoztatások. Csakhogy ősidők óta a propaganda az, ami fölött a hatalomra törtető és uralkodni akarók rendelkezni szeretnének.

Ezért nem véletlen, hogy a propaganda jelentésének egyik gyakori értelmezése a néphülyítés.

.....

„RÉVÜLÉS”

(Tóth Zoltán versei elé)

A Kerecseny Motorosok sorában ismertem meg Zolit, akit ebben a csapatban nem csupán a száguldás hajt, hanem inkább a csapatszellem és a vágy, hogy amint a kerecsenysólyom (a turul) az Ég Urának küldötte itt a földön, úgy legyen ő is szószólója a Mindenségbe ágyazott ősi hazának, a szülőföldnek, a magyar nemzetnek. Lehesen megszólaltatója e táj, s szűkebben a gömöri palócföld gondjainak, örömeinek, vágyainak és félelmeinek egyaránt. Költői elhívás van e vágyban. Ám a költészet nem csupán vágy és akarat kérdése, nem csak érzés és hangulat, hanem kifejezőkészség is. Megtalálni a harmóniát, hogy a szavakkal, szófordulatokkal, a nyelvünk csodás szerkezetével élve összhangot teremthessünk a természet rendjével, rezzenéseivel, lüktetésével, hogy végül a leírt szó, szöveg és szerkezet által ugyanolyan révületet teremthessünk az olvasóban vagy hallgatóban, mint ahogyan mi magunk is elrévültünk, amikor írtuk.

A sámán hívta egykoron révületbe esve, átszellemülten, áthangelődve a lét emberfölötti körére az Ég Urának szellemét, amikor népe sorskérdései, gondjai, vágyai ezt követelték. Hívta ünnepre, hívta gyászra, hívta örömeire és hívta a szorongatásban. Nem haszon és nem dicsőség, hanem népéért vállalt szolgálat és kötelesség hajtotta csupán.

Zoli is egy ilyen ember. Így fogalmazza meg gondolatait, érzéseit, és most vette a bátorságot, hogy mindenkivel megossza. Nagy bátorságra vall. Ha motorra ül, ellenőrzi a felszerelést, a vasparipa állapotát, üzemanyagot, jelzőberendezéseket, kerekeket. Versekkel útra kelni egészen más. Amíg megírja, csak önmagával viaskodik, keresve a legmegfelelőbb szavakat, a szöveg harmóniáját, a pontos költői képet, ritmust, rímet, hangzást.... Aztán megpróbál belehallgatni, mint amikor a motor ketyeg a legmegfelelőbb teljesítményen. Ám visszajelzést csak egy másik ember adhat, a közönség, az olvasó, de ahhoz ki kell lépni a nyilvánosság elé, ahogyan Ady is tette, „hogy látva lássanak”, mert „szeretném, hogyha szeretnének, s lennék valakié”.

Nagy bátorság, de csak így lehet elindulni az úton. Kívánunk hozzá szebb időt, jó szelet !

Tartson tenyerén az Isten!

.....

Legördült a függöny az „utolsó felvonás” után

Tóth Elemér 1940 – 2018

Gömörország ősi magyar népe büszke lehet dalnokaira, olyanokra, mint Tóth Elemér, aki ifjú lelkesedéssel szabad versekkel indult, mintha a hatvanas évek béklyóitól is szabadulni szeretett volna, ami nem a költészettől való elszakadást, csak a megszabott formák kényszeréből való menekülést jelentette...

Ekkortájt még a sematikus eszmei megkötöttségek terhe is nyomta az irodalom nyilvánosságát (olykor politikai nyilvánosházát), bár ilyen szorongatást és kényszerítést (anyagiakkal való csábítást illetve mások kisémmizését) korunk is produkál.

Aztán ő is rádöbben, hogy az igazi szabadság az önként vállalt és elfogadott illetve az eredendően kapott kötelékek által teljesebben ki abban, hogy azonosulni tudunk azzal, akik vagyunk. Indulása arra az időre esik, amikor a háború sebei valamicskét begyógyultak, és 68 felé tartva a sematizmus kényszerei is enyhülni látszottak.

Ám a falusi otthonokban a bölcs öregek még felemlegették a szebb magyar időket, amikor nyelvük és hitük megvallása miatt nem büntették az embereket, és a gazda a maga ura lehetett. A Sajó menti gömöri falvak és Pozsony között viszont nagy volt a szakadék, de aki ezt mégis átugrotta, az csak nehezen tudott visszavánszorogni,

és csak úgy tehetette, ha mélyen leásott a történelem gyökerei közé, meghallgatta és megértette az emberi beszédet (feldarabolásról, megfélemlítésről, szétszóratásról, deportálásokról), és nem a hivatalos propagandára figyelt. Sokan lejegyezték, hogy Tóth Elemér az elején főleg szerelmes verseket ír, de ahogy visszanézek az időben, azt látom, bár ez nem kisebbíti szerelmi költészetének érdemeit, hogy talán éppen ezért nem figyeltek oda annyira a többi versére, és ezek is megjelenhettek, mint például a Ketten c. 1966-ban.

A versek belső ritmusa, zenéje, a gondolatok és képek harmóniája persze ott volt a versben akkor is, amikor ezt nem időmértékkel, szótagszámmal vagy a sorvégek összecsengésével jelezte. Hiszen tudott szonettet is formázni, nem is akárhogyan. Talán a hetvenes évekbeli bolsevik visszarendeződés idején írt gyermekversek írása vitte egyre közelebb ahhoz, hogy önmagában is felismerje a bűvópatakat. Hat kötet gyermekvers dicséri a tollát, ami arról is tanúskodik, hogy sem az ősi dallamok varázsától, sem önmaga elől nem menekülhet az a költő, aki ennek a népnek szülötte, amiről lemondani sem akar, aminek ellentmondani sem lehet, és önként fel nem ad, még csábítás vagy erőszak esetén sem.

„Vigyázzak – mondod.

Hogy vigyázzak?

Hogyan álljak ellent a láznak?

Mit kezdjek kódolt sejtjeimmel,

amelyekkel áldott-vert az Isten.”

Tóth Elemér amolyan magányos búsképű lovagja volt ennek az ügynek, aki azt vallotta, hogy ez is olyan nyitott sebe és fájdalma népünknek, aminek okát és okozóját meg kellene szüntetni, fel kellene számolni, és ellenállóvá tenni

nemzetünket a pusztító vírusokkal szemben. A költő hiszi és reméli, bár tudatában van a kiábrándultságnak és kilátástalanságnak, hogy a költészet még ellenszere lehet a lélekrombolásnak. E hit és reménység nélkül talán nem is lehet költő a költő.

Mert a költő sokféleképp adhat számot a világról. Nem csupán más-más nyelven, más stílusban, korszellemben, hanem ugyanarról a világról, de más-más megközelítésben is. A költészet a magyar kultúrában mindig egyfajta népünkért és sorsunkért aggódó engesztelő fohász is volt az Úrhoz, amelyben a költő prófétai szerephez jut, vagyis öneki kell vállalnia az engesztelő énekes szerepét, a közösség vágyainak, álmainak, félelmeinek és örömeinek megszólaltatását. Tóth Elemér is erre vállalkozott jó hat évtizede, aminek „jutalma” a regnáló hatalom és annak kiszolgáló bérencei részéről nem maradt el.

Ám a költő akkor válik igazi dalnokká, amikor felismeri, hogy nem az ilyen vagy olyan olvasóközönség elvárásait kell kiszolgálnia, hanem az Örökkévalót s az örök emberi Mértéket szolgálva a hagyomány és a nemzet nyelve által kell felmutatnia a világ teljességét átérző lelkét. Az olvasó lelkületének javát is csak így szolgálhatja. Csak így érdemes alkotni és élni. Akkor is, ha önmagát szólítja meg, akkor is, amikor az olvasót, de a Mindenségnek tesz hitvallást.

Fiatalon még a csírázó mag és a Nap felé törekvő vágyakozás vagy a zsenge hajtásban megmutatkozó életkedv, életerő és szerelem röpteti felfelé és előre, míg idősebb korban a hervadó liget, a beteljesedés, az elmúlás és a számvetés fontossága hajtja. Tóth Elemér termékeny mezőkre pillanthat vissza, de vágyait, emlékeit és költői képeit is beteríti olykor a napi események szennyáradatának hordaléka.

*„Hazátlan vagy –
hát intenek
a rongyrázó
kisistenek,
kik szemedbe
port hintenek
lépten-nyomon.
Ez a pokol.
Halál oson –
s bensődben fáj
az ősi táj,
az elhagyott,
- nyárba fagyott –
elorozott
vagy eladott ?
Búzatáblák –
te szép Gömör*

Ám a költő oda is tud vetni, ahol más nem terem, és ott is tud aratni, ahol ugaron maradt a föld, de soha nem hazug álmokat ringatva, hanem igazi jövőkép reményével (talán a szunnyadó mag egyszer majd mégis szárba szökken?).

Ez a költői képzelet határtalan, de a valóságból építkezik: a gyermekkori hanvai és Sajó parti élmények, a gömöri szülőföld emlékeinek üzenetei, a sorcsapásokkal dacoló helytállás, a mindent bearanyozó szerelem, a napi létharcok sebei és a játékos gyermekvilág szépségének képei egyaránt ott sorakoznak témái sokaságában. Az elmúlt évtizedben gazdag termésű köteteket tett le az asztalra (Tölgyek, Magányom erdejében, Keserű leltár, Örökös szerelem, Dúdoló, Gyermekkorom emlékcserpei, Elárvult szívvel).

Amikor 2017 őszén elküldte „Utolsó felvonás” címmel legújabb verseinek kéziratanyagát, hogy írnék hozzá néki egy ajánló értékelést, azt is hozzátette: „*alighanem utolsó kötetem*”. Az ajánló elkészült, de válasz helyett már csak a gyászjelentés érkezett...

A végső összegezést majd elrendezi a Mindenható, aki terheket akaszt ránk, de feladatokkal is ellát. Mindenkit tehetsége szerint: a költőt azzal, hogy verset írjon, szólaltassa meg annak a közösségnek a lelkét, amelybe született, amelyben él, amellyel közösséget is vállal, úgy, ahogyan ő átérzi: az álmokat, vágyakat, fájdalmakat, félelmeket, célokat és reményeket, hogy feloldozza gyötrő szorongásaiból, és mondja ki elfojtott indulatait is. Népünk egyik legősibb kincséből, nyelvünkéből, szavainkból teremtsen valódi világot, igaz érzéseket, hiteles gondolatokat, nyitható szellemi ajtókat és ablakokat.

Prófétai szerep, profétai sors!

De vagy így, vagy pedig sehogy másként nem lehet ezt művelni. És belehalni is csak így érdemes.....

Tóth Elemér immár lezárt életműve ezt igazolja.

Isten áldja meg ezt a jó magyart, s fogadja kegyelmébe Gömörben született dalnokát!

S utóiratként álljon itt a költői kérés:

„Öleljetek sorra, ahogy

a megtérőt szokás.

A fiút, aki évekig

forgatta ostorát,

hogy elűzze a rémeket...

Volt fönt és volt alatt,

Hogy nyugodjon –

Gömörben

hulljon majd rá a hant.”

(Emlékezés Tóth Elemérre, a szoboravató ünnepségen 2019. május 8-án, a költő szülőfalujában, Hanván, a református templomban, ahol Tompa Mihály élete végéig szolgált)

.....

Veres János (1930 - 1999) emlékezete

Az északi végvárok dalnok katonája volt Veres János is, mint Tinódi és Balassi, de a Trianon utáni gyalázatban csak a gömöri őrtüzekre futotta, ám ez sem kevés a megmaradáshoz. Nem tehetett meg mindent, de amit meg lehetett tenni, abban élen járt, bár örökös korlátok és visszahúzó aggályoskodások közepette.

Élete ennek a korszaknak tanúsága, és dokumentuma is egyben. A két háború közötti Csehszlovákia szülötte volt, itt Tornalján, s még gyermek, amikor Rimaszombatba kerülnek, a város pedig Magyarország része lett ismét. Ám a háború minden szép reménységet elveszejtett. Öt évig magyar iskola sem volt, beszélni is tilos volt magyarul, épp akkor, amikor az ifjúságnak rá kell eszmélnie a világra, ráadásul éppen akkor súlyosan megbetegedett. Élete végéig meghatározó üresjáratok és kényszerpályák terelték sorsát. Aztán mégis jött egy fordulat: 1952-ben találkozott Fábry Zoltánnal, és ezt követően a költői keresztúton már nem lehetett sem megállni, sem visszafordulni. S a Parnasszus, mint a Golgota oly messzinek tűnik, főleg, ha ködbe burkolózik a táj.

Hogy mi lehetett volna, ha.... erre már nem tudunk válaszolni. De küldetését betöltötte azon a helyen, abban a helyzetben és akkor, amikor és ahová az Úr őt rendelte.

Feladatát elvégezte, mint ember, mint költő, mint kultúraszervező, mint értékőrző és mint őrtálló, tüzet tápláló egyéniség. Verseit majd kirostálja még az idő, s a mi fennmarad, az lesz a hagyaték.

De már most megérdemli az utókor elismerését, és büszkék lehetünk rá: ami minden rangnál, kitüntetésnél fontosabb.

Verseinek hangulatát az életöröm, a szerelmi vágy, a gömöri táj szépségének csodálata hatja át, de ugyanakkor a saját betegsége és a

gyarmati sorba taszított szülőföld és az itt élő őshonos magyar nemzet sorsa iránti aggodalom borúja is.

A vers, a dal számára is szellemi, lelki kenyér, táplálék. Mindennapi szükséglet: annak is, aki nem tud róla, annak is, aki nem igényli. Dal és harmónia nélkül a lélek elsorvad, elszárad, elhal, s megöli a szív titkait is. Kiürül, mint a téli éjszaka, amelyről József Attila írja: „Szép embertelenség!”

De amint a búza még nem kenyér (bár némely tájakon még „élet”-nek nevezik), és nem az a liszt, sem a kovász, sem a víz, sem a só, sem a föld, sem az eke, sem a kapa, sem a kasza vagy kaszakő, sem a malom, sem a kemence, sem a tűz, sem a sütőlapát, de mégis szükségesek feltételek a kenyérhez.

Ugyanígy a vers körülményei sem pótolják a verset, de szükségesek voltak ahhoz, ami megfogant és megszületett. Ám csak megkóstolva ízlik, és elfogyasztva táplál. Nem pótolja sem fénykép, sem körülírás, nem helyettesíti semmi más. Csak maga a vers, mert költemény!

Veres János nem csupán költő volt, de a költői lélek és ihlet keresztjének felelőssége vezette akkor is, amikor a messzi tájakon is elismert rimaszombati Fáklya irodalmi színpadot megálmodta, szerkesztette, vezette, és akkor is, amikor a Tompa Mihály Klub rendezvényeit szervezte társaival. Számomra is sokat jelentő indíttatás volt ez akkor diákkoromban. Szikár ember volt, de minden körülmény ellenére derűt tudott maga körül teremteni, bár tragikus árnyak neheztedek rá, mert a nagyapja még a tornaljai házát is el kellett adnia, hogy unokájának antibiotikumot tudjanak venni abban az időben, amikor még magyarnak lenni is bűn volt. Nem csupán életét, de életkedvét sem tudták hosszú ideig elvenni, bár megpróbálták 1968 után is, amikor ismét más bűnöket róttak fel neki emberarcú gondolatai miatt. De voltak körülötte társak: Bajnok István, Szokolay Imre, Danis Tamás és mások.

Számomra már gyermekkoromban megadatott, hogy találkozzam vele, mert addig csupán halott költőkről hallottam, szinte csak Petőfi volt az egyetlen költő, meg is tanultuk sok szép versét, viszont az élők nagyon távolinak tűntek. Közvetve vagy közvetlenül a Veres Jánossal személyes találkozás adott számomra is biztatást, ösztönzést, hogy a költészet nem egy távoli világ kiváltsága csupán, Gömörben sem alszik a múzsa, és bizony felvettem a tollat. Azóta sem tettem le. Barátságába fogadott, s nem sokkal halála előtt nekem is elküldte élete munkásságának tömör tükrét. Remélve, hogy nem feledkezünk meg róla. A listán szereplők többsége már a mennyei Parnasszus nagyvendéglőjében iszogatja ambróziás italát, így rám maradt a

kötelesség, hogy az ifjabb nemzedék számára utat mutassak helyettük. E helyt is ezt teszem.

Csak hálát mondhatunk a Mindenhatónak, hogy megadta őt nekünk!

.....

Az elcsatolt országrész krónikásának

Mács József 85. születésnapjára

Az elcsatolt vagon c. könyve kapcsán

Valószínűleg sokunkkal megtörtént már, hogy nem arra a buszra, villamosra vagy vonatra szálltunk fel, amelyikkel menni akartunk, de ez már csak indulás után derült ki, és törhetett a fene, hogyan jussunk vissza a legközelebbi állomásra, lesz-e csatlakozás, célhoz érünk-e még aznap, vagy pedig valahol egy ismeretlen idegen helyen száll le ránk az este... néhány perc vagy óra is elég ebből a kilátástalan bizonytalanságból, hát még ha egy egész élet kerül (téved, kényszerül) vakvágányra.... S ezzel máris Mács József regényének a sűrűjében vagyunk, mert mint már a cím is sejteni enged, egy ilyen helyzet pecsételi meg végleg egy ember életét, sorsának alakulását egy olyan közösségből kiszakítva, „elcsatolva”, amelyikben számára egyik világháború befejezése sem hozott békét, hanem csak még nagyobb csapásokat és terheket, amikor két pogány közé szorulva és azok kényének kiszolgáltatva már csak önmagára és a jó Isten kegyelmére hagyatkozhat az ember. A miértekre, hogy mi okból történhettek meg ezek a dolgok (az ország feldarabolása, majd a szovjet lágerek, a jogfosztás, vagyonelkobzás és deportálás), a regényben ne keressük a választ, mert a valódi okokról még mindig hallgatnak a hivatalos történelemkönyvek is, bár már ismertek a hiteles dokumentumok. Ám hogy mindez miként és milyen súlyos árnyékot vetett népünkre, a felvidéki magyarokra és az egyéni sorsok alakulására is, azt a főhős, Kovács István hányatott életútjából megismerhetjük, ahogyan élete végén a csehországi szudéta vidéken magára maradván és elhagyatva mozaikszerűen felidézi a neki rendelt nyolcvan esztendő örömeit és gyötrelmeit

az ózdi munkásnegyedről a Gömör vidéki kisközség boltján át a doni szénbányák kényszermunka-táborai felé, majd a sors fintoraként a deportáltak sorsára jutva az Ohre folyó partjáig. Csak a felesége és a hegedű marad hozzá hűséges, mert minden más széthullik körülötte: országok, rendszerek, közösségek, családok.

A bátkai születésű Mács József Pozsonyban nem regényíróként kereste kenyerét, s volt idő, amikor ebben is szilenciumra ítélték, de az írás volt mégis a hivatása, mert újságíróként a felvidéki magyar tájak embereivel készült riportjait kedvelték a Hét olvasói. Ez az élményanyag és munkamódszer érződik regényeiben is. Mint ahogy minden művében kikerülhetetlenül megjelenik a huszadik századi felvidéki magyarok életének egy-egy szelete, amelynek részese, és sorstársaival együtt leginkább szenvedő alanya volt ő is. Hogy csak néhány ilyen művét említsem: Bolondok hajóján (2010), Trianon harangjai (2005), Öröködbe, Uram... (1998, 2003), Magasság és mélység (1994), Égig érő palatábla (1993), Szélfúvásban (1980), Kétszer harangoztak (1978), Adósságtörlesztés (1968).

Az író ugyan kívülről követi hőse emlékezéseit, de nem akar csupán passzív szemlélője lenni az eseményeknek, mert helyzeteivel, történeteivel, tanulságaival gondolkodásra és továbbgondolásra készítet, olyan indulatokat gerjeszt, amikor már az olvasó cselekvő akaratát is megindítja, hogy nem lehet, nem szabad tovább tétlenül nézni a bűnöket, amelyeket elkövettek, az eseményeket, amelyek megtörténtek, mert csak a főhős kitalált személy, akinek kiszolgáltatottsága és megalázottsága ebben a szennyáradatban igazságos bíróért kiált. Az események viszont valóságok. Hőseivel azonosulva érezzük, hogy ez vérlázítóan fáj, mert akinek nem fáj, az itt már sem embernek, sem magyarnak nem mondhatja magát.

No megint egy nacionalista, aki csak a múlton kesereg! – hallom máris a sziszegő gyűlöletet a szemétdombok felől. Igen, ha nacionalista az, aki nem tagadja meg gyökereit, származását, eredetét, aki értéknek és értékesnek tartja azt, hogy ehhez a nyelvhez, ehhez a kultúrához és ehhez a közösséghez tartozhat, mert ez így jó, mert csak így őrizheti meg emberi arcát. És ha azért nacionalista, mert nem csupán az ellopott biciklijét,

hanem nagyobb elrabolt értékeit is visszaköveteli, akkor én is az vagyok, Mács is az, amire csak büszke lehet, mégha a magukat szabadgondolkodónak nevező otthontalan „világpolgárok” le is hurrogják. Mert vajon miből akarhat jövőt építeni az, aki nem ismeri, nem elemzi és nem értékeli a múltat, amibe szülei, ősei, hagyományai éppen úgy beletartoznak, mint nemzetének élete, történelme, otthona, szülőföldje és élettere? Bármelyiket is veszíti el ezekből, élete csonka lesz, jövőképe béna, mert ezek híján legfeljebb országot épít, de nem hazát, házat tervez, de nem otthont, legfeljebb kutyaólat, ahol a Kutyák dalát lehet kitenni a falra Himnuszunk helyett. Kovács István, a regényhős nem tudja ezt így megfogalmazni, de érzi azt az hiányt, aminek betöltésével emberi arcának tisztaságát érhetné el: társra, családra, otthonra, hazára, szerető és megértő embertársakra vágyik. Ez alakítja magatartását, ez vezérli tetteit, és ezt a mások felé forduló szeretetet akarja szétosztani még nótás kedvével, hegedűjével is. Azt remélve, hogy minél többet ad belőle másoknak, annál több marad neki, mint ama Názáreti cselekedte hajdan a Genezáreti-tónál a kenyér és a hal példázatával bemutatva. Gyermeki hittel teszi ezt, és nehezen viseli el, hogy az emberek többsége nem ilyen. Egy anyagi kalmárvilágban ezt az emberfajtát kelekótyának bélyegzik, mert nem akarja elfogadni, hogy a pénz, a rang, a helyezkedés és álnokság mozgatja a társadalmat, amelyben ő legfeljebb a búsképű lovag szerepét kaphatja meg. A regény hősei itt éltek, itt élnek köztünk, mert valós sorsok, valós történetek ezek, néha magunk is elképedünk, hogy velünk is megtörtént vagy megtörténhetett volna, de egy kívülálló idegen számára érthetetlen, mint ahogy a mai gyerekek sem értik, hogy alig harminc éve is még sorba kellett állni az üzletben kifliért, tejért, szinte bármiért, mert a későn érkező már nem kapott. *„És mi az, hogy hiánycikk volt a mogyoró, narancs, banán, hát miért nem rendelt többet a boltos...!?”* – mondják a huszonöt évnél fiatalabbak. Ugyanilyen oktalanul néznek ránk külföldön (a Kárpát-medencén kívül), amikor azt mondjuk, hogy szlovákiai magyar. Nem értik ezt sajnos még az uniós biztosok sem, pedig hát a vagonok elcsatolásában arrafelé nagy szakértelemmel bírnak. Mert ez, a gömöri kis falu helyett a csehországi Glügge véletlenül (vagy talán bizony szándékosan?) elirányított, *elcsatolt vagon*, mintha nagyon is hasonlítana ahhoz a helyzethez, amikor a háború végén a versailles-i palotakertben

a „magas szerződő felek” jogosnak találva a Lengyel a Szerb, a Román és a Cseh Királyság történelmi jogfolytonosságának helyreállítását, de az 1526 után Habsburg uralom alá került (Rákóczi és Kossuth harcai után is újra rabságba hajtott) Magyar Királyságnak és a magyar népnek a jogairól elfeledkeztek. Olyannyira, hogy ELCSATOLTÁK területének kétharmadát, hogy szétotzhassák a haszonleső és területrabló szomszédok között. A vagon Csehországban, a Felvidék pedig mindkét világháború után Csehszlovákiában kötött ki, és az utasainak esélyt sem adtak a jogorvoslatra. A Kovácsot kísérő hegedű is olyan, mintha egy kényszerházasságot megpecsételő lakodalom zeneszerszáma lenne, amikor a násznép egyik fele vigad és dőzsöl, de a másik rész, kiszolgáltatottan és megalázottan, mert liliomtiprással kezdődött, búslakodik. Mint egy tragikomédia, mert ami az egyiknek hozomány, az a másiknál veszteség, amit majd a trianoni hóhérok hozzájárulásával és közreműködésével a családon belüli erőszak fog követni napjainkig érvényesen és megkérdőjelezhetetlenül, vagyis a jogfosztás, deportálás, szétszóratás, napirenden tartott megfélemlítés és beolvasztás. Kovács nem érti a „történelem logikáját”, ezért a deportálások idején akar visszaköltözni felvidéki házába, amit azóta persze már kisajátított magának egy hegyvidéki partizán elvtárs a Husák által meghirdetett „szláv honfoglalás” jegyében, bár ők ezt úgy magyarázták, hogy visszaveszik, ami nekik jogosan jár.... Tehették, mert az ilyen kifordult világban az érvek hatalmánál mindig erősebbek a hatalom érvei, a pánszláv-bolsevista megszállás önkénye, az „államalkotó nemzet” gátlástalansága. Az itt élők pedig úgy jártak az elmúlt száz esztendőben, mint a pályaudvaron veszteglő szerelvény utasai, hogy amikor a mellettük lévő vagonok megindulnak, azt hiszik, hogy ők mennek. Ilyen illuzórikus a határok átjárása is fejünk felett immár ki tudja hányadszor, de mindig egy másik ország, másik állampolgárság, másik államnyelv, más és másfajta diktatúra: szláv önkény, kommunista erőszak, kamatrabszolgaság következik. Mindez az itt élő őshonos magyar lakosság akarata ellenében, megkérdőjelezése nélkül, az önrendelkezés jogától is megfosztva kilenc és fél évtized óta. Mert sem a diktatúra, de még a pénzvilág önkénye sem ismeri a népakarat fogalmát. Csak azt, hogy a népnek azt kell akarnia, amit ők rákényszerítenek. Az sem érdekli őket, hogy közben hány népet, hány közösséget,

családot tesznek hajléktalanná, földönfutóvá, helyüket kereső hontalanokká. És még azt sem sejtik, hogy a céltalanná tett fiatal nemzedék majd egyszer milyen eszközökhöz nyúl a nyereszkedő országrombolók felszámolására...

A haszon és nyereség világát Kovács úr nem ismeri, ezért nem is értheti kálváriájának okát, s még felesége búskomorságának okát sem akarja meglátni, csak akkor, amikor újra magyar közösségbe kerülve felvidul az arca, mert nem patikaszerrel, hanem egészséges lélekkel lehet a lélekrontást orvosolni. A néprontások és országrontások árnyékában az emberi viszonyok is elszáradnak, a lélek is elsorvad, aminek kárát a gyerekek és unokák is megérik, akik nem tudnak már harmonikus családot és meghitt otthont varázsolni a jobb anyagi viszonyok közepette sem. Olyat, amelyet a gömöri kis Habánfalván Kovács is termetett magának, amitől megfosztották, de minden szép emlékezés zsinórmértéke ez az otthon maradt. De az ő vonata már rég elment, mint Ady is felismeri a huszadik század hajnalán: „Fut velem egy rossz szekér...”.

A sorsát alakítani akaró, de a világrengető történelmi viharokban örökösen kényszepályára sodródó Kovács István otthonától, szülőföldjétől és rokonaitól is távol, elhagyatva és magányosan várja a mennyei szerelvényt. Életének nyolcvanadik évében szakad rá az összegezõ emlékezés, de hontalanságba vetetten már csak az Örökkévaló Bíró ítéletében reménykedhet, hogy majd ott kimondatik, kik is voltak a valódi hóhérai ennek a léleknyomorító világnak. Miért is hullott darabokra az Egész, ami eredendően összetartozott, hogy miért is volt „rossz szekér” az a tehervagon, amire vágyait és ingóságait felpakolta...?!

.....

Emlékképek egy évfordulón

(a vágsellyei Vörösmarty Klub alapítójának, Tóth Lajosnak igaz baráti öleléssel, az Isten áldja meg)

„Hűség a küldetéshez, bátorság a hűséghez!” – ez a felszólító, tetemre hívó, hitvallást vállaló kijelentés sugárzott felém mindig Tóth Lajosból, amióta ismerem. Nem is tudom, hogy miként és hogyan akadtunk egymásra, hogy ő jött-e el Pozsonyba a JAIK-ba vagy mi mentünk a Vörösmarty Klubba, de aztán rendszeres vendégei voltunk a Vörösmarty Klub hétfői rendezvényeinek. Varga Olivér rozoga Skodájával vagy vonaton, és késő éjszaka haza, az őszi ködben. A kocsni alatt kopogtak az elütött nyulak... Aztán egyre többen lettünk, mert vittük a hírt, hogy egy kis csoda történik Vágselyén. Besenyei Ferenc, Nagy László, Ruffy Péter, Budai Ilona, Halász Péter egy-egy esten, és a beszélgetések egy pohár bor mellett. Még azt sem tudtuk, hogy ez tilalmas terület, hogy az államrendőrség figyelteti a műsorokat. Csak azt éreztük, hogy ezek a műsorok jók, hitelesek, értékesek, és szerettünk oda járni.

Ma már tudjuk, hogy minden bizonnyal voltak ott olyanok is, akik nem meggyőződésből, hanem megbízásból igyekeztek oda. Ki tudja, hogy miket jelentettek aztán, de annyi bizonyos, hogy az egyetem befejezése után kilenc évig hiába kérvényeztem meg a tanári állásokat... mígnem valakinek elárulták, hogy vastag a dossziém a belügynél, és NO (nepriatelšká osoba, ellenséges személy) a besorolásom. Lajost is figyelték, ő is tudta, s tán neki is mondták, hogy félthetné a bőrét, családját, állását. Mi viszont a jövőnket jobban féltettük annál is, mert mire nőnek fel gyermekeinek, ha mindenki behódol, mindenki megalkuszik, köpönyegforgató vagy nemezetét és közösségét eláruló senkivé válik, akkor ebből mit tanulnak gyermekeink, mit tanulnak tanítványaink... mivé lesz népünk... s minek akkor Dobó Istvánról, Zrínyi Miklósról, Rákóczi-ról, Kossuthról meg Petőfiről tanulni... minek akkor Szent István meg Esterházy János? És hogy nézünk Krisztus szemébe, ha el kell számolnunk életünkkel?

„Most majd megmutathatod, hogy ki vagy: dicső őshöz méltó, vagy hitvány utód!” – két és félezer éve, amióta Szophoklész leírta e sorokat, a helyzet nem változott. Az emberiség azóta is nyögi a behódoló szolgálatteljesztés nyomorúságos siralmait, az eladott anyaföld, az eldobott anyanyelv utáni szálnalmas magyarázkodásokat, hogy élni kell, meg érvényesülni, mert úgyis mindegy, holott a testvéri szeretetnek, az isteni parancsolatnak, a népünk hagyományainak kellene megfelelnünk inkább. Akiknek ezt nem kell külön magyaroznunk, azokkal jó egy társaságban lenni, nem az igazunkat kell bizonygatnunk, hanem csak megerősítjük egymást azzal, hogy Czine Mihály szavaival: **„a lehetetlenre is vállalkozunk, hogy a lehetséges megvalósuljon”**, mert bizony ami elképzelhető, az megvalósítható, és nincs lehetetlen dolog, de sok a tehetetlen ember... Talán magunk sem bíztunk benne, de hittük

mégis, hogy egyszer majd nem csupán egymás közt, nem csak suttogva, hanem hangosan, nyíltan és szabadon elmondhatjuk mindenkinek, bárkinek, bármikor... Ez is eljött, és nem lettünk többen! Keletkeztek megélhetési politikusok, megélhetési funkcionáriusok, hivatásosan beöltözött ünnepegetők, de amikor dönteni kell, akkor sokan hagynak egy kis részt a visszalépésre, vagy eleve visszahúzódnak, nehogy esetleg baj legyen belőle, nehogy már megsértsük a kedves jó nemzetvesztő liberálisokat, az aranyos komcsi csökevényeket, nemzetgyalázókat, kereszténygyűlölő kalmárokat. Tóth Lajos az maradt, aki volt, és megint az út szélére lökték a „haladás dicső prókátorai”. Ő meg felveszi a telefont, felhív, hogy miként értelmezte aznap a szentleckét vagy az evangéliumot, miket nyávog a napisajtó, hogyan veszik meg az embereket, hogy olyanokra szavazzanak, akik a sírunkat ássák. Felhív, mert Csoóri szavaival is *„látunk kell egymást, hogy láthatók együnk, és hallanunk egymást, hogy hallhatók”*.

Most már, hogy tudom, s ebben is egyetértünk, nincs mit vesztenünk, s az életemet sem vehetik el tőlem, mert nagyobb részét már leéltem, és nem érdekel rang, pénz, kitüntetés vagy pozíció, csak az, hogy le ne térjek az útról, amely az üdvösség felé vezet (*„keresd a fényt éjhmályban, az Igében légy a társam, és az úton megtalálasz”* – olvasható a Magyar Golgota című kötetemben is). Most már tudom, hogy Tóth Lajos nélkül kevesebb lettem volna, kevesebbek lettünk volna a Felvidéken. S tudják még ezt vajon hányan???

A jó Isten tudja, látta s feljegyezte!

Nincs ennél nagyobb rang és megbecsülés !

Szent Pál Timóteushoz írott második leveléből (4 , 6-8.) szerevve bizonytságot:

„Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”

.....

EGY ŐRZŐ A STRÁZSÁN

a 80 éves Tóth Lajos köszöntésére

Magyarországon (a maradék Magyarországon) már javában folytak a változások, Berlinben ledöntötték a falat, ám Csehszlovákiában még készültségbe helyezték a hadsereget a szocializmus védelmére, és a besúgók patkánycsordáit uszították rá a felvidéki magyarok szervezkedéseire. Már nyár óta érlelődött egy értelmiségi találkozó gondolata, a gömöri kerékpártúra tábortüzei mellett is volt mit jegyzetelnie az államrendőrség beépített vagy kiküldött embereinek, s a klubvezetők szeptemberi találkozásán Tóth Lajos egy kész ötlettel állt elő. Novemberi kerek évfordulós születésnapjára meghív mindenkit, hogy körülbelül 100 emberrel számolva egy felvidéki értelmiségi reprezentációt lehet megvalósítani arra a témára, hogy mit jelent csehszlovákiai magyar értelmiséginek lenni. A születésnapja, november 18-án éppen szombatra esett, előtte hetekig zaklatta őt a rendőrség, de ha esküvőt lehet rendezni a vágselyei vendéglőben, akkor születésnapot is, és mint magánrendezvényre bárkit meghívhat. Keletről egy autó vágott neki a ködös hajnali útnak (Zachariás István, Fuksz Sándor, Köteles László, Puntigán József és jómagam), így mi sem maradtunk le a találkozóról, bár már előző este érkeztek a hírek Prágából a diáktüntetésről, s talán már halottak is szerepeltek a hírekben.

Selyén több autóban is "éber szemek" várták az érkezőket, s az egyiküket Tóth Lajos tapintatosan melegebb égtájak felé orientálta a fényképezőgéppel együtt. (milyen érdekes lenne ezeket a képeket is előkotorni a politikai rendőrség archívumából, amit ki tudja melyik gengszterpárt nyúlt le magának). Sorsunkról, a szétdaraboltságról, a jogfosztottságról, a megaláztatások évtizedeiről, az agyonhallgatott Esterházy Jánosról és mártírsorsáról is szó volt, és akkor volt talán öt éves a Ghymes, és ők is köszöntötték az ünnepeltet, mert megérdemelte, hiszen 1966-ban alapította meg a vágselyei Vörösmarty Klubot, mely az 1968-as időszakot követő tisztogatások idején sem szűnt meg működni, és sokáig még Pozsonyból is eljártunk a hétfő esti nagyszerű összejövetelekre, ahol például Nagy László költővel, Ruffy Péter közíróval és a Muzsikás együttesel is

lehetett találkozni. Így kezdődött el a sikeres honismereti kerékpártúrák kapcsán a nyári művelődési táborok újrászervezése is, amit Tóth Lajos 1977 tavaszán a prágai AED huszadik évfordulóján terjesztett elő, hozzá csatlakozott Bajnok Pista is Komáromból, akit még rimaszombati klubvezetőként ismerhettem meg gimnazista koromban. Majd ezt követően a Csemadokban egy olyan belső erjedési folyamat kezdődött el, amely a sokáig csak félig legálisan működő klubok számára belső szervezeti keretet adott, és 1978 elején Érsekújvárott megalakulhatott a klubtanács, s ezzel a magyar sors és a magyar gondolat számára nyerhettünk terepet. Tóth Lajos itt is az élen járt, és nem maradt egyedül, bár szűk régiójában alig talált társakra. A meghunyászkodók, a behódolók, a gyávák és jellemtelenek elkerülték, nehogy bajuk legyen belőle miatta.

1989 után tett egy kis kitérőt a szabadgondolkodók térfelén, de hamar rá kellett döbbsennie, hogy azoknak az liberális szervezkedéseknek, amelyeket akkoriban szinte egy csapásra elővarázsoltak „valahonnan” a Soros-fiúk, nincs semmi közük a reformkori magyar nemzeti liberalizmus szellemiségéhez, mert a huszadik században olyan bankok pénzelik a liberális csoportosulásokat, amelyek ebben a báránybőrben rejtőzködve terjesztik a gyökértelenség, hitetlenség, keresztényellenesség, hagyománynélküliség és nemzetellenesség mótelyét, és erre a feladatra a felvidéki magyar körökben is megvásároltak embereket az FMK álorcájába öltözve. Ma már tudjuk, hogy Kelet-Európa jutányos felvásárlása céljából készítették elő a liberalizmus lélekölő gyalugépével a terepet, ám akkoriban még sok jóhiszemű áldozatot is szedett ez a ragályos kórokozó nemzeti térfelünkön.

1991-ben Tóth Lajos iskolát, magángimnáziumot alapított, amikor látta, hogy az magyarelleses szlovák államhatalom az állami oktatásügyön keresztül akarja eltaposni a gondolat szabadságát. A legfőbb célja az volt, hogy ne ez a hatalom basáskodjon az iskola felett, de keresztény szellemiségű nevelés elsőrendű szerepet kaphasson.

Tetszeleghetne a hős forradalmár nimbuszát felöltve, de nem teszi, mert azt kell látnia, hogy a kommunista diktatúrából nem demokratikus szabadság jött létre, hanem csak a pénzügyi körök által felvásárolt hatalmi gépezetek látszatsdemokráciája, mert valójában a szabadnak nevezett választásoktól kezdve a parlamenti

döntésekig már mindent jó előre valahol másutt hagytak jóvá, mert akié a tőke, azé a hatalom... legalábbis az anyagi világ szűk kereteiben.

Tóth Lajos már tudja, hogy kié az ország, a hatalom és a dicsőség, és őszinte hittel fordul Isten felé, ezért is kérjük az Ő áldását és kegyelmének kiáradását a 80 éves felvidéki magányos magyar harcos felé.

Lajos, Isten éltesen, és köszönetünk mindazért, amit népünk megmaradásáért, felemelkedéséért tettél. Hidd el, nem az éljenző csődület, sem valamiféle párthatározat, és nem is a többségi népszavazás fog felettünk ítélni, hanem a Mindenség Ura, aki népünknek küldetést adott a Kárpát-medencében, s te büszke lehetsz, mert ennek tisztos szolgálatában éltél eddig is.

Legyen az Ő áldása rajtad !

.....

KASSA - A SZÁZ ÉVE ELRABOLT VÁROS

(Kassai őrjárat Márai Sándor nyomában)

„Belenyugodtunk abba, hogy a világnézeti és politikai cenzúrák mellett szabadon garázdálkodjék az üzleti cenzúra a szellem világában. Tisztelni kezdték minden teremtett lélek „érzékenységét”, kiszolgálták a vallási, társadalmi érzékenységet anélkül, hogy jogos és becsületes vitába szállottak volna ezzel, meghallgatták és szótlánul elfogadták a kiadónak és ügynökének ukázait, aki megtiltotta nekik, hogy olyasmit írjanak, ami sértheti a hirdetőket, az előfizetőket és a példányonként vásárlókat. Írás közben már nemcsak arra gondoltak, mit szól ehhez Isten és a világ, hanem arra is gondoltak, vajon nem árt-e véleményük a lap vagy folyóirat hirdetési és előfizetési érdekeinek... Így kezdődött valami, aminek értelme minden lelki ellenállás teljes megszűnése volt. Az írók belenyugodtak a civilizáció érdekeibe, eladták az érdekeikért a kultúra felelősségét. (...)

Mikor a szellem képviselői feladják az ellenállást és a katarzist, az álművelt bugris azonnal az asztalra üt, s diadalmasan bevonul fellegrádba, melynek őrhelyét elhagyták a lélek katonái.

Az émely, a csömör, a megdöbbenés, a rekedt vészkiáltások, a segélykérő hangjelek, mindez nem volt elég erős ahhoz, hogy feltartóztassa egy kultúra

elvézésének folyamatát. Néhány erős lélek őrizte a Titkot, mint a régi papok az égő templomban a szent tekerceket: kevesen voltak. Az újkori hírverés soha nem ismert eszközökkel tört az európai lélek ellen, zsvájával megsüketítette a tömegek lelkét. Csak a kiválasztottnak volt még valóságos hallásuk, a tömeg nem tudott többé válogatni és megkülönböztetni. Az írók nem tudtak többé elég hősiesen ellenállni a nagyvárosi, kispolgári tömegek olcsó ízlésének.”

(Márai Sándor: Kassai őrjárat)

A háború után még állt az a ház, amelyben Márai a csecsemőkorától a kamaszkorig lakott, a mai Dargó áruház helyén a Thália Színháztól alig kétszáz méterre, szemben a Shalkház Szállóval, amit a pánszláv bolsevizmus idején lebontottak, hogy helyébe egy másik szálloda épülhessen, amelynek a felsőbb utasítás szerint a szláv felsőbbrendűség jegyében a Slovan (szláv) nevet kellett kapnia, és az ateista felsőbbrendűség okán legalább egy méterrel magasabbnak kellett lennie a Dóm keresztjénél. Most pedig valami más felsőbbrendűség jegyében a Hilton nevet viseli, és úgy néz ki, mint egy ravatalozó, ahol a Város ősi lelkületét kívánják búcsúztatni...

Persze Kassán Nagy Lajos, Mátyás király, Tinódi, Rákóczi, Kazinczy vagy netán Mécs László és Márai Sándor neve sem tartozott az elmúlt évszázad folyamán a tantervi anyagba. Azóta a Hernád már tengernyi vizet hömpölyögtetett el a város mellett, naponta sétálok utcáin, és barátokat ismerősöket is gyakran vezettem végig a „szent helyek“ mellett, de legnagyobb élményemet és legmélyebb találkozásomat otthon éltem meg Márai Sándor műveit olvasva, például a Kassai polgárok, Kassai őrjárat, Egy polgár vallomásai vagy az Ajándék a végzettől című könyvei révén. Olyannyira, hogy - úgy érzem – látásmódomat is átformálta... és nem csupán Kassával kapcsolatban. Mintha testvéremmé fogadtam volna egy jóbarátot, vagy mintha valahol a messze idegenben egy földimmel találkoznék. Egy jó író valódi titka megfejthetetlen, s ha megszerettük, hiányzik, ha nincs: dereng és bolyong a lelkünkben, betölt és elvarázsol. Szükség van rá, és csak sajnálkozunk, ha mások ezt nem értik. Ennyi.

Persze a mai város már nem ugyanaz a város. Márai idején legfeljebb egyötöde volt a lakosság száma, s a lakótelepek helyén mezők, erdők, kirándulóhelyek terültek el. Azóta a magyar népesség elenyésző adattá törpült: nincs két és fél százalék a negyed millió lélekből. Az Óváros viszont látszólag megfiatalodott azáltal, hogy a restaurátorok keze nyomán visszakapott valamit középkori és reneszánsz időszakából. Túristalátványosság lett a Csermely patak imitált bevezetésével, a zenélő

szökőkúttal és a kissé ormóttan harangfával együtt. Befejeződött a Dóm felújítása, a Fő utcán leng a magyar zászló (a premontrei rendházban székelő konzulátust jelezve). A premontrei gimnáziumban pedig a térség őshonos nyelvén már közel hetvenöt éve éve nem tanítanak magyarul. Az eredetét utánzó Rodostói-ház előtt ugyan Rákóczi szobra áll, de mintha keserű reménységgel bizakodna csupán, mint azt annak idejént tette a száműzetésben. A Mészáros utcában Márai gyermekkorát hirdeti a tábla, pedig nem teljesen pontos a felirat, mert csak később laktak itt a szülei. Bent emlékmúzeum várja a látogatókat (testvérére Radványi Gézára is emlékezve), de a mai város még mindig nem ismeri egyik legnagyobb szülöttjének értékeit. Honnan is tudnák, minek is kellene eredetvizsgálatot végezniük a területrablóknak a lopott holmin, amikor még nem sikerült legalizálniuk magukat a történelemben? Az apa Grosschmid Géza Kisebbségi sors című könyvében olvasom: *„ebben a történelmi emlékektől megszentelt ősi városban, amelynek kövei nemcsak az Anjouk és Mátyás dicsőséges korát hirdetik, de amelynek sorsa évszázadokon át, mindenkor szorosan összefüggött a nemzeti küzdelmekkel. A gondolati és lelkiismereti szabadságért innen intézi hadjáratait Bocskay, aki a bécsi béke megkötése után is ide tér vissza. Bethlen Gábor (a volt) felsőmagyarországi hadjáratának alapjául Kassát teszi meg. I. Rákóczi György, a linzi békében ragaszkodik a város birtokához, mert irányítója volt ez a hely mindenkor az országot mozgató szellemi erőknek, és II. Rákóczi Ferenc, a nagyfejedelem, itt nyugvó hamvai örök szimbólumai maradnak mindenkor a magyarság szabadság iránti sóvárgásának. Régi időtől fogva itt fakadt azonban a magyar kultúra nem egy forrása is. Így a Pázmány Péter hű embere, Kisdi Benedek püspök által életre hívott egyetem kiemeli Kassát a magyarországi vidéki városok sorából, majd a Magyar Muzeum címmel 1788. július 1-én Bacsányi János, Baróthi Szabó Dávid és Kazinczy Ferenc itt indítják meg az első magyar tudományos folyóiratot, nyomban rá kibocsátja Kazinczy az Orpheus című lapot, s ezzel és a Bácsmegyei öszveszedett levelei címen kiadott művével indul meg a nyelvújításnak, az akkori viszonyok közt nagyon merész munkája, amelyből a latin és az angol mellett talán legkifejezőbb erejű mai magyar nyelv sarjadzott. Itt volt a magyar színészet egyik első és legerősebb bástyája, itt sok országos hírű emberünk pályafutásának biztató kezdete...“* Az apa jogász, ügyvéd, és 1920-ban a magyar párt (Országos Keresztény Szocialista Párt) alapítója, majd prágai szenátor volt, de tudvalévő róla az is, hogy a színház, az irodalom és a kulturális élet egyik legkiválóbb kassai támogatójaként ismerték. 1934-ben, hatvankét évesen halt meg miután Miskolcra költöztek. Fia hazalátogatásakor már érte is szóltak a harangok, melyek hangja jelzett időt, ünnepet, gyászt, veszedelmet és természeti csapást is régen. A hetven mázsás

legnagyobb azóta ott hallgat az Orbán torony előtt a földön összetörten, megragasztva. Sok-sok dolog hullott darabokra ezen kívül is ebben a térségben, és egyéb dolgokat is hiába ragasztanak össze, már csak formájuk hasonlít arra, amik voltak. Lényegük, mint a harang hangja, elveszett. Csak, ha újra öntik új kezek, óhajok, akkor szólalhat meg újra... talán. A nagyságos fejedelem városa vajon miben reménykedik mély álomban ringatva történelmi múltjának fontos emlékeit?

I. A harangok üzenete

„A harang zúg, az utcák kihaltak. A polgárok ebédnél ülnek, a családfő ezeréves mozdulattal töri meg a város falai között a kenyeret. A harang zúg, mintha a nehéz óra közeledtére, mikor vérben, szenvedésben és sikolyban születik az új világ, a város perét hirdetné az időben, magányos és súlyos szavával. Zengj és szólj, régi harang, hívd az élőket, temesd a holtakat, törd szét a villámokat. Nem tegnap kezdettél először szólani. Zengésedre élt, halt, viaskodott ez a város évszázadokon át, mikor zavar volt a lelkekben és ellenség a kapuk előtt.”

(Márai Sándor: Kassai őrjárat, 1940)

Abban az időben, amikor a hatalmas Titanic hullámsírba merült, sokan felriadtak álmukból, majd egy reggel arra ébredtek, hogy már semmi sem úgy működik, mint ahogy azt megszokták és elgondolták.

A XX. század folyamán kiderült, hogy amit civilizációnak hittek, az pusztító környezetrombolás, éhínség, elidegenedés, szeretethiány, öntelt gőg, haszonelvű anyagiasság, hatalomvágy, tömeggyilkosság, gyökértelenség, individualizmus és fennhéjázás. A pénzvilág nagyhatalmai ennek a civilizációnak a nevében hirdettek hadjáratokat és békeszerződéseket, aláztak meg népeket és rajzoltak önkényesen országhatárokat.

Márai a kassai őrjárata folyamán, a II. világháború küszöbén, gyermekora emlékeiben kutat, keresve az idilli polgárvilág gyökereit és a fészekrablás mibenlétét. Megidézi a városépítőket, az otthonteremtő polgárokat, a Dóm megálmodóit. A tornyok, melyek az ég felé irányulnak, de nem haladják meg az emberi lépték határait, azt példázzák, hogy a mérték megtartói maradandóan tudnak útmutatást adni. A megbomlott értékrendben felnövekvő nemzedék viszont már nem látja a példát, s nem

talál járható utat. Az író lelkiismerete önvád is. Cinkosnak érzi magát az árulásban, bár kiszolgáltatottan sodródott az eseményekkel, melyeket nem tud feltartóztatni. Ám figyelmeztet a mindenkori felelősségre és kötelességre: **NYILVÁNVALÓVÁ KELL TENNI A BŰNT, MEG KELL NEVEZNI A BŰNÖSÖKET, ÉS EL KELL UTASÍTANI A VELÜK VALÓ KÖZÖSSÉGET!**

A kassai kiránduláskor az ősi város őrző szelleme és két megaláztatással teli évtized tapasztalata kerül szembe egymással. Szinte prófétai éleslátással rajzolja meg a háborúba süllyedő Európa kórképét, amihez az is hozzásegíti, hogy gyermekkorra még egy másik világból táplálkozott. Megbizonyosodik arról, hogy ez az emlékkép nem csupán nosztalgikus illúzió, hanem egy hajdan létezett valóság utolsó fejezete volt.

Az emberi nagyravágyást, önteltséget és mértéktelen becsvágyat jelképező Titanic elmerülése szertefoszlatta az ember tökéletességének és mindenhatóságának ábrándját. Mint nem is oly régen az ikertornyok és a Columbia megsemmisülése vagy a „szuperbiztos” atomerőművek sérülése.

Az Ószövetség a babiloni torony példázatával is éppen erre figyelmeztet: a globalizált (uniformizált, egyformává tett és csordába terelt) világ sem nőhet az isteni rend fölé. Ezért kell a toronynak leomlania, és a csordává alázott tömegnek különböző nyelveken beszélő népekre szakadnia. Így lesz az elrendeltetést megszegő Nagy Sándor is intő áldozattá éppen Babilon romjainál, egy évvel azután, hogy Szúzában parancsba adta a perzsák házasság útján történő beolvasztását. Istennek képzelte magát, aki még a természet rendjével is ellenkezhet, hogy aztán nyomorult emberként, keserves kínok közt ismerje be vereségét az örökkévalósággal szemben.

Márai kassai örjárata idején is (1940 nyarán, amikor Sztálin üdvözli Hitler katonai sikereit Belgium, Hollandia és Franciaország lerohanása után) két isteni dicsőségre vágyó diktátor „halált hozó füveinek” árnyéka vetül a világra: növelve mindazon csordába verődött tömegek lelkiismeret-furdalását, amelyek hatalomra segítették őket. Pedig hát, szegény tömegek már akkor is a korszerű manipuláció (üzlet, sajtó, mozi, reklám) jámbor áldozatai voltak, mert a fasizmus, a kommunizmus és a kozmopolita liberalizmus is abból a szegénységből és kárhozatból táplálkozik, melyet a kalmárszellemű pénzvilág teremtett meg, mert a legjövödelmezőbb üzlet a fegyvervásárlásra adott hitelnyújtás és a fegyverreladás a háborús fenyegetés félelmében vagy a háborús konfliktusban lévő országok számára. A pusztítás és halál civilizációjának sötétsége ekkor még csak néhányak előtt vált nyilvánvalóvá.

Ahogy Mára fogalmazza: *„a világ elmerült a kétségbeesésben és hitetlenségben ... az üzlet, amely rávetette magát a színpadra és mozgóképre, a könyvkiadásra és képzőművészetre, nem emelni akarja a tömeg művészi igényeit, hanem kiszolgálja az emberek legalacsonyabb ösztöneit.”*

A korunkhoz hasonló válságtünetek felismerése után Mára az okok feltárására és kiútkeresésre is vállalkozik. Kassa lelkét és köveit, e bölcsőhely emlékeit hívja segítségül az utazáshoz. Érdeemes hozzá most is társulnunk, hogy szellemiségének üde és friss vizében megmártózva tisztábban láthassunk át jelenkorunk zűrzavarán. Kassán nem a nagyravágyás tornyait építették Mára ősei. Ők azok a polgárok, akik még munkájuk, mesterségbeli tudásuk, keresztény erkölcsük és magatartásuk révén nyerték el megbecsült polgárjogukat, és nem azért, hogy városalakók és kereskedők lettek. Ezért érzi úgy az író, hogy példázataikra érdemes odafigyelni.

II. A szülőföld üzenetei

Az író 1940-ben egy hónappal a németek párizsi bevonulása után írja: *„hazautaztam Kassára. Egy napra mentem csak, nem volt semmi dolgom ott. Most, idő múltával, elcsodálkozom, miért is mentem? ... Valószínűleg, mert otthontalannak éreztem magam a világban.”*

Amikor az ember veszélybe kerül avagy elbizonytalanodik, akkor a gyermekkor anyai gondoskodására, a szülőföld megtartó bizonyosságára vágyik. Visszatérés ez a gyökerekhez, a kezdetekhez, a fogantatás és indíttatás helyszíneire, a szülőföldre, anyanyelvhez. Amikor nem érti helyzetét: emlékezik. Gondolatban végigjárja az utat, hogy rábukkanjon elveszett értékeire. Keresi a nyomokat már a repülőgépről is lenézve, majd a hajdani Széchenyi-ligetben, melynek áhított csendjét az örökösen őrlő és zúgó malom rabolta el. Most pedig a tömeggyilkos Petrov tábornok szobra nyomasztja, mert a liget is az ő nevét viseli, aki negyvenezer magyar civil polgárt hurcoltatott a szovjet pokolba 1945-ben ...

De Mára már öt évvel korábban réműlettel figyelmeztet: *”És a pokolnak is vannak malmai ... s most őrlő, ami megmaradt még életemből és Európa életéből. Megőrölt népeket az elmúlt hetekben ...”* Nem az a kérdés, hogy miként kezdődött a fegyveres harc, hanem az, kik gerjesztették és kinek az érdekében. Mert hasznos remél a fegyvergyáros, de a bakancskészítő és a katonákat etető pék is. Ezek aztán behálózzák az egész társadalmat, főleg, ha magas a munkanélküliség, és megélhetést remél mindenki a háborús

megrendelések nyomán. (Mennyire mai problémakör!) Márait nem oktalan szorongások gyötrik. Jó nyolcvan év távlatából pontosan láthatjuk nem csupán a világháború későbbi borzalmait és pusztításait, hanem a rá következő időszak embertelenségeit is, melyek közt a fasiszta haláltáborok csak egy epizódot képeznek. Mert Korea, Vietnam, Szibéria, 1956, Afrika, Kambodzsa, Palesztína, Jugoszlávia, Irak és Szíria tömegsírhajai azt jelzik, hogy az emberiség nem tanult a történelem tapasztalataiból, és nem hallgat a bölcsek, az írók és a próféták figyelmeztetéseire.

Márai makacssága tántoríthatatlan. „Holnap még egyszer végigmegyek a Városon, ahol az élet kezdődött, meg akarok keresni valamit. Az élet elvesztett értelmét akarom megkeresni. Még egyszer a forrás fölé akarok hajolni, megismerni egy arcot, amelyre már csak halványan emlékszem, megízlelni egy tiszta és hűvös emléket, amely kristályos áradással ömlik a lélekben, mint a hegyi patakok. Az arcvonal, melynek minden európai szellemi ember közkatonája volt, összeomlott: indulj el még egyszer őrzáratra, a romok és beomlott állások között ... Talán megtalálász valamit, ami értelmet ad az életnek, talán ki tudod mondani az elhazudott igazság egy részletét, ...”

Sétál a Hernád partján, elmegy a Hóhérbástya mellett, és megáll a Mária-udvarban, ahol „a béke és gyermekség utolsó pillanatait idézi föl”. Az osztályából sokan az első világháború csatateréin estek el. Kassát pedig emlékeiből és az ország kebeléből is kiszakítják 1920-ban a nagyhatalmi önzés haszonlesői, amit hazudozással, szemfényvesztéssel próbálnak *igazolni* „az embertelenül megrajzolt politikai határok” minden oldalán. Az idegen megszállók, katonák és hivatalnokok futószalagon gyártott olcsó holmikat hoznak magukkal, melyek soha nem vetekedhetnek sem hagyománnyal, sem műveltséggel, mert az áruházi ürességnek semmi köze az itt élők életéhez. A neonfény mögött „*alacsony homlokú, kicsinyes és vadul sovén cseh hivatalnokrendszer basáskodott. Itt nem volt keresnivalójuk, ez történelmi bizonyosság ... önzők voltak, pökhendiek, igazságtalanok.*”. A megszállók is tudták, hogy olyat bitorolnak, ami nem illeti őket, de utólag igazolt jogot formáltak rá politikai és történelmi hazugságokkal. Ezek a hazugságok tették őket türelmetlenné, gyűlölködővé, és az igazságukat követelő öslakosokra kitaláltak egy megbélyegző kifejezést: irredenta. A történelem tanúi dacoltak az ideiglenesen megtelepedő bevándorló idegen lelküllettel, de aztán a hasznosság és megélhetés nevében cinkosságot vállaló árulók új életformát alakítottak ki a várost eddig őrző polgári értékrend helyébe: az igénytelen erkölcsű, ízléstelen, hagyománytagadó és haszonleső városlakóét.

A kövek ősi üzenete azonban más.: „...*évszázadokon át őriztek falai között valamit. Őrizték fegyverrel, kőfallal, őrizték vasnál és kőnél is hatalmasabb fegyverekkel és bástyákkal: ízléssel és magatartással, jó modorral és életszokásokkal, joggal és udvariassággal. ... Ezek a polgárok, őseim ősei, építették és védték ezt a várost ellenséges hódítók és portyázó csapatok, martalóc zsarnokok ellen, de védték a veszedelmesebb ellenség ellen is: megvédték az emberi közösségek belső ellenségei, a rossz ízlés, a tunyaság, a bitang felelőtlenség lázadásai ellen.* „

III. Az Ördögárok mentén

„A polgár és a polgári rend az emberi együttélés egyik legértékesebb, leghasznosabb, magasrendű terméke, mindaddig, amíg alkotó és hősi. ... Az igazi polgár szerencsés vegyülete a művésznek és katonának, alkotó és megtartó, álmodó és megőrző. Ezt a polgárságot ennek utolsó, legjobb pillanatát ismertem meg gyermekkoromban, a városban.”

Ez a Márai Sándor indul el az Ördögárok felé, mintha jelképesen határt húzna a kétféle életmód és világszemlélet közé: egyik oldalon a hit, a szeretet, a szellemiség, a szabadság, az európaiság, kereszténység és magyarság, míg a túloldalon a gonosz, az erőszak, a hitetlenség, a műveletlenség és megalkuvás. Ezt a választóvonalat nem lehet eltüntetni azzal a hamis ideológiával, hogy el kell fogadnunk a másságot, avagy teret kell adni mindenki érvényesülési vágyának.. stb. Márai figyelmeztet, hogy a XX. század árulása éppen ilyen mázas szólamok befogadásával kezdődött el, mert csak a másfajta értékek és csak a természetes és egészséges emberi magatartásformák tolerálhatók. A bűnös cselekedeteket meg kell látni, rájuk kell világítani, meg kell állítani, de semmiképp nem szabad lepaktálnunk a bűnösökkel. Jézus is indulattal száll szembe a kufárokkal, de ezzel nem osztotta meg a templom népét, hanem megtisztította azt. Az egység és összefogás jelszava alatt mégis hányszor csalják kelepcébe a jámbor szemlélődőket?! Az írástudók árulása is azzal kezdődött, hogy behódoltak a kufár könyvkiadók hamis elvárásainak, csak hogy írásaik megjelenhessenek. *„A társadalmi, politikai erők, melyek ma hidegtelelős indulattal rángatják és feldűlják Európát, csak következményei a szellemi emberek árulásának. Kezdetben volt az Ige: mindig az Ige volt kezdetben. De aki elárulta az Igét, elárulta az élet értelmét.”*

A piaci áruvá degradált „irodalom”, már messze van azoktól a varázsszavaktól, melyek az írók képesek a szellemi magaslatokban tartani. Azt az író, aki *„mindig az igazat mondja, azt az egyetlen, végső igazságot,*

amely a szépség és a dallam is, mert az igazság mindig szép és dallamos, az igazság mindig művészi. Csak a hazugság torz és idéetlen, giccses és hamis”.

Az írónak tehát kötelessége annak a mértéknek megtartása, mely az élet fölött a szellemi és erkölcsi arányokat, a szépség és igazság, valamint a gondolati tisztaság mércéjéhez tudja igazítani. A felbomló XX. századi társadalmi rendszerek igazolják a Mérték elvesztésének katasztrofális következményeit. *„Az író nem azért gyón nyilvánosan, hogy megkönnyebbüljön bűnei terhétől, hanem, hogy meggyónva azt, ami benne közös az emberi bűnnel, felszabadítsa a bűntudat önvádjától a világot, mert tudja, hogy a bűntudat újabb bűnöket szül, hetedízigen. Az író varázsszavakkal ír, mert máskülönben nem tudja féken tartani az emberi önzés és indulat, a politika, a nyereségvágy, az érzéki éhség garázdálkodó fenevadjait.”* Ezek a sorok már-már prófétai jövendölések a végromlásról, és sajnálatos módon a későbbi történések Márai jóslatait igazolták, vagyis a rombolás, pusztulás, elidegenedés, kommunista diktatúra és elanyagiasodott fogyasztói társadalom jellemezte a XX. század második felét is. A nagyvárosi és kispolgári olcsó tömegizlés szennyáradata elmosta a kultúra valódi képviselőinek a szavát, mert a zajban és hangzavarban a tömegek nem tudtak többé megkülönböztetni és válogatni, illetve a politikai és üzleti cenzúra eleve kiszűrte a számára kényelmetlen tiszta hangokat.

Márai az ősök porladó csontjai fölött a Rozália temetőben keresi tovább a választ, hogy a Város és a Dóm építői, védői, őrzői korábban miként tudták teljesíteni a szülőföld elrendeléséből fakadó küldetésüket.

Mi volt hűségük alapja és ereje ? A HIT !

Hittek abban, hogy erre a városra joguk van, hittek igazukban, hittek a szeretetben és kegyelemben. Később csak a hitetlenség engedte széthullni ezt a világot.

„ Otthon vagyok e katedrálisban, mely számomra nem műemlék és kegyes zarándokhely, hanem életem mélyebb, örök formája. Tovább kell építeni ezt az életformát. Meg kell tölteni mindennel, ami korszerű, meg kell őrizni benne mindent, ami időtlen. ... Mindenünk megvan hozzá: csak hit és konok akarat kell:, hit szerepünkben, akarat a butaság és az indulatok rémuralmával szemben. ... Hivatásérzés, az európai szerep tudata, s mély kötelesség: szeretni és szolgálni a népet, melyhez nyelv, emlék, jó és rossz sors, s nyelvnél és fajtánál is erősebb kötőanyagok, a közös nemzeti sors kötöz... Ez a dolgunk , Európában. Ilyen meggyőződéssel épült ez a templom, ahol most megnyugodtam és otthon érzem magam.”

IV. Végzetes jóslatok, emberi remények

„Ez a városi Európa ez órában, mikor a kassai polgárok Bethlen Gábor kézfogójának színhelyén söröznek, rendszeresen pusztul. A szellem embere önmagában keresi a felelősséget, vádat emel a kultúra papjai ellen, akik nem őrizték elég hősiezen a szent szöveget, alkudoztak a hamis prófétákkal, s egy mohó gépi civilizáció martalékának dobták oda az európai kultúrát... Európa nem a harctereken pusztul el, hanem a lelkekben... Elmerül a földrész végzetében. Egy üde és mohó imperializmus, az amerikai, mely a gépi civilizáció és a nyersanyagok kifogyhatatlan bőségével rendelkezik, érdeklődve pillant körül a világban, mert most látja, fiatal történelme során először, az alkalmat, mikor népek, földrészek, világnézetek és korhadó társadalmak fölött magához ragadhatja a vezetést, az uralmat a nyersanyagok, piacok, az emberek által lakott földrészek nagyobb fele, igen, a vezetést a világ fölött.” – írta Márai 1940-ben a Lócsei Ház emlékeire asszociálva. Bár amit akkor tapasztalt, az csak kistestvére lehet annak, amivel napjainkban kellene szembesülnie. A történelmi folyamatok kísértetiesen pontos előrelátása talán egyedülálló volt abban az időben (is). Honnan ez a bátorság és végzetszerűség? Onnan, ahová vissza-vissza kell térnünk, ahonnan elbolyongtunk, amit elfeledtünk vagy megtagadtunk, ahonnan és amiből elindultunk és idáig jutottunk. Pedig a gótikus katedrálisok magassága és a bennük őrzött áhítat mélysége még látható és érzékelhető.

„Hol az otthon? Múltunkban, hagyományainkban, emlékeinkben. Itt van, ebben a városban, a Dómban, melynek északi kapuján belépek most, e boltívek alatt, s a mélyben, a sírboltban, ahol Rákóczi hamvait őrzik a kövek és az emlékezés.... A keresztény Európa e templomhajókkal fejezte ki utoljára és tökéletesen hivatásérzését. A templom méreteit ismerősnek érzem, mint egy örökké testemre szabott köntöst. Ha akarnám, se lehetnék más, mint magyar, keresztény, polgár és európai.”

Hiába azonban a pusztulás, a sok tömegsír, az író emlékezése utáni világháború és azóta is tartó fegyveres népiirtások... Napjainkra mintha semmi sem változott volna, sőt mintha a tömeges léleknyomorítás még hatékonyabb lenne. A módszer egyszerű, és hatása gyors. Csak elhitetik, hogy a fejlődés azonos a tudással, és a tudomány pedig nem tudja igazolni, hogy az emberek fölött még bárki is létezhet. Csak meg kell győzni őket, hogy a szokások és hagyományok megtartása maradiság, mert a modern ember számára lényegtelen, hogy honnan jött és kik az ősei. Csak a jelen a fontos és

a jövő, ahol nincs helye érzelmes nosztalgiának vagy az isteni igazság áhítatának. A jövő emberét nem választja el nyelv, hit, viselet, szokás, vallás vagy más sajátosság. Mindenki szabadon dönthet, mi akar lenni, mikor és hogyan akar meghalni, milyen neműként szeretne élni, avagy talán klónozás útján még a nemek is eltörölhetők ! (?)

Ez a teljesen szabad élet: határok, gátlások és mérték nélkül. Aztán a hitét, tartását és mértékét vesztett emberekkel, népekkel már bármi elhitethető és megtehető. Művészetnek nevezik az értéktelen maszlagot és szemetet. Jólétnek tüntetik fel a jóllakottságot és kényelmet. Pazarlásnak és feleslegesnek kiáltják ki a nemzet kultúrkincsét, műemlékeit. Veszedelmessé nyilvánítják az anyanyelv ápolását, a nemzeti önbecsülést és a történelmi közösséghez való hűséget. A családot és házasságot pedig elavult intézménnyé degradálják. Választania nem a jót, hanem a hasznosat, nem az értékeset, hanem a gyorsan elérhetőt, nem a szépet, hanem a megragadható, és nem a helyeset, hanem mindig az erősebbet kell annak, aki az üzleti reklám és szabadelvű propaganda hatása alatt nem elég erős ahhoz, hogy ellenálljon e korszak ördögi csábításainak.

Elbizonytalanítanak azzal, hogy lerombolnak körülöttünk és bennünk minden eddig biztonságot nyújtó értéket, majd a saját maguk által konstruált gondoskodás biztonságát kínálják fel helyette. Még emlékszünk arra, hogy ama nagy bolsevik ígéretük szerint a gyermekeket az állam fogja felnevelni. El is kezdték építeni a világ legnagyobb árvaházát, Úgy hívták: Szovjetunió. Manapság viszont a tömegkommunikáció és a médiabirodalmak hálózata lett az árvák istápolója, avagy talán az árvaság eszköze és oka.(?)

Márai üzenete is, hogy mindenkinek érdemes lenne mélyebben elmerülnie az otthon, a szülőföld, az Ige és a hagyományok által közvetített tiszta szellemi forrásvízben, mint azt ő tette 1940 derekán, a második világháború fenyegető árnyékában.

Az emlékezés és felismerés felelősséggel is jár. Azokat is meg kell tanítanunk látni és gondolkodni, akiket a korcs korszellem tévutakra vezérelt. Kassán ez hűséget jelent a Városhoz és Márai szellemi hagyatékához, melyet nem az utcakő vagy a városfal őriz, hanem az egyetemes magyar kultúra európai mércéjű tárháza, és az ebből táplálkozók szeretete és bölcsessége.

„Mikor kereszténységről beszélünk, az európai műveltség és erkölcs megtisztulását értjük társadalmi és gondolati, művészeti és gazdasági értelemben.

...Nincs más gyógyulás, csak a hit, az alázat, az egyéni jogok és kötelességek öntudata, a szabadon vállalt felelősség, az értelem. Rosszul neveltek bennünket, rosszul neveltük magunkat és kortársainkat. Az új Európát a nevelők építik föl. Érzik-e felelősségüket ?

Meg kell érteni, hogy az örömhöz bátorság kell és önismeret, a szenvedéshez kereszténység kell, mély türelem, zsigerekig ható tudata annak, hogy a végzetnek értelme van.”

Induljunk el mi is a Dóm felé, nyitott lélekkel, mely a kövek időtlen üzenetét felfogja, hogy megértsük hivatásunkat és küldetésünket: magyarnak lenni és maradni Kassán.

Ez az emberség fokmérője. Van, akinek ez a legtermészetesebb, de akadnak jócskán, akiket biztatnunk és bátorítanunk kell.

Fogjuk meg egymás kezét, amíg láthatók vagyunk !

Katalánkodunk, katalánkodunk???

Emberi jogok ide, ENSZ határozat oda, de a szabad katalán választások eredményeit megtorló spanyol önkényuralmi intézkedések kapcsán mélységes mélyen hallgat az Európai Unió vezérkara, amely máskor még köztörvényes bűnözőket is a védelmébe tud venni, ha azok bevándorlók vagy valamilyen más népcsoporthoz tartoznak. És hallgatnak azok a magukat jogvédőnek hirdető civil szervezetek is, amelyek egyéb esetben oly vehemensen tudnak ricsajozni, rendbontást szervezni, nem kis pénzekből megélhetési tüntetőket felbérelni, kezükbe nyomva egy aktuális hóbörgésre biztató és mindig első osztályúan kinyomtatott transzparenst. Pedig hát ők nevezik magukat az emberi jogok egyedül hiteles védelmezőinek, amikor például elkorcsosult nemi identitást vagy kóbor kutyákat akarnak reklámozni. Jogosnak és igazságosnak nevezik a háború veszteseinek feldarabolását, megbüntetését, és a kis népek önrendelkezésének nevezik azt, hogy a nagybankok gazdasági és befektetési óhajai szerint rajzoltak határokat anélkül, hogy bármikor is megkérdezték volna az ott élőket arról, hogy egyetértenek-e vele, és hová akarnak tartozni. Ám most, amikor valahol az önrendelkezési jogra alapozott népszavazással egy terület óslakos népének többsége

önállósulni akar, akkor azt mondják, hogy belügy, oldják meg a spanyolok, mert a katalánok szeparatisták. És ugyanilyen alapon ítélik az Krím-félsziget orosz többségének döntése fölött is, és román belügynek tartják, amikor az egykor színmagyar, de most is jócskán magyar többségű Székelyföld autonómiája szóba kerül. És ha a román, az ukrán vagy spanyol alkotmány nem tartalmaz olyan kitéletet, hogy a területén élő bármely népcsoportnak is joga lenne önrendelkezni, akkor ezek a követelések alkotmányellenesek, és bűncselekménynek számítanak.

Ezek szerint kétféle önrendelkezés van: egyik az, amikor egy felbérelt szűk csoport kikiáltja a függetlenséget, és lekötelezi magát a világ hadigépezetének felét működtető amerikai érdekeknek, és ilyenkor akár az egész anatóliát vagy más esetben harci repülőgépeket is bevetnek az úgynevezett „szabadságjogok” védelmében. És nem kis pénzügyi háttérrel narancssárga ködbe vagy éppen szivárványos giccsbe öltöztetik az utcákat. A másik eset a népszavazás többségi eredménye, de ha ezt a napnyugati liberális diktatúrák szerint nem kell figyelembe venni, akkor a többségi állam rendőrségére és hadseregére bízják a „demokratikus” rend fenntartását. Bármilyen eszközzel. És ekkor nincs mediális hisztériázás, nincsenek nemzetközi kampányok, csak félholtra vert vert óslakosok, akikkel elhitették egykor, hogy élhetnek emberi alapjogaikkal.

Ezek után már csak az a kérdés, hogy mi a fenének kell a diákokkal tanítani a görög demokráciát, a római jogot és a keresztény erkölcs alapjait, minek itt beszélni az emberi jogok egyetemes nyilatkozatáról, minek fenntartani az Egyesült Nemzetek Szövetségét, ha mindezt a pénzügyi és katonai világhatalom, és az általuk létrehozott Európai Unió bármikor lenullázhatja ???!!!!

.....

Szomorú láttelep egy évszázad múltán...

Sokszor és sokan teszik fel a kérdést ma is: Miért? Miért darabolták fel Magyarországot, miért rabolták el területének kétharmadát, miért

szakítottak el testvéreitől és juttattak gonosz mostohák kezére öt millió magyart? S talán a kérdések sora nem is záporozna annyira, ha az elmúlt száz év harmonikusan, a békés együttélés vagy legalább békés egymás mellett élés jegyében telt volna el a Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben és Délvidéken. Ám a hatalmi döntés után rögtön megkezdődött az üldöztetés és megfélemlítés, a jogfosztás és kisémmizés. A tiltakozókat sortüzekkel fékeztek meg, átnevezték a falvakat, városokat, hegyeket és folyókat, államnyelvet vezettek be, és a magyar nyelvet kiszorították a hivatalokból, iskolák sorát zárták be vagy tettek a megszállók nyelvén oktatóvá, korlátozták a kapcsolatot Magyarországgal, hűségükre köteleztek, meghamisították a népszámlálási adatokat, mintha még a statisztikai jelenlét is valami rossz lelkiismeretet ébresztene fel, és persze voltak munkatáborok, deportálások, átnevelő programok is magyarok részére .... s még egy évszázad múltán is nyelvet, zászlót, himnuszt, történelmet tiltanak, magyar szurkolókat vernek, molesztálnak, s még az alkotmány is másodrendűnek és megtűrt kisebbségnek bélyegzi azt, aki nem áll át az államnyelvet beszélők sorába, nem hódol be az emberidegen gerinctelenségnek, az önző szerzési és birtoklási vágyálmoknak.

Itt most nem kívánok értekezni arról, hogy kié ez a föld eredendően, ki volt itt előbb, ki dolgozott, ki küzdött és ki harcolt érte ezer évig az őshonos tulajdonos jogán és erkölcsi kötelességével. Ismerjük történelmünket, és azt is tudjuk, miért akarják ezt elhazudni, átírni, elfeledtetni. Akik a sorsunkról döntöttek, azok sem a történelmi jogfolytonosságot, sem a nemzeti és etnikai viszonyokat, sem a hagyományokat, sem a természetes emberi jogokat, sem a méltányosságot, sem a demokratikus alapelveket nem vették figyelembe. Hiszen az elszakított területeken máig nem volt népszavazás a hovatartozás akaratáról, vagyis az önrendelkezési jogot máig nem adták meg. Még az autonómia óhaját is tiltják!

Miért?!

Nézzük a száraz történelmi tényeket.

Amerika felfedezése után az európai nagyhatalmak egyre inkább területük gyarapításával, népek leigázásával, azok természeti kincsinek kifosztásával biztosították gazdagságukat. Ezek között élen járt Anglia, Franciaország és Oroszország, és ez a három hatalom kötött katonai szövetséget 1904-ben, hogy eddigi birodalmi szemléletű státuszukat megtarthassák, mivel Európában a 19 század második felében új nagyhatalmak keletkeztek, amelyek kimaradtak a világ meghódításának korábbi lehetőségeiből, de utol akarták érni versenytársaikat. Az itáliai tartományok egyesüléséből keletkezett 1861-ben Olaszország, a Habsburg önkény és a magyar nemesség kiegyezéséből jött létre az Osztrák-Magyar Monarchia 1867-ben. 1871-ben pedig 39 kis német állam ill. tartomány szövetségéből jött létre a Német

Birodalom, amely rövid időn belül Európa gazdaságilag legfejlettebb és legerősebb országa lett. Ez a három állam hozta létre igényeik közös érvényesítése céljából a Hármas Szövetséget.

Az érdekek ellentéte minden országban háborús előkészületeket gerjesztett, és az 1900-as évek első évtizede a világ más területein is ezen érdekek érvényesítése jegyében telt, hogy melyik nagyhatalom melyik országot támogatja vagy támadja, például Dél-Afrika, Kína és Japán felé. És már ekkor megjelennek a háttérben a pénzvilág urai, akik kamataikkal és hitelekkel csábítanak és gyakorolnak befolyást az események alakulására. Céljuk, hogy felszámolják az eddigi vezető rétegek befolyását (a nemességet és az egyházat), hogy helyébe a maguk embereit ültessék. A háború egyik célja ennek elérése volt, és természetesen az is, hogy kiterjesszék befolyásukat, befektetési területeiket, ezért vetettek szemet a Monarchiára is, főleg Magyarországra, ahol jó ürügyeket lehet találni „az önrendelkezés joga” címén a felosztásra. *Ehhez kerestek, és ha nem találtak, csináltak olyan követelőző nemzeti szervezkedéseket, amelyeket egy háború után felhasználhatnak. Így került képbe többek között Masaryk és Beneš is, akiket pénzügyileg is kitartottak, hogy kellő időben elő lehessen őket rángatni.* Tehát minden készen állt egy konfliktus kirobbantásához. Minden vezető réteg tudta, hogy nagy háború készülődik. A fegyvervásárlásra adott hitelek megmozgatták a pénzpiacot, s a bankok milliárdokat nyertek a kamatokon, s természetesen a fegyvergyárak, a hadseregnek szállító cégek (járművek, üzemanyag, felszerelés) is a kezükben volt már. Nagy üzlet ígérkezett. A propagandát, a tömegek agy mosását, az ellenségkép kialakítását a felvásárolt sajtóval évekkorábban elkezdték. Már csak egy jó ürügy kellett, amit több helyen is előkészítettek. Például a német és orosz titkosszolgálat is pénzelte azokat a szerbeket, akik megszervezték a szarajevói merényletet az osztrák trónörökös ellen (több csoport is bevetésre készen állt az útvonal mentén). Még el sem dördültek a lövések 1914. május 28-án, de már a német és orosz hadsereg is készenlétben várta a parancsokat. Mégis egy hónapot kellett várni a hadüzenetre, mert Tisza István ellent mondott a császár óhajának, és csak a németek fenyegető és zsaroló nyomásra, miszerint Magyarországot nem fogják segíteni egy esetleges orosz támadás esetén, beleegyezett. Négy évig tartott az öldöklés, rombolás. Az olaszokat előre megvette az antant különböző területi ígéretekkel, ha az antant oldalára áll. Romániát az az 1916-os titkos bukaresti szerződéssel fordították el szövetségeseitől, hogy ha hátbatámadják Magyarországot, akkor megkapják Erdélyt. Az USA-t az antant oldalán léptették háborúba, amikor az már vereségre állt, így a cionista pénzügyi körök kicsikartak a szorult helyzetben lévő angoloktól is néhány ígéretet a palesztin területek megszerzésére.

Végül az antant győzött 1918 végén. A győztesek feltétel nélküli megadást írtak elő. A béketárgyalásoknak nevezett zsákmányelosztást a Párizs melletti Versailles-ban, a királyi palotákban tartották. A bűnbakká kinevezett vesztesek megtorlását és megbüntetését követelte a korábban is részrehajló és hazugságokat terjesztő francia sajtó. A megszállt országokat pedig rákényszerítették az eléjük tett diktátum aláírására.

Magyarország sorsáról a palotakert Kis Trianon palotájában egyezkedtek, helyet adva a román, cseh és szerb követeléseknek. A döntésben viszont csakis területi, anyagi, gazdasági és katonai szempontokat érvényesítettek, sárba tiporva nemzetközi jogot, a történelmi jogfolytonosságot, az emberi alapelveket, az etnikai határokat vagy gazdasági hagyományokat és a méltányosságot is. Magyarország történelmi és gazdasági tényeken alapuló ellenvéleményét figyelembe sem vették.

Az aláírásra a Nagy Trianon nevű palotában 1920. június 4-én került sor.

Szégyenletes nap ez Európa történetében. Mert az európaiság alapértékeit is megcáfoló döntés született, és egy még pusztítóbb világháború indítékát fogalmazták meg vele. Hivatalosan eddig egyetlen aláíró hatalom sem akart szembenézni vétkeivel. Másokra hárítva a felelősséget inkább hazug történelemkönyveket íratnak, mintsem legalább egy bocsánatkérés formájában elismernék bűnrészességüket. A döntésből származó hatalmas anyagi hasznuk ugyanis mindig fontosabb, mint az igazság kimondása.

Ezért a legutóbbi európai parlamenti választások eredményei sem kínálnak reményt arra, hogy a keresztény erkölcs, a görög bölcsesség és a római jogrend igazságosságának pilléreit helyre akarnák állítani... Számukra a magyar nemzet sorsa és helytállása továbbra üzleteiket zavaró tényezőnek számít!

Marad a jóslat kérdőjele: „Európa vagy kereszténnyé lesz, vagy nem lesz!“ Úgy tűnik, hogy ennek egyik sarokköve, Trianon megítélése továbbra is a pusztulás felé vezető utat mutatja!

Az Ady által 120 éve megfogalmazott látélet sajnos egyre jobban érvényes:
*„Ember ember ellen csatázik,
Mi egyesítsen, nincsen eszme,
Rommá dőlt a Messiás háza,
Tanítása, erkölcsse veszve...
Oh, de hogy állattá süllyedjen,
Kinek lelke volt, nem lehet...
Hatalmas Ég, új Messiást küldj:*

Beteg a világ, nagy beteg...“

.....

TRIANON ÁRNYAI A LELKEKEN

„A POKOL KAPU NYÍLTAK MEG AKKOR...”

(társadalomlélektani esszé)

„A történelmi Magyarország töltötte be azt a feladatot, hogy oly államot tartva fenn, amelyben egyensúly és biztonság uralkodott, megvédte Európát a keletről fenyegető közvetlen veszedelmek elől.“

„Magyarország abba a helyzetbe állíthatnák, hogy választania kellene ennek a békének elfogadása vagy visszautasítása között, úgy tulajdonképpen arra a kérdésre adna választ: helyes-e öngyilkosnak lennie, nehogy megöljék.“

(Apponyi Albert, 1920. január 16. Versailles)

„Az első nemzedék felejt,

a második elfelejt,

a harmadiknak eszébe sem jut...”

(Sándor György)

„ELŐBB A REGÖLÉST, AZTÁN A REGÉT.

ELŐBB A FÖLDET, AZTÁN AZ OTTHONT.

ELŐBB AZ ISKOLÁT, AZTÁN A NYELVET.

ELŐBB A FEJFÁT, AZTÁN A HITET.

ELŐBB A JÖVŐT, AZTÁN A MÚLTAT,

É S M I N D E Z T E G Y S Z E R R E : J E L E N I D Ő B E N .“

(Kovács István: Beolvasztás)

A keresztény Európa leigázására szervezkedett erők nagyon jól tudják, hogy nem elég megszerezni a gazdasági, politikai és katonai hatalmat egy területen, mert bitorolt birtokuk csak akkor lesz biztonságban, ha a lelkeken is uralkodnak. Ez úgy érhető el leggyorsabban és leghatékonyabban, hogy minden tulajdonából kisemmizik, hagyományaitól is megfosztják, közösségi tudatát megfertőzik és megrontják, hitében és nemzeti érzéseiben megalázzák a megjelölt népet, hogy aztán apró alamizsnákkal kiszolgáltatottá, hűségessé, hálássá és engedelmessé tegyék, mint egy tenyészállatot.

„Mert az adókedvezmény vetekszik az ősök szellemével.“ – állapítja meg Sütő András egyik esszéjében. A kisemmizett, hitét és reményét veszített tömegeket már könnyű manipulálni: anyagi javakkal, ranggal, pozícióval, a meggazdagodás és érvényesülés ígéretével. Olyan helyzetet teremtenek, hogy elfeledjék az útmutatást, hogy nem lehet egyszerre az Istent és a Mammont is szolgálni, hogy ne jusson eszükbe a parancsolat az ősök tiszteletéről. Ma már nyilvánvaló, hogy az I. világháborúra is csak azért volt szükség, hogy új hatalmi viszonyokat teremtsenek, új pozíciókat szerezzenek a világhatalomra törekvő érdekcsoportok, ráadásul a hiteleikkel és kamataikkal még örökös függőségbe is kényszeríthessék a szembenálló feleket. Magyarország és a Monarchia az útjában állt ennek az elképzelésnek, egyrészt stratégiai földrajzi helyzete miatt és mint nagyhatalom is. Másrészt a *„trónok és oltárok ledöntésére“* szervezett 19. századi forradalomnak nevezett véres európai tömeggyilkosságok helyett Magyarországon egy valódi forradalmi átalakulás bontakozott ki, de itt nem döntötték meg az ősi jogokkal bíró nemesség és a keresztény egyház befolyását, mert egy megfontolt reformkor révén olyan belső átalakulás valósult meg, ahol a nemesség önmaga mondott le 1848-ban előjogairól, és osztotta meg a hatalmat egy szélesebb réteggel. Tehát ezt a térséget még nem lehetett úgy felvásárolni, mint más országokat. A feldarabolással viszont olyan utódállamokat hoztak létre, amelyek vezetői hálából az ölükbe hullott ajándékért teljes mértékben kiszolgáltatták gazdaságukat az osztogató győztes hatalmak akaratának. A térség főleg a franciaországi bankok befektetési területévé vált,

s hogy fizetőképesek lehessenek, ezért hatalmas magyar többségű, termőterülettel rendelkező országrészeket csatoltak el (például a Csallóközt, Bodroglakot, Erdélyt, Délvidéket). A utódállamok közben maguk sem vették észre, hogy ők is csak hitvány eszközei egy nagy pénzügyi tranzakciónak, de élvezték ingyen kapott, harc nélkül szerzett hatalmukat, hogy végre önkényesen basáskodhatnak a magyarok fölött. Maradék Magyarországtól pedig elvárták, hogy önmagától, magatehetetlenül elvérezzen, mint egy cserbenhagyásos gázolás áldozata, akinek kezét, lábát levágták, és csak arra vártak, hogy könyörögve, önként behódoljon az antant köpenyében rejtőzködő világhódító Mammonnak. Nyilvánvaló, hogy ezzel a helyzettel állították az olasz majd később a német szövetség kényszerpályájára Magyarországot (mivel más nem segített a lerabolt és kifosztott országon), amiért a II. világháború után még súlyosabban kellett bűnhődnie, pedig ezt is a nemzetközi nagytőke tervei szerint készítették elő.

Az igazán jelentős pusztítást viszont azzal érték el, hogy a hitleri fasizmustól nem különböző embertelen és tömeggyilkos szovjet kommunista rendszert juttatták hatalomra Kelet-Európában (és *nem véletlen, hogy még ma is jótékonyan elnézőek a vörös csillag és a kommunista pártok iránt, miközben a horogkeresztet vagy akár egyik nemzeti jelképeinket is radikálisan likvidálni akarják. Ebből is látszik, milyen érdekek állnak a háttérben!*) A szovjet uralommal gyökeresen megváltoztatták a fennálló gazdasági és tulajdonosi viszonyokat, de előre tudták, hogy a kommunista rendszerű gazdaság csak addig működhet, ameddig a nyugati tőke megengedi neki, és akkor juttatják csődbe, amikor akarják (ezt tették 1989-ben!), hogy utána már gátlástalanul felvásárolhassák a közben államosított nemzeti vagytonokat. Ehhez kellett a liberális pártok minden privatizáló kormányban 89 után (és ma is) !

Ha felismerjük a trianoni önkény valódi okait, akkor gyorsan megérthetjük azt is, hogy miért kaphattak vérszemet az utódállamok haszonleső nemzetei. Hiszen az önrendelkezési jogot 100 év óta soha nem alkalmazták, és a népek hovatartozásáról mindkét világháború után önkényes nagyhatalmi döntés rendelkezett. A szerbek, románok,

szlovákok elhitették önmagukkal, mint a pöffeszkedő kakas hajnalban, hogy az ő akaratukra történt mindez, s megtetézve még azt is kötelező tananyagként írják elő, hogy ez történelmi igazságtétel volt. Az utódállamok vezetőinek bele kellett egyezniük, hogy országuk mely bankok és érdekcsoportok befektetési területévé válik, és csak egy dologban gyakorolhattak önállóságot: a központilag, államilag elrendelt államnyelv és az új államtörténelem kötelezővé tételében. Amint láthatjuk, napjainkig ez a legkedvesebb játszóterük, hogy a megaláztatás, megfélemlítés és léleknyomorítás módszereiben melyikük tud leleményesebb és undorítóbb lenni. Vannak, akik szemtől szembe, kimondják és teszik, mások hízelegve, magukhoz édesgetve, demokrata köntösben dolgoznak ugyanezen, mert az önkéntesen behódoló leigázottak hasznosabbak a gazdaság számára, mint a bebörtönzött vagy megnyomorított ellenállók. És a behódolók következő generációjával már nincs is többé gond!

A trianoni cinikus döntéshozókat egyáltalán nem érdekelte az átrajzolt térképek mögötti valóság, az ott élő népek és nemzetek sorsa. Különösen nem a magyaroké! Egyes körök a huszadik században csak egyetlen nép szenvedéseire kívánják korlátozni a történelem oktatását. Pedig a milliónyi örményt vagy kurdot lemészároló törököket semmi kár nem érte, vagy a mindkét világháború folyamán a győztesek által elkövetett nem kisebb gaztetteket sem ismertetik a történelemkönyvek, amint a magyar nemzet ellen elkövetett bűntettekről sem ajánlatos beszélni. Ideje lenne a lélekgyilkolást is számbavenni, ahogyan azt a trianoni döntés következtében az utódállamokban végbevitték, majd a szovjet megszállást követően a maradék Magyarországon és a leigázott többi területen is véghezvitték. A hosszan tartó szorongás, félelem és rettegés valamint bizonytalanság traumatizálta, lelkileg megbénította a társadalmat, és önfeladásba vagy öngyilkosságba kergetett százezreket, önmagával meghasonlottá tett milliós tömegeket. Az alacsony népszaporulat és a magas öngyilkossági statisztika gyökereit is itt kell keresnünk. Ma Szlovákia területén a demográfiai fejlődés alapján legalább 2,1 millió magyarnak kellene lennie. Erdélyben 6 – 7 milliónak, a Vajdaságban 1,8 milliónak, Kárpátalján legalább fél milliónak. Ez talán nem népirtás? A

valódi adatok pedig csak ennek töredékét mutatják. A kommunista leprateleppé tett Magyar Köztársaság negatív demográfiai görbéje pedig talán nem Európa szégyene?

Ez is a trianoni döntés egyik utóhatása...

Tekintsünk vissza az 1920 utáni első megrázkódtatásokra:

1. A bizonytalanság, hogy nem tudták, hová tartoznak (s ma sem értik, hogy miért), majd egy új, idegen helyzethez kellett igazodniuk (nyelvben, hivatalban, szokásokban).

2. Megbomlottak az addigi rokoni, gazdasági, utazási, vallási kapcsolatokat. Az új határ menti települések elszegényedtek, (főleg a magyarországi oldalon, mert vasúti gócpontok, térségi központok szakadtak el, és megnőtt az alkoholizmus és az öngyilkossági statisztika...)

3. Eluralkodott az árvaság, cserbenhagyottság, hiábavalóság, céltalanság, elhagyatottság és kilátástalanság érzése. (azért szól a magyar nép lelkéből a valóban árván felnőtt József Attila vagy Ratkó József, és így lesz népszerű A Pál utcai fiúk története, a sorsközösség azokkal, akik éltek és haltak a grundért, amit a végén valami idegen mérnökök elvesznek...)

4. Csökkenő érvényesülési lehetőségek, idegenből érkezett hivatalnokok dirigálnak, idegen katonaság önkényeskedik, és beszűkül a jövőkép. Erősödik a reménytelenség érzése.

5. A hatalom új urai minden eszközzel (erőszakkal, késztetéssel, csalással, csábítással, hazugsággal, ígéretekkel stb.) arra törekednek, hogy a magyar nemzeti identitást elfojtsák, kiirtsák, letagadják, s helyébe idegenből telepített szláv (román, szerb, orosz, ukrán) propagandát erőltetnek.

6. A győztesek, mint az antant kegyencei felsőbbrendű, lenéző és dölyfös magatartásukkal próbálják megalázni az őslakos magyar népet.

7. A kisebbség fogalmát vezetik be olyan helyeken is, ahol a magyarok abszolút többséget élveznek. Ez nevetségesnek tűnik, de mint nyilvánvaló hazugságot tényként kötelezően használni kell. (mára már szinte természetesen meggyökerezett, mellyel egy kötelező alulbecsülés, alulértékelt önbecsülés jár együtt, és jámbor barommá szelídíti az elfogadót!)

8. A magyar nyelv, kultúra, történelem becsmérése, nevetségessé tétele, lenézése és megkérdőjelezése jelenik meg az oktatásban, irodalomban és tömegtájékoztatásban. A magyarokat gyűlölő személyekről neveznek el magyar településeket, utcákat, intézményeket, s dicséretüket kötelezővé teszik a közoktatásban. Konstruálnak egy illuzórikus szlovák (román, szerb, ukrán) történelmet, majd ebből egyenesen azt vezetik le, mintha a magyarok ezer évig nyomták volna el őket, holott a szlovákok elődei csak a 14 -15. században jelennek meg lengyel, fehér horvát és cseh területek felől , és a magyar államtól bebocsátást, letelepedési engedélyt kapnak a magyar királytól, amint Zsolna alapításánál is Nagy Lajos király megengedi a szláv vendégek letelepedését. A történelem magyarelles meghamisítása is a szlovák kultúrimerializmus része.

9. A népszámlálások során meghamisítják a magyarok saját bevallásait oly módon, hogy a rendelet szerint a számlálóbiztosok felülbíráthatják a megkérdezettek bevallását, nemzeti önmeghatározását, s ezzel statisztikailag akarják nemzetünket megcsónkítani.

10. Az állami hivatalok és vállalatok alkalmazottaitól megkövetelik az államnyelv ismeretét, s ezen az alapon egész tömegek indulnak el északról dél felé a magyar településekre (rendőr, postás, vasutas, hivatalnok, tanító stb.), ahol közben munkanélküliség alakul ki, s az ott élők elindulnak munka után Csehország vagy külföld felé segédmunkára. A magyar értelmiség (tanár, jogász, orvos stb.) a diszkrimináló törvények miatt gyakran nem kap megfelelő állást, ezért vagy fizikai munkára kényszerül, vagy Magyarországra távozik.

11. A Szlovák Liga nevű szervezet programot hirdet a magyarok lakta térség elszlávosítására. Államilag pénzelt alapból ingyen étkezést és tankönyveket biztosítanak a szlovák iskolába jelentkezőknek, s ezzel főleg a szegény zsellérfalvakban a magyar iskola létfeltételeit tudják aláásni (nem egy helyen megszűnik a magyar iskola! Pl. Makranc és Csécs Szepsi mellett, amiről már Fábry Zoltán is szól 1938-ban). A szlovák iskola megnyitásának feltételeit megkönnyítik alacsonyabb létszámmal is, míg egy magyar iskola vagy osztály megnyitását vagy visszaállítását adminisztratív úton

hátráltatják vagy akadályozzák meg. Jelenleg a Matica slovenská (Tót Anyácska) szervezet házai szaporodnak a színmagyar területeken a leigázó kultúrimerialista program keretében.

12. A Magyarországon kiadott könyvek árusítását betiltják, a magyar szellemiséget ápoló személyeket rendszeresen zaklatják, a nemzetükhöz hű tanítók jutalmazását megvonják, de a szlovák ideológia propagátorait kiemelten javadalmazzák (lásd Rábely Miklós nyomdász és könyvkereskedő rimaszombati emlékezéseit).

13. A katolikus egyház elkezdte sovinszta programját a szlovák nyelvű szertartások bevezetésére, a magyar papok szétszórására szlovák falvakba, és a magyar falvakba szlovák papok küldésével. (pl. Rimaszombat! A rozsnói püspökség a húszas években és ma is !) Ugyanakkor a református egyházzól (mely szinte teljes egészében csak magyarokat tömörít) szándékosan elfeledkeztek, jogi státuszát nem rendezték hosszú időn keresztül, de 1945-től a a vagyonának elkobzásában az elsők között szerepelt.

14. A magyar nagybirtokok államosításának egyik célja az volt, hogy a magyar érdekek képviselője, védelme gazdasági háttér nélkül maradjon. Ám egyúttal a nagybirtokokon kolóniákat, telepeket hoznak létre cseh és szlovák gazdáknak azért, hogy bázisát képezzék az új közigazgatásnak, iskoláknak, hatalomgyakorlásnak.

15. Amikor a magyarok saját politikai szervezeteket hoznak létre (Országos Keresztényszocialista Párt és a Magyar Nemzeti Párt), akkor a szocialisták, a kereskedők és az agrárpártiak is megalakítják magyar frakcióikat, platformjukat, részlegüket, hogy elhitessék, csak általuk lehet beleszólni az ország ügyeibe. Ezzel párhuzamosan mindent megtesznek a valódi magyar érdekképviselő diszkreditálására, mint például Körmeny Ékes Lajos, aki Prágában szenátorként bátran kijelenti, hogy nem ismeri el ennek a mesterségesen létrehozott országnak a legitimitását, kiutasítják az országból azzal az ürüggyel, hogy nem Csehszlovákiában született (hasonlóan járnak el pl: Balogh Edgár ellen is, bár az édesanyja pozsonyi volt).

16. Nem szabad arról sem elfeledkezni, hogy a megfélemlítés már 1918-ban, a cseh csapatok megszálló tevékenységével elkezdődött, majd 1919-ben sortüzekkel folytatódott (például Pozsonyban 9 halott, Kassán – 4 halott és Buzitán is – 14 halott). A katonai és rendőri jelenlét fokozásával módszeresen felléptek a magyar lakosság ellen.

Felsorolni is sok, és ez a kép nem is teljes, hogy milyen folyamatok zajlottak, és mit kellett megélnie az elszakított nemzetrészeknek. A módszeres zaklatás, félelemkeltés, megalázás és megszegyenyítés intenzívebb volt, mint a zsidók kirekesztése ugyanebben az időben más országokban, de erről sem beszélnek... A kassai kormányprogram és a benesi elnöki dekrétumok pedig egyértelműen a zsidó törvények átirataiból fogalmazódtak, ugyanazzal a szándékkal, és már a légereket is felállították (pl. Novákyban), és a szabadkőművesek által a csehszlovák kormányba majd elnöki székbe delegált Beneš már szovjet ügynökként tér vissza Moszkvából 1945-ben, hogy átjátssza a hatalmat a kommunistáknak, Kárpátalját pedig a Szovjetunióknak, akik ezért megengedték Benesnek, hogy a kb. 4 milliós magyar és német közösség ellen szabad kezet kapott elképzeléseihez. Csak a nyugati nyomásnak és az elhurcoltak hiánya miatt kialakult csődhelyzetnek és éhínségnek köszönhető, hogy ezt a folyamatot leállították, de a a tömeggyilkosságok nem maradtak el (a brünni halálmenet, a Szudéták vidékén végrehajtott népirtás, a Ligetfaluban található tömegsírok tanúsítják). Ezért szerettek volna megfélemlítésként legalább Esterházy Jánossal példát statuálni, s már haza is hozatták a szovjet haláltáborból, hogy itt végezhessek ki... Az 1945 utáni magyarüldözés félelmeit rengetegen máig nem heverték ki, s máig nem merik magyarnak vallani magukat. Tőlük még bocsánatot sem kértek ! Miért hinnék hát azt, hogy nincs ok a félelemre?! És akik ilyen félelemben éltek, azoknak gyermekei rengeteg esetben tanulságként a teljes behódolást választották ...

A cél egyértelmű volt, hogy a magyarok másfajta jövőképet keressenek maguknak, vagyis a beolvadást, az asszimilációt a szláv (máshol a román, szerb, ukrán) tengerbe. Ezt a programot tartja napirenden a mindenkori szlovák kormányzat is, és

sajnos a katolikus egyház vezetése sem tudott eddig hathatós keresztény alázatossággal és méltányossággal példát mutatni egy emberibb jövőképre (akár a csángók megalázását, akár egyes felvidéki püspökök és előljárók ténykedését hozhatjuk fel, de meg kell jegyeznünk, hogy vannak kiváló egyéni kezdeményezések is a keresztény szeretetre, de ezek sem felsőbb egyházszerkezeti támogatást, sem mediális visszhangot nem kapnak!).

Máig nincs feltérképezve, hogy az úgynevezett „békesség“ és a kényelem kedvéért avagy az érvényesülés reményében hány százalék választotta a visszafordíthatatlan önkéntes beolvadást. Ez a réteg, mely akár 10 – 15 % is lehet, tudatosan vállalja, hogy feladja eredeti nemzeti kötelekeit, és felkészül az „átállásra“ a nyelv és az iskola váltásával. Egymás közt még magyarul beszélnek, de új „barátaik“, munkatársaik és gyermekei előtt már szlovákul. Egyébként kb. ugyanilyen arányú lehet azoknak a csoportja, amely tudatosan, felkészülten és állhatatosan ragaszkodik nemzetéhez.

A „középmezőny“ sodródik az árral, a társadalmi és politikai közhangulattal, követi a példát, a lehetőségeket, a többséggel tart, de semmit elsőként nem kezdeményez, s bár ezzel manipulálható, de ugyanakkor nem igyekszik megválni szokásaitól, hagyományaitól. Pl. 89 előtt belépett a kommunista pártba, de templomba is eljárt, munkahelyén csak szlovákul beszél, de otthon, családjában körében csak magyarul. A faluközösségek megtartó hagyományrendje erősebbnek bizonyult, ezért ezeket a hatalom módszeresen kívánta felszámolni. A szövetkezetesítés, a magántulajdon államosítása majd a falusi népesség jellegtelen városi lakótelepekre csábítása végezte el a legnagyobb rombolást. A lakosság mesterségesen és erőltetett módon végrehajtott keveredése, a vegyes házasságok elszaporodása (s példaképpé emelése) felgyorsította ezeket a folyamatokat. A vegyes házasságból származó gyerekek 60-80 %-ban államnyelvű iskolába kerülnek, s az utóbbi időben ez az arány még magasabb, s az unokák már 98 %-ban veszítik el az anyanyelvi oktatás természetes és tápláló erejének lehetőségét. Az államnyelvi iskola és tananyag pedig (főleg a szlovák irodalom és történelem) a szlovák sovinizmus melegágya. A megkérdozett magyar szülők az 1970-es években, hogy miért

adták gyermeküket szlovák iskolába, a következőket jelölték meg: *mert Szlovákiában élünk, a magyar iskolának nincs jövője, hogy érvényesülhessen, a főnököm is ezt várja el tőlem, szlovák környezetben élünk, és nem akarjuk, hogy az ottani gyerekek a magyarsága miatt megverjék, ez a jövő és ez a haladás, barátaink is szlovákok, nem akarom, hogy paraszt maradjon, én is azért nem tudtam érvényesülni, mert magyar iskolába jártam, mert a magyarokat ebben az országban nem szeretik...*

Van ebben kisebbségrendűségi komplexus, hamis értékrend, a hatalom által terjesztett téveszme és előítélet, de van megalapozott félelem a feltűnés és különbözőség elkerülése, anyagi érvényesülési vágy (melynek saját gyermekét is feláldozza), és van benne megalapozott önbecsüléshiány is. A hatalom még azt is megtorolta, ha az idegen nyelvű iskolai, tanulási és magatartási problémákra akarták volna figyelmeztetni a szülőket. Konkrét eset a Tóketerebesi járásban, amikor még a katonai elhárítást is beavatták a megfélemlítésbe. És Duray Miklósnak ezért kellett kétszer is börtönbe kerülnie ! (pl. 1984-ben figyelmeztetett a magyar iskolák felszámolására kidolgozott törvényjavaslatra).

A hatalomnak legfőbb célja, hogy olyan helyzetet teremtsen, amelyben a leigázottak önként adják fel értékeiket: először a nyelvet, a nemzeti hovatartozás megvallását, és az államnyelvi iskola majd elvégzi a lelkekben a megfelelő tarvágást. Amikor a munkahelyen, közéletben, tömegtájékoztatásban rendszeresen megszegyenítik nemzeti érzései miatt, akkor a szégyenérzet elől az ember először a nekem mindegy típusú válaszreakcióval elindul az értékvesztés felé, majd a többség befogadói magatartásformáival kezd azonosulni (nyelv, életmód, iskola, stb).

A hatalom igyekszik minél hamarabb, már a bölcsődében és óvodában kezébe venni a gyermekek szellemiségének befolyásolását, amivel lényegében a szülői érték közvetítés alól kívánják kivonni. Ezt a kommunista időszakban a háromszoros elnyomás (nyelvi, ideológiai, vallási) időszakában kezdték el, s ennek örökösei ugyanazt folytatják. Közben megnehezítik a magyar nyelvű oktatási intézmények helyzetét, hogy a nyelvi leigázás felgyorsuljon. Az utóbbi időszakban az etnikai

tisztogatás célkitűzéseit elég nyilvánvalóan felmutató oktatáspolitikai ezt mind erőszakosabban akarja megvalósítani. **A MEGSZÁLLÓ HATALOM SZÁMÁRA SOKKAL FONTOSABB A TÉRSÉG ELSZLOVÁKOSÍTÁSA, MINT EGY EGÉSZSÉGES NEMZEDÉK FELNEVELÉSE.** Még saját nemzetüknek anyanyelvi szlovák oktatására is sokszorta kevesebb figyelmet fordítanak, mint a magyar iskolák szlovák nyelvi képzésére (lásd a legújabb rendeleteket), és ez a látványos „gondoskodás” annak az aljas célkitűzésnek a jegyében történik, hogy Trianon után száz évvel azt tudják igazolni, amit akkor csak kitaláltak a terület birtoklásának igazolására, hogy itt nem élnek magyarok.

A papírforma és a nemzetközi tapasztalatok szerint már valóban túléltek kihalásunkat, és még nem késő kimondani, követelni, igényelni az igazság helyreállítását, vagyis felülvizsgálni az akkori döntések jogszerűségét, és nyilvánosságra hozni az erőszakos beavatkozás következményeit. Ezzel egyidejűleg meg kell szüntetni a hamis felfogások és fogalomhasználat gyakorlatát, legelőször is önmagunk fogalomhasználatában:

- 1. nem kisebbség vagyunk, hanem idegen megszállás alá rendelt őshonos magyar nemzetrész ezen a területen, az itt élő népek közül a legrégebbi nép.*
- 2. nem Szlovákiában, hanem a Felvidéken, Magyarország erőszakkal elszakított területén élünk. (párhuzamként a 160 évig tartó török megszállást lehet említeni).*
- 3. az önrendelkezés jogának természetes igényét kell helyreállítani itt, ahol erre nem volt mód az elmúlt évszázadban. Soha nem volt módunk dönteni arról, hogy hová akarunk tartozni! Akaratunk és beleegyezésünk ellenére csatoltak idegen államalakulathoz. Soha nem adtuk beleegyezésünket ezen viszonyok legalizálásához!!!!*

A haza nem akkor vész el, amikor idegen erők megszállják, hanem akkor, amikor önként lemondunk róla. És visszaszerezhető mindaddig, amíg megmaradt legalább egy igaz katonája!

Ezért nem felesleges, nem hiábavaló és nem ábránd!
Igazunk van és jogunk van rá!!!!

*„Otthon zsibbadást hord az ájer,
a vetést véreső veri,
elhullatják virágaikat
az akasztófák ágai.
Hatalmas hittel hisszük mégis,
Hamarost lesz majd visszaút,
És a tengertől visszakupunk
Lobogót, várfalat, falut.“ (Vári Fábián László)*

*„Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.
.. Mert nem lehet elfeledni, nem, soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog és igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül
S magyar szív és ész tartott meg bizony.“
(Juhász Gyula: Trianon)*

*„Sorsomhoz szabott síri ágy a felnégyelt Haza,
testemnek tüzét csillapítsd, Tisza és Duna.
Az alkony bíbor színre vált, Hitem erősítem,
A Pokol az, mely így üzen, Nem az Úristen.”
(Vári Fábián László: Ady alkonya)*

*„Szállj ki lelkem, keresd meg hazámat!
Oly hazáról álmodtam én egykor,
mely nem ismer se kardot, se vámot,
s mint maga a lélek, oszthatatlan...
útjaidat akármerre bolygod,
egy országot hordozol magaddal,*

*veled jön egy makacs íz, egy halk dal,
viszed, mint átkozott a poklot...”*

(Babits Mihály: Hazám)

*„Nem lesz kisebb Hazánk, nem, egy arasszal sem,
Úgy fogsz tündökölni, mint régen, fényesen,
Magyar rónán, hegyen egy kiáltás zúg át:
Nem engedjük soha! soha Árpád honát!“*

(József Attila: Nem, nem, soha)

„Ha Franciaország tudta volna – tizenhat évvel ezelőtt -, hogy azok az államférfiak, akik 1919-ben képviselték a nemzetet, milyen hátsó gondolatokkal és milyen célzattal kötötték meg „a jog és az igazság békéjét” – ha tudta volna akkor, s ha tudná ma, hogy ezek az urak milyen érdekek, milyen igyekezetek szolgálatában keverték gyanúba a haza becsületét, és veszélyeztették jövőnk biztonságunkat: Franciaország és vele együtt Európa most nem ott tartana, ahol ma tart... Franciaországnak 1914 júliusában egyetlen ellensége volt: a hazugság!“

(HENRI POZZI, 1935)

Fohász

Uram, irgalmazz nekünk! És adj bölcsességet népünknek, add vissza a vakok látását, mert nem megosztottak vagyunk, hanem inkább csak félrevezetettek, s talán nem is vakok, csak sötétségbe taszítottak, akik testvéreiket bántják ebben a kelepcebén, és nem azokat kéri számon, akik rájuk zárták a vasajtót!

Van erőnk, van hitünk, van elszántságunk is! Elegendő lesz talán csak annyi, hogy világosságod beragyogja világunkat, hogy színről színre láthassuk a valóságot, amelynek látását sötét lelkek és sötét erők rabolták el tőlünk.

Nem a gyűlölet és nem a leszámolás vágya, hanem az elvakultság és önpusztítás miatti aggodalom vezérel! Az egymás ellen uszítottak tudatlansága kelti a megosztottság látszatát, de ennek valódi oka a vakság és a sötétség.

Add vissza Urunk e népnek látását, amelyet lelkétől, hitétől és hagyományaitól idegen erők oroztak el, amelyek most is mérgezik forrásainkat, rombolják otthonainkat, züllesztik családjainkat és megrontják gyermekeinket!

Szabadíts meg Urunk e Gonosztól, és már ettől is világosság támad a Szent Korona országában, és akkor a magunk erejéből is követni tudunk Téged!

Légy hozzánk irgalmas, Urunk! Nem vagyunk mi sem büntelenek, belátjuk gyarlóságainkat, megbánjuk vétkeinket, mert meg akarunk szabadulni ebből a rabságból. Egy bűneit beismerő közösség még talpra tud állni, de egy hitvesztett világból már nehéz emberi társadalmat építeni. Légy Urunk igazságos és jó gazdája a világnak: tápláld, öntözd, műveld és segítsd a termékeny kultúrákat, de tépd ki gyökerestől a gazt, vesd lángra a terméketlen gyomot, és szórd barmaid elé a parazita férgeket!

A világosságod fénye ragyogja be a Rendet, a Törvényt és a Szent Koronát, amit azért adtál, hogy követni tudjunk, és ne jussanak kárhozatra az utánunk jövők sem, akik értelmet adnak evilági küzdelmeinknek! Amen.

II. RÉSZ

VERSEK

Két kallódó vers- Tóth Lajos emlékkönyvéből – 1989-ből

Ostromállapot

(Tóth Lajos 50. születésnapjára
Vágsellyén 1989. november 18-án)

*Mindenki hallgat az ostromlott várban,
hetedik napja tart a retegés,
hetedik napja apad a forrás,
hetedik napja nem volt friss kenyér.*

*Az első napon elhagytak a gyávák,
a másodikon a megalkuvók,
harmadikon, kik hitüket váltják,
a negyediken a bízni nem tudók.
Ötödnap elment, kit máshol vár család,
így maradt végül egy elszánt kis csapat.
Hetedik napja áll a várfokán,
s nem férhet közénk széthúzó harag.
Azelőtt, míg szabad volt a járás,
és nem álltak körben hódító hadak,
nem mentek el, csak a kalandra vágyók,
de látod, a bajban hány ember maradt!?*

*Hetedik napja! A próba már letelt,
a nyolcadikon majd megfordulunk,
vagy itt veszünk mind, ebben a várban,
s nem jegyzi föl senki a szavunk...*

...

*Gyere barátom,
kísérj el te is!
Két szép paripánk*

*útra készen áll.
Mire a harmat
felszárad a réten,
minket a reggel
itt már nem talál.*

.....

SZÓT!

*Ma szót kér
egy pusztulásra ítélt nép,
egy zsákutcába terelt
csonka nemzedék,
mely nem akar immár
csak kövület lenni
az utókor régész-kalapácsa
alatt,
mely ítél azzal is,
ha dacosan hallgat,
s a bűnösökkel
cinkos mosolyt sem vált,
s ha szótlantul is,
de ünneplőben várja
megszentelt jeles napjait,
és gyermekével őszintén beszél...*

*Ma szót kér,
mert véget ér
minden túréshatár,*

*és nézd,
ahogyan kenyerét
minden nap megszegei,
ahogy a kertjét kapálja,
ahogy a könyvet kezébe veszi,
ahogy a korcs hajtást
tavasszal levágja,
ahogy a kútnál friss vizet iszik,
ahogyan megáll a fejfák előtt,
úgy emelje most
mindenki fejét,
úgy gyűjtsön értelmet, erőt.
Ne mintha a hóhér pallosa alá,
hanem hogy bárkivel szembe tudjon nézni.*

*Új időket írunk, merjük ezt remélni,
imába foglalva az ősi szent hazát!*

*A szónoklatokból volt már elégünk,
minden dicshimnusz felesleges,
torkig vagyunk a jelszavakkal,
az ámító igéket túrtük eleget,
míg bolondgombát etettek velünk... (1989. 11. 18.)*

.....
ÚJABB VERSEK:

Magyar siratófal

Valami köd és csönd
ült a tájon
s hajnali dér remegett az ágon
úgy jöttem el újra hogy szóljak
hóhérja legyek a malteros bakónak
ki megölte eddig minden álmunk
amíg az ígért Messiásra vártunk
dermedten bűnbe fagyasztott gyászban
mégis az örömhírt hozók igazában
hogy kimondjam kiáltsam:
Gyalázat!
követeljem vissza felnégyelt hazámat
mert mostohák gyötörnek
aláznak csigáznak
torzképet mutatva fel a világnak
rabságban sorvasztják népem
az nem lehet hogy itt elenyésszen
mert tudd meg ó világ a titkot:
a jövődő fordulhat itt most
s ha elbukna nemzetünk végleg
akkor kezdődik el
a végítélet !

Fohász az évezred küszöbén

Uram

hogy kik vagyunk
csak Te tudhatod
lelkünk oltára arcod
s e hajlék
előtted nyitva áll
méltányold hitünk
reménnyel telve
hogy e dúlt világban is
felismerünk
s nem kápráztat el csábos ragyogás

Uram

e népet már jól ismered
bolyongtunk sokat nélküled
és megerősödtünk sok veszteségben

amikor minket is hívtál
hogy tartsunk veled

túrtünk alázattal minden próbatételt
voltunk kezekben ostor
fáklyafény és pajzs
így éltünk meg egy évezredet

Uram
bízd ránk ezután is
néhány tervedet
s reménnyel hisszük
hogy bennünk e hitben
nem csalatkozol
és nem kell viselnünk
büntetésedet

Napszentület II.

míg ifjú volt
világrengető dolgokra vágyott
felforgatni vagy megforgatni
a világot ...
mit tudta még
hogyan ez
kinek a dolga
s mit szól majd hozzá
aki létrehozta

elhitte azt is
hogyan itt

**minden az övé
és nem lehet fölötte
senki más...**

**immár csak hallgat
mindent újra számol
tapasztalat vall
a megélt világról
és mindent és mindent
újra megidéz
mert hazugság volt
minden forradalom
lázadozás és rendszer
ahol csak alkatrész kellett
nem pedig ember**

**így
nem lett belőle jós
sem próféta
sem költő
legfeljebb csak egy
konokul ellenálló kő
mit nem sodort
magával a szél
s amire nem tudott
árnyékot vetni
az idő
és a kor
melyben majd mégis
minden
elenyész**

Találkozás szavaink erdejében

(Gál Sándor születésnapjára)

...és összegyűlünk mind
akik még látunk
egy tisztáson
az erdő közepén
mert hisszük azt
hogy mégis rátalálunk
utunkra
innen felfelé

keressük az örök igazságot
mindent
ami jó és szép
s a szavakban
a nagy találkozások
felragyognak
Betlehem egén

összegyűlünk
találkozni ismét

felmérve a szavak
erdejét
a gyökerestől
kidöntött nagy fákat
sudár fenyőt
s az árva csemetét

mert ez az erdő
ez itt
a miénk
bár tűz égette
és tarolta vihar
pusztították
idegen baltások
és felejtí már
sok-sok fiatal

de itt az erdő
szavak rengetegje
s a tisztáson
áll ősi otthonunk
és minden költő
erdőmester benne
és minden fája

éltető dalunk

madársereg a
lombkoronában
ezer hangon szóló
menedék
és ezredévek ősi
ütemére
zendül az erdő
Nap és Hold felé
táncra perdül
az apró bokrokon
harmatcseppben
a hajnali fény
és hulló csendbe
burkolja a vágyát
a csírákat hajtó
őszi televény

... és összegyűlünk
mind akik még látunk
és érezzük
hogy erőt ad a szó
mert ez a dallam

amit zeng az erdő
ez a dal
még anyánktól való

Kulcsár Ferinek odaátra

suhintott ismét a kaszás
a tél jege még
roppan a réten
száraz ágakat szaggat
a böjti szél
a feltámadás ígéretében

a mennyei parnasszus
kapuját
szélesre tárja
a vak rapszodosz
és társa

ott vigadoznak a próféták
is már
a dalnokok
zengő muzsikájára

Tengely és kereszt

mint a Nap
az ég peremére
visszatér belénk

életünk reménye

amint az is akit a bölcsek

ma oly hitetlen várnak

akivel végül fordul a világ

és estére

mikorra megnőnek

az árnyak

lélekben betölti

a szobát

aludni tér

és velünk álmodik

akkor is

mikor már

sokadszor megtagadták

Csíksomlyói virradat

csak a fű

a zöld

csak az ég

a kék
csak a szó
s a csend
csak a szív
s remény
csak a kéz s a száj
a nyíló szembogár

s árnyékod
ha szemben a fénnyel
megállsz
egész a sarkadig ér...

kitárja ölét az ég s a völgy
remeg benne a várakozás
szinte tapinthatóvá válik az ígéret
hogy a Napba öltözött Asszony
elküldi közénk újra Fiát
ki egybe fűzi azt mi szétszakadt
felemeli azt mi elmerült
utat vág a sötét éjszakában

és koszorút fon a hegyekből nekünk
amely alatt az ősi szent haza
egyszerre mond érette imát

MA MÁR A SZÓ ...

ma már a szó
nem segít
mert megölték
a hangokat
elkoptatta elveit
a szabadszájú gondolat

csak néma titkos
jelbeszéd
mely a múltból
felderül
az elkárhozott hit helyén
önmagával szembesül

ma már a szó
oly kevés
a csend mutat
csak jó irányt
így lesz a
részekből egész
és érthetővé
bennünk
a világ

„A felnégyelt haza...”

(Vári Fábián Lászlónak Kárpátaljára)

*Halált fakaszt még
itt a rét,
és fenik ránk is
a kaszát:
itt születünk,
csak azért,
mert magyarnak ide szült
anyánk.*

*Se szó, se pénz,
se fegyverek
nem adtak rá
okot,
de eltervezték
rég e bűnt
sunnyin
a lélekgyilkosok.*

*Nekik nem jó
az Istenünk,
és Jézust is
elvetik,
ám fegyvert
nem fogunk
ellenük,
mert tisztábbak
elveink.*

*Rabságunk
száz éves vándorút,
a vezeklés
véget ér,
mikor majd mind*

*fohászkodunk
e meghurcolt
nemzetért.*

Annyi csak

*már annyi csak
hogy itt vagyunk
elkopott
az otthonunk*

*házánk
itt lent
szétszakadt
mortaléknak
ez maradt
nem őrzi
szent hét lakat
és az ősi
szép szavak*

forrásában

vér fakad

a kifakult

ég alatt

omaldozó

vén falak

azt se mondják

védd magad

már annyi csak

hogy még vagyunk

...elkészve

vagy túl korán?

dereng az ég

kél talán....

Mégsem egyedül

árva tölgy

a felszántott mezőben

haszontalan

ki kéne vágni

*talán
mégsem oly árva
magában áll
de nincsen egyedül
hisz minden élet
ide menekül
és itt pihen meg
tekintet is
a horizontot
körbepásztázva*

HONVÁGY

*talán
de mégse*

*talán az ég se
talán a fákat
talán az ágot
talán a vérünk
mi bennünk vágtat
és a tavaszban
és a patakban*

*és ki se mondott
varázsszavakban
virágsziromban
illatban
ízben
csókok sebhelye
lüktet a szívben
mint ahogy tegnap
és ezer éve
majd ez az emlék
lép örökébe
mert ez a forrás
el nem apadhat
és akik isszák
újra vigadnak
újra megérik
fényben a létet
egy picit napban
túnt ezer évet*

Kérdés

*van-e még vers
túl a virágon
kell-e még vers*

*a túlvilágon
kell-e még szó
kell-e még ige
ha nem kérdez rá már
senki se*

*s lesz-e még dal
mint gyors patak
ha megidézzük
a holtakat
akik még eszméltek
szerettek s éltek
mint a vizek a fák
a fény és a lélek
az Örökkévalósága
a Mindenségnek*

*lesz-e még út
és lesz-e még otthon
mosoly és derű
a rajzolt napkorongon
gyümölcsöt
ringatnak-e az ágak
és lesz-e még hite*

a korcs világnak

?

Fohász a szélfúvásban

(Mács József emlékére)

*Suttog a szél, jajgat a szél...
Felvidéken, Palócföldön, Rima parton,
Sajó mentén, Balog völgyön suttog, jajgat, sír, mesél.
Itthon vagy már, visszajöttél,
megpihenni hazatértél,
mögötted sok, ezer örvény,
vár az Örök Csillagösvény:
ez a Törvény.*

*Jajgat a szél, suttog a szél
sólymok szárnyán fenn az égen,
lenn a mélyben, a gyökérben,
sudár fákban az ágvégen,
itt a völgyben, sírgödörben,
kínból fogant örömökben:
ezért éltél,
hogy a télben, sötétségben
és örökös szélfúvásban,
történelem viharában
igaz szóval megigézd.
S nem hallgattál,
ha mindezért
nem is kaptad meg a részt.*

*Jajgat a szél, suttog a szél
az élőknek álmai közt,
őseidnek sírja fölött,
a meggyötört Gömörország*

*népe örök vágyaiból fogalmazott sorok útján
most már végleg hazaérsz.*

*Itt születted, itt e tájban.
Az apáknak igazában,
szép anyai ölelésben,
karja-szava melegében nevelkedted,
s mint egy herceg elindultál
világ ellen: népedért.*

*Viaskodva káprázattal,
országrontó sárkányokkal,
koncra váró keselyűkkel,
s ide tért meg minden út,
hogy elmondhasd mindeneknek:
élőket és eljövőket féltő hittel --
magyarul*

*Mennyi szitok, mennyi átok,
harangvesztő szolgaságok közt dacoltál,
s hű maradtál:
hű a szóhoz, hű e néphez ,
amit adott sors és végzet -
magyarsághoz, emberséghez.
Betelt ím a vitézséged:
a próbákat kiálltad !
Örök Igaz Bíró előtt
már megállhatsz igazaddal,
s ha eljön a végítélet,
megbékélhetsz
diadallal.*

*Siralmaknak helye nincsen,
osztozunk a közös kincsen,
s nincs minálunk gazdagabb.
Mert az írás, mint a forrás
a mélységből felfakad,
és a műved, mit ránk hagytál,
amíg szól a magyar ének,
dicséretet zeng a lélek,
általunk is: megmarad.
Amen*

A Tisza parttól a Csillagösvényig

(Tiszai Nagy Menyhért emlére)

száraz az ecset
a tárgyakon gyűlik a por
és kristályosodik lassan az emlékezet
még árad az idő feltartóztathatatlan
árad és hömpölyög
s nem látni mélyét
csak amit magával sodor
s a amit a mélyből felkavar

egyszer majd minket is magával ragad
és megbillen alattunk a Mérleg

ennyi volt csupán
egy porszemnyi pillanat
- eszméletünktől a beteljesedésig
a Tisza parttól a Csillagösvényig

Petőfi

ha most élnél, te lennél
a legvadabb magyarkodó náci,
fajgyűlölő, kirekesztő és maradi
szélsőséges elvetemült párti.
Anyád tyúkjára vadászna
nyálát csorgatva sűrűn
minden szennycsatorna stábja,
hogy megetessék a nézővel bambán,
hogy versed csak szárnyalni nem tudó
kergült tyúk rikácsolása.
S nem lenne lap sem kiadó,
mely közölné bármely művedet:
a János vitéz gyermeknek nem való,
sok benne az erőszak, gyűlölet,
a felnőttek számára sértő,
hogy elkergetik a török
bevándorlókat,
és nem tartják egyenjogúnak
a ferdén gondolkodókat:
az ördögöt, sátánt és gonosz mostohát,
sem a boszorkányt, kányát és férget.
Petőfi Sándor, ejnye-bejnye
a te versed MOST nagyon sok embert sérthet,
gyűlöletet szít és kirekeszt,
ezért hát dobd el tolladat,
vagy írd a cégeknek reklámverseket,

nem kell hozzá semmi gondolat,
a vásárló figyelmét eltereld,
s megoldod anyagi gondodat.

Legyél inkább posztmodern,
állatbarát, jogvédő, meleg és vagány!
Neked itt babér most nem terem,
míg siránkozol nemzetén, családon, hazán!

Sötétség és megvilágosodás

Ez még az ő órájuk volt: a sötétség hatalmáé!
Hamis papok és uzorás kufárok álltak vele szemben a templom
előtt,
és a félrevezetett tömeg, no meg a felbérelt csőcselék, hogy a
kellő pillanatban bekiabáljanak...
(s a képlet azóta sem változott)

Talán csak Pilátus látott át ezen a gerjesztett félhomályon
...és a megkínzott vádlott,
de ő már előre tudta, hogy ebben a helyzetben majd ki mint
cselekszik:

mit várhat a posztjukat féltő főpapoktól, a mindenre kapható
tömegettől,
(és már a tanítványok is félrevonultak onnan, nehogy a Mesterrel
együtt
őket is megostorozzák)

Nem volt ez számára meglepetés, felkészítette őket erre a
fordulatra,
de Péternek is csak a kakasszó juttatta eszébe a jövődölést....
és minden egyebet: a szőlősgazda fiát, akit a szőlőművesek
verték agyon,
azt remélve, hogy ezzel rájuk száll majd a vagyon...
mert itt e földön csak ebben tudnak gondolkodni az ostobák
... és közben Júdás is visszaadta már a harminc ezüstöt, mikor
rádöbbsent,
hogy kinek és minek az árulója lett, és kárhozatában,
szégyenében,
fájdalmában és kétségbeesésében a halálba menekült.
Mutatva ezzel előre azoknak a sorsát, akik megtagadják majd az
Evangéliumot... a terméketlen fát gyökerestől tépi ki és veti
tűzre a Gazda...

A helytartó pedig engedte, hogy a zsidók örvendezzenek,
mert ezen a napon nem az ő vérüket ontják e színjátékban...
de észre sem vették, hogy ők is áldozatok:
a cinkosságukkal lelküket és becsületüket adják el, és emlékeiket,
hiszen alig egy hete még pálmaágakkal köszöntötték vágyaik
megtestesülését...

de a jámbor birkák errefelé csak arra valók, hogy áldozatokká
legyenek,

vagy csordában bégessenek az ünnepnapokon, hetente változtatva
nézeteiket, amikor megválasztják a főpapot, vagy megkoronázzák
a királyt...

Pilátus látta, lépre akarják csalni, hogy ő hajtsa végre
a főpapok szándékát, mert nekik tilos a gyilkolás,
mert a törvényük szerint ölniük nem szabad,
mégis halálba küldik azt, aki kimondja nyilvánosan a bűnüket,
aki megkérdőjelezi hazugságaikat...

ezért a tisztátalan rómaiakra bízzák megint a piszkos feladatot,
hogy tennék el láb alól a közrendet veszélyeztető Názáretit,
amihez már a hamis tanúkat is beavatták, és csalafinta
bizonyítékokat szereztek... legyen az eljárás jogszerű, törvényes
és megfellebbezhetetlen....

Mondván: *„hogy jön ahhoz egy koszos betlehemi istállóban
született*

*szemfényvesztő, mágus vagy akárki, hogy kijelentse: ő az a
felkent,*

ő a Messiás, akikre régóta várnak...

*de milyen megszabadító az, akinek még fegyvere sincsen,
hogy veri ez meg így puszta kézzel a megszálló idegen légiókat
(?)....”*

Szegény megvezetettek, akiket nem is a rómaiak, hanem saját
bűneik tartottak fogva igazán, mert behódoltak a mammonnak, a
rangnak, hírnévnek, pozíciónak, és még fel sem foghatták a

szerepet végtelen hatalmát, amiről a Mester a hegyi beszédben
szólt,
s nem értették még azt a matematikát, amely nem ebből a
világból való:
hogymint minél többet szétosztunk belőle másoknak, nálunk annál több
marad,
ahogyan a kenyérral és hallal tette ott a tó mellett, a hegy
oldalában,
hogymint megértsék: a szeretet is így szaporodik meg,
hogymint mindenki jóllakhat véle, és a maradékból is megtelik tizenkét
kosár....
csak bízunk kell ígéreteiben, csak hinnünk kell benne, és
követjük Őt,
csak elébe kell mennünk, hogy találkozhassunk, csak rá kell
lépnünk az Ő útjára, amit kínnal, vérrel, megostorozással és a
kereszthalállal
előttünk kitaposott, és megmutatta, hogymint emberi létünk halálából
is van feltámadás, és megismerhetjük az üdvösséget,
a Mindenséget és az Örökkévalót,
mert annak királya törte itt át kétezer éve
a sötétség falát !

NAPFORDULÓ

csak egy perccel is,
de hosszabb a nappal,

új reményt ébreszt
a virradattal,
és feledve gondot,
sötétséget,
lelkünkben a tavasz
újra éled,
a karácsony fénye
megvigasztal:
örömhírt hozott
az angyal !

Karácsony hajnalán

Kigyúlt az ég,
a horizont lángol,
s reményt kovácsol
a sötét világból.

Beteljesül,
értelmet adva a létnek:
szűz-tisztaságban -
így szólt az ígéret.

Ránk ragyog fénye
a Nap köntösében,
s ez csillant meg
egy kisdéd szemében.

Megzendül szava

a süket világban,
láthatóvá válik
a vak homályban,

nyílik előtte,
szeretni vágy a lélek,
s szállást ad mind
az Ég kisdédének.

A Mindenségből az Örökkévalóba

mikor az álmod
kivégzik
mikor a vágyad
elvérzik
mikor a leked
otthont nem talál
azt mondják
halál

s emlékké lényegül át
a lényed
és ki tudja

micsoda fények
országútjain távozol:
a Mindenségből
az Örökkévalóba

Magyar golgota

(hazátlan honban – hontalan hazában)

mikor már senki nem segít
s úgy érzed minden elveszett
tudod-e hol vagy s hazád hol lehet
tudod-e földed vajon merre van
tudod-e még hogy élet hol fogan
van-e még reményed erőd
kibírni poklot temetőt
lesz-e még morzsányi hited
amíg az átkot cipeled
és a tükörből aki visszanéz
aki egykor voltál
tán az vagy-e még
szerelmet tüzet őriz a szemed
az emel föl aki eltemet
az hív vissza ami megtagad
örökös zajban
mindig
egymagad
holt vizeken hol tenger árad

keresed otthonod hazádat
hol hínáros láp húz le a mélybe
s szárnyatlan lélek taszít beléje
hol határok szabnak gátat a szónak
csak szalmaszálnyi a mentőcsónak
még emlékszel
sziklákon álltál
mosdattad arcod friss pataknál
kiáltásodra visszhangzott a völgy
s egy földcsuszamlás
mindent elsöpört
beterített szennyes lé iszap
a hordalék lassan átítat
idegen anyag tömül a szádba
halálra ítéltén
vársz
f e l t á m a d á s r a

TÖRTÉNETEK

Madárkalitka

A fiú mindig felsóhajtott, amikor elment a madaras ember háza mellett. Arra gondolt, hogy éjszaka belopózik ide, és kiereszti a madarakat a kalitkájukból, de tudta, hogy a kutyák miatt ezt soha nem merné megtenni, meg a lakatokat is hogyan tudná leszedni. Máskor pedig az is eszébe jutott, hogy össze kellene fogni ez ellen a szívtelen ember ellen, aki mindenféle madarakat ejt csapdába és kalitkába zárja őket. El kellene zavarni a faluból. Aztán ezt is elvetette, hiszen

ez fizetett a kocsmában az oda járóknak egy-egy sört vagy néha pálinkát. Nem gyakran ugyan, de ki akarna erről a potyáról lemondani csak azért, mert szereti a madarakat. Sokan úgy tudták, csupa jószívűségből teszi, mert nem egyszer azzal dicsekedett, hogy mennyi kis árva jószágott mentett így meg, mert élelem nélkül vagy a ragadozók miatt odakint a szabadban úgyis elpusztulnának szegénykék. Ő pedig megmenti őket, és nem kevés pénz költ madáreledelre. A kocsmá törzsvendégei ilyenkor megéljeneztek, mert tudták, hogy ezért megint kerül valami a pohárba. Voltak ugyan olyanok is, akik fenntartásokkal fogadták a nagy szavakat, mert sejtették vagy tudták is, hogy madárboltokkal meg vendéglőkkel üzletel a dicsekvő gazda, de legyen ez az ő gondja. Inkább hallgattak, és elfogadták a hivatalos verziót, no meg a hozzá tartozó féldeciket. Még polgármesternek is megválasztották. Nem volt ez valami nagy pozíció, de arra elegendő, hogy legalizáljon minden tevékenységet, amit csinál.

A fiú nem tett le a tervéről, és végül úgy gondolta, hogy csak pénzzel lehet megoldani a helyzetet. Megveszi a madarakat, és szabadon engedi őket. Térjenek vissza a természetbe, ahol otthon lehetnek. Ott a helyük, nem kalitkába zárva. Szorgalmasan spórolt, és összejött egy szép summa, majd beállított a madaras gazdához. Először azt gondolta, hogy nem lesz könnyű vele megegyezni, de amikor kibökte, hogy mennyit kínálna, a gazda gyorsan belement. Boldogan sietett haza, hogy hozzon egy szállító kalitkát, amit már régen elkészített, hogy kéznél legyen, ha szükség lesz rá. Átrakták a madárkákat és fizetett. Még haza sem ért, már az erdő mellett kieresztette a madarakat. Azok boldogan röpködtek szanaszét, s a fiú örült, hogy ezzel a jócselekedettel ismét tett valamit a természet rendjének helyreállításáért. Még egy darabig nézte a szabadon szárnyaló madárkákat, ahogy vidáman csapkodnak szárnyaikkal, röpködnek akadály nélkül, élvezve a szabadságot. Lélekemelő pillanatok ezek, és ekkor már sajnálta, hogy nem hívta el barátait, hogy azok is lássák. Nincs ennél nagyobb öröm és boldogság...

Egy hét múlva ismét a madaras ember háza mellett vitt az útja, bekukucskált a kerítés résein. Teljesen ledöbbsent. Ismét madarakat látott a kalitkákban, de azok ajtaja nyitva volt, el is repülhettek volna. Ahogyan jobban megnézte őket, látta, hogy ezek azok, amelyeket szabadon engedett, bár kevesebben vannak. Hogyan lehetséges ez. Követte őt az erdőig, és újra befogta? Vagy miként csábította vissza őket? Vagy maguktól jöttek vissza?

Talán élelemre vártak? Ám a kerítés mentén szétszórt madártollakból sejteni lehetett, hogy közben a macskák sem tétlenkedtek...

Úgy látszik, hogy a kalitkák védelmében nem tanultak meg élelmet szerezni sem védekezni. Könnyen a ragadozók prédájává lettek. Amelyek nem, azok visszatértek a gazdához, aki eddig rendszeresen etette őket. Igaz, hogy nem bőven, de nem veszték éhen. És nekik ennyi is elég. Visszakívánoztak az ellátás biztonságába...

Mit is kezdtek volna a felkínált szabadsággal? Egész nap röpködni, hogy valami hernyó, bogár vagy magocska a csőrükbe kerüljön, és rettegni, hogy mit hoz a holnap, mikor csap le egy vércse vagy ugrik rájuk egy macska. Csupa létbizonytalanság és életveszély. Azért sokkal kényelmesebb egy gondos gazdánál lenni.

Végül még hálásak is voltak, hogy a kalitkában lehetnek...

.....

Gerinccsapolás

(Nyolcvan év a százból - felvidéki karriertörténet)

1938 novemberében, amikor a Felvidék magyar többségű településeit visszacsatolták, az emberek kint tolongtak az utcán, várva a bevonuló honvédeket. Csodálatos hangulat lett úrrá az embereken. Mint az árvaházi gyerekek, amikor eljön értük az édesanyjuk, úgy ölelték át a katonákat. A helyi szatócs tehetséges fia fényképeket készített, és ezeket sikeresen eladta a pesti újságoknak, ahol első kézből láthatták, hogy milyen nagy örömmel, elragadtatással üdvözlik

a húsz évig erőszakkal elszakított lakosok a felszabadulást. Ám aztán jött a háború, a behívók, a gyásztáviratok, az átvonuló hadak siralmas látványa, a katonák erőszakoskodása, és végül megint Csehszlovákia, és a magyar szó, a magyar beszéd, a magyar iskola, magyar istentisztelet betiltása.

1945-ben a szovjet megszállás után a szatócs fia azt remélve, hogy visszakaphatják elkobzott üzletüket, bevitte a fényképeket a csehszlovák hatósághoz, feljelentést téve a harmincnyolcban kendőket lobogtató személyek ellen, hogy lám ezek a fasiszta elemek verték szét az országot. A feljelentést bizonyítékként kezelve a feljelentett személyeket deportálták, vagyonukat elkobozták. Egy tehetősebb portát kapott a fényképész is azzal a feltétellel, ha reszlovakizál, vagyis szlováknak vallja magát, teljes államhűséget esküszik és belép a kommunista pártba. Természetesen az üzletüket nem adták vissza, hiszen egy pártember nem lehet kizsákmányoló, de komoly pozíciókat kapott az államhatalom gépezetében. Mint fényképészt a művészet és kultúra területére vezényelték, és ő felügyelhette, hogy az alkotók kellő proletár öntudattal ábrázolják-e a szocialista építés valóságát, a szocialista fejlődés dinamizmusát, a burzsoá csökevények és a klerikális reakció pusztulását. Munkáját nagy sikerrel végezve rengeteg művész versengett kegyeiért, egy-egy bátorító pillantásáért. Gyermeküket természetesen szlovák iskolába íratta, és megtiltotta nekik, hogy magyar gyerekekkel barátkozzanak.

1956-ban mélyen elítélte a magyarországi ellenforradalmat és fasiszta restaurációt, majd mint magyarul értő személyt megbízták, hogy a csehszlovákiai magyarok számára dolgozzon ki egy olyan programot, amely elfordítaná őket attól, hogy a magyarországi kulturális és közélet iránt érdeklődjenek. Ő engedményeket javasolt az iskolaiügyben, könyvkiadásban, közéletben, amelyek révén a magyarok az itteni hatalom jótéteményeit fogják dicsérni: önálló magyar újságokat, intézményeket, amelyeket természetesen a Párt irányít és felügyel. Az iskolai oktatás és a tankönyvkiadás révén sikerült az ifjúságot csehszlovák öntudatra és szocialista

internacionalizmsra átnevelni. Ezért több magas kitüntetésben részesült.

1968-ban nehéz próbatétel elé került, hiszen a Pártban szakadás történt: egyik oldalon a moszkoviták, a másikon pedig az emberarcú szocializmus követői voltak. Ő először Dubček híveihez csapódott, de a Varsói Szerződés hadseregeinek bevonulása után jó taktikai érzéssel az elsők között üdvözölte a szovjet katonákat. Ezzel kiváló érdemeket szerzett a következő államvezetés előtt, amiért magas pozíció és végül kiemelt nyugdíj járt. Mint pártveteránt gyakran hívták rendezvényekre, népgyűlésekre, iskolákba, ahol mindig a szocialista vívmányok előnyeiről, nagyszerűségéről, emberformáló erejéről beszélt. Magyar tudása miatt magyar iskolákban is járt, ahol elmondta, hogy a szocializmusnak köszönhetik, hogy magyarul beszélhetnek és tanulhatnak, de mindezt azért, hogy jól elsajátítsák az államnyelvet, és így az ország egész területén jól érvényesülhetnek, és nem kell mindig itt maradniuk az ország kevésbé modernizált vidékén. És ott már gyermekeiknek nem lesz szükségük külön magyar iskolára. A szovjet példát hozta fel, ahol a rengeteg nemzet fiai mind megtanulnak oroszul, ezért gyorsabban szót értenek a szocialista világrend építésének hatalmas munkájában, és bár legyenek akármilyen származásúak, az írók is mind oroszul adják ki műveiket. Amikor egy gyermek tiszta jóindulattal megkérdezte, hogy akkor Csehszlovákiában a cseh vagy a szlovák nyelv lesz fontosabb, akkor kicsit megtorpant, de kivágta magát: bizony gyerekek, oroszul is jól meg kell tanulnotok, mert mi is a szovjet nép hűségese szövetségese vagyunk örök időnkig.

1989-ben riadtan figyelte az események alakulását, azt tanácsolta végül a fiának, hogy be kell épülni a megalakuló új szervezetekbe, a demokratikus átalakulásba, és engedni kell a piacgazdálkodás törvényeinek. Az események élére kell állni, ha nem akarjuk, hogy azok elsodorjanak bennünket. A taktika bevált, így a fiának sikerült megszereznie egy nagy állami vállalatot a barátai segítségével úgy, hogy egy újonnan létrehozott irodán keresztül eladósították és csődbe juttatták: az az állami vállalat hasznát az új cég fölözte le, s a csőd

miatt fillérékért megszerezték az egész vállalatot is Nem volt ugyan tisztességes, de akkor jogszerű, és az egész országban ezt csinálták az egykori vezérigazgatók, akik közel voltak a tűzhöz, és értették a csíziót. Jól menő vállalkozó, tekintélyes és befolyásos közéleti ember lett, akitől sokan függnék gazdaságilag, ám támogatja a sportéletet, kultúrát, környezetvédelmet. A saját belátása és elvárásai szerint.

Unokája már a diákok liberális mozgalmában aktivizálta magát, a politikai, nyelvi, nemzeti sokszínűség elveinek, a nyitott társadalomnak hirdetőjeként jelentős pozíciókat, lehetőséget és komoly anyagi támogatást is kapott nyugati intézményektől, amelyek több turnusban képezték ki az új társadalmi rend leendő szakembereit a demokrácia helyes értelmezésére és alkalmazására. A választások idején civil aktivisták tömegeit készítették fel a tömegtájékoztatás, a propaganda, a pályázati rendszerek, a gazdasági átalakulás, a privatizáció új feltételeire, és rengeteg embernek tudtak munkát és életperspektívát adni ezekben a programokban. Hála az önzetlen nyugati alapítványoknak.

Ő saját magát nem jelöltette soha képviselőnek vagy pártvezetőségbe, mert tudta, hogy egyszer előszedhetik a nagyapja múltját, akivel ebben az időben nem is mutatkozhatott együtt, de emberei ott voltak a közélet minden területén, s így talán még nagyobb befolyást is szerezhetett a dolgok alakulása felett. Negyedévenként elrepült valahová, úgymond kikapcsolódni, de ezekről az útjairól senkinek nem beszélt, ám utána mindig új ötletekkel állt elő, és az alapítványok támogatását is el tudta nyerni. Mindenki csodálta tehetségét, kitartását, sikereit a pályázatokon.

... aztán egyszer egy rutinvizsgálat után az orvos olyat mondott neki, amire már sem a pénznek, sem az alapítványoknak, sem a politikai összeköttetésnek nem lehetett befolyása. Még pár hónapot vagy hetet jósoltak neki.

Kétségbeesett. Meglátogatta a nagyapját, aki elmesélte életét, amit immár nem sikernek, hanem kudarcnak, csődnek és bűnnek tartott, és csak annyit mondott neki: Ha van Isten, fordulj hozzá! Nekem már nem megy az sem.

.....

ZÁRADÉK

A SZERZŐRŐL:

Mihályi Molnár László

(1953. 4. 24. Rimaszombat)

Tanár, költő, publicista, művelődésszervező, politikus, történész.

A Felvidéken, Szepsiben él.

Gömör megyében, Rimaszombatban született 1953-ban. Alapiskoláit Kisgömöriben és Várgedén végezte. Rimaszombatban érettségizett. Pozsonyban szerzett tanári diplomát. Magyar nyelvet és irodalmat, történelmet, pszichológiát tanított Szepsiben a magyar gimnáziumban, alapiskolában és szakközépiskolában, illetve a kassai Szakkay József Szakközépiskolában.

A Magyar Kultúra Lovagja, a Magyar Művészeti Akadémia Ex Libris-díjának és a miskolci civil szervezetek Kartal-Veczán-díjának tulajdonosa, felvidéki életmű díjas pedagógus. 1991-től 1993-ig, Csehszlovákia felbomlásáig két választási időszakban képviselőként a prágai parlament magyar frakciójának vezetője is volt, a kulturális majd az alkotmányjogi bizottságának tagja. Szepsiben a Gimnázium és Alapiskola igazgatója (1990 és 2002 között) Szepsiben a járási Csemadok alelnöke, a Bódva-kupát szervező és a Vox Columbella Kórust fenntartó Bódva Egyesület elnöke, a kórus tagja, a szepsi katolikus egyháztanács világi elnöke, a Magyarok Világszövetsége Trianon Bizottsága elnökségének tagja.

Három gyermek apja, hét unoka nagyapja. Feleségével, Saroltával (aki közgazdász-mérnök) Szepsiben, a Bódva völgyének kisvárosában él. Költőként, közíróként, újságíróként is ismerik az egész Kárpát-medencében. Három verseskötete jelent már meg

és két tanulmánygyűjteménye (Fohászok Virradatért, Magyar Golgota, Napszentület, A Szent Korona fényében, Sírunkon a szél

1968 óta jelennek meg publikációi a Gömöri Hírlapban, Új Ifjúságban, Hétben, Irodalmi Szemlében, Nő-ben, Gömörországban, Zempléni Szóban, Kárpáti Igaz Szóban, Keleti Naplóban, Szabad Újságban, Kassai Figyelőben, Honlevélben, Kárpáti Harsonában és az eгри Agriában

1971 - Rimaszombatban érettségizett.

Diákkorában szervezte a pozsonyi magyar egyetemisták közösségi rendezvényeit, vezetője volt a József Attila Ifjúsági Klubnak.

1975 - elindítója és huzamos ideig vezetője a honismereti kerékpártúráknak,

1972 -1978 a pozsonyi Comenius Egyetem BTK-án pszichológia–magyar szakos tanári oklevelet szerzett,

1978 - 1986 a Tóketerebesi Járási Művelődési Központ szakelőadója,

1978 – 1987 a királyhelmeci Vox Humana Kiszínpad megalapítója és rendezője, több gyermekcsoport létrehozásának kezdeményezője, mint a királyhelmeci Bodroghközi Aprószínpad, a nagykaposi Kikelet.

1986 - 1987 a királyhelmeci Művelődési Központ művészeti szakelőadója volt.

Részt vett a néprajzi gyűjtésekben, kiállítások rendezésében, a tánc, színjátzás, szavalóversenyek lebonyolításában, a Ticce Képzőművészeti Klub alapításában és kiállításainak megrendezésében. Énekelt a nagykaposi Komócsa Táncsoportban, a gyermekcsoportok részére forgatókönyveket írt, meséket dramatizált, s ezek többször díjakat nyertek. Előadásokat, kirándulásokat és nyári járás táborokat szervezett.

1987 – 1988 a Szepsi Mezőgazdasági Szakközépiskola tanára,

1988 - 1990 a Szepsi Magyar Tannyelvű Alapiskola és Gimnázium tanára,

1990 - 1996 és 2000 - 2002 között az iskola igazgatója,

1990 - az Együttélés Politikai Mozgalom alapító tagja,

1991-1992 az Együttélés prágai parlamenti képviselője, a magyar frakció vezetője, a mozgalom országos alelnöke,

2002 - 2017 a kassai Szakkay József Szakközépiskola tanára,

Aktív tagja a szepsi Vox Columbellaé énekkarnak.

Díjak és elismerések:

2008 - Miskolc, Kartal-Veczán-díj

2016 – a Szlovákiai Magyar Pedagógus Szövetség Életmű-díja

2018 – a Magyar Kultúra Lovagja

2018 – a Magyar Művészetért Ex Libris-díj

- továbbá emléklapok, emlékérmek a Csemadok, Együttélés és más szervezetektől

Tagság szakmai vagy más szervezetekben:

- **Csemadok Országos Tanács tagja, területi vezetőségi tag**
- **Magyar Néprajzi Társaság**
- **Magyarok Világszövetsége elnökségi tag (2008-tól 2016-ig felvidéki alelnök), a Trianon Bizottság elnökségi tagja**
- **a szepsi Bódva Egyesület elnöke**
- **a szepsi római katolikus egyháztanács elnöke**

Művei:

Verseskötetek:

Fohászok virradatért (1999)

Magyar Golgota 2008

Napszentület (2008)

Antológiák:

Megközelítés (1979)

Új Minden Gyűjtemény (helytörténeti és néprajzi tanulmányok, 1983)

A hűség nyelve (1985)

Új Aranyhárfa

Esszék, tanulmányok:

- **A Szent Korona fényében (esszék, tanulmányok – 2012 internetes kiadás)**
- **Szabadrúgás – esszék a Szabad Újságban és a Kárpáti Harsonában**
- **Trianon újraértékelése (2008)**
- **Sírunkon a szél (2019, Magyar Elektronikus Könyvtár)**

